

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVI • Núm. 1.328 • 1,80 €

3 • març • 2005

«Allò que en realitat som,
ningú de nosaltres no ho veu;
el que veiem és la nostra ombra»
Rabindranath Tagore

Mor don Luigi Giussani

El 22 de febrer moria a Milà als 82 anys Luigi Giussani, fundador del moviment Comunità e Allibramento (CA). Milers de persones van visitar la capella ardent d'aquest sacerdot, poeta i intel·lectual que va fundar un moviment apostòlic que avui és present

a 78 països. El seu successor és l'espanyol Julián Carrón, el qual en una carta adreçada als membres de CA amb motiu de la mort de don Giussani, assenyala: «Que la seva fe, esperança i caritat siguin sempre les nostres (...), que certs en l'esperança de la resurrecció el reconeguem més pare que mai, ara que contempla la presència per ell tan estimada de Jesucrist.» Com explica un membre de CA a Catalunya, Giorgio Chevallard, el llegat que deixa don Giussani consisteix en «la seva vida, la seva fidelitat a Crist i a la realitat, en totes les circumstàncies, que són la forma amb la qual el Senyor ens interpel·la i ens surt a l'encontre».

Pàg. 7

Mons. Joan Martí i Alanis, homenatjat

L'arquebisbe-bisbe emèrit Joan Martí i Alanis ha rebut un homenatge a càrrec del patronat rector del col·legi salesià Sant Ermengol, a Andorra. D'aquesta manera es reconeixia la tasca que va dur a terme al capdavant del patronat, al llarg dels 32 anys que va ser bisbe i copríncep d'Andorra. La presència de tots els integrants del patronat va ser una demostració palpable que la figura del bisbe emèrit és molt estimada i respectada al país.

Pàg. 17

Inici de la visita «ad limina» dels bisbes catalans

Els prelats han trobat el Sant Pare «molt receptiu i interessat per la situació pastoral de Catalunya»

Els bisbes de les deu diòcesis amb seu a Catalunya van iniciar el 21 de febrer passat la tradicional visita *ad limina apostolorum* a la Santa Seu. Com a «introducció» a l'ampli reportatge que esperem oferir-vos la setmana vinent, proposem ja en aquest número una primera presa de contacte i impressions de la visita que els prelats catalans, juntament amb els de Galícia, han realitzat a la seu de Pere del 21 de febrer al 2 de març. L'última visita *ad limina* dels bisbes amb seu a Catalunya va tenir lloc el febrer del 1998, tot just fa ara set anys.

A més de les reunions celebrades amb els responsables dels diversos dicasteris

romans, els bisbes catalans tenien previst durant la seva estada a Roma reunir-se personalment amb el Sant Pare. Ho havien fet gairebé tots fins que, pocs dies després d'iniciar-se les audiències personals, Joan Pau II va haver de suspendre-les com a conseqüència de l'agreujament d'una grip i del seu reingrés sobtat a la policlínica Gemelli.

Al tancament d'aquesta edició encara no se sabia si el dilluns 28 de febrer Joan Pau II podria estar en condicions de rebre, en audiència general, els bisbes procedents de Catalunya, Galícia i Andalusia.

Pàg. 5

en primer pla

L'Església es fa present al V Fòrum Social Mundial

Sota el lema «Un altre món és possible» es va celebrar del 26 al 31 de gener passat el V Fòrum Social Mundial (FSM) de Porto Alegre. Amb una participació multitudinària de gent, la ja tradicional trobada d'organismes i institucions que lluiten per un món més just i solidari va tornar a clamar per una resposta urgent davant de les mancances de gran part de la població mundial. Un any més, va destacar durant aquest gran fòrum internacional la presència d'un destacat nombre d'institucions catòliques o d'inspiració cristiana que lluiten per aquests mateixos ideals des del seu compromís amb l'Evangeli. Destaquem en aquest número els testimonis d'ONG com Càritas o Mans Unides, la participació de les quals ha estat especialment activa a Porto Alegre.

La cinquena edició del FSM s'ha tancat amb optimisme i esperança, i ha esdevingut una ocasió privilegiada perquè una bona part de la societat civil digués ben alt a la vegada que «cal reaccionar, caminar, transformar, viure; un altre món és possible, depèn de nosaltres».

Pàg. 3 i 4

«La Passió de Reus», una obra feta per veure i viure en família

Pàg. 20

Sumari

Pàg. 6 Carles de Foucauld serà beatificat el 15 de maig

Pàg. 19 El Col·legi de Metges de Barcelona declara l'Any Pere Tarrés

Pàg. 24 Lleida: presentació del 6è Congrés de l'Escola Cristiana

Pàg. 29 Cirque du Soleil se solidaritza amb els joves

Pàg. 30 Les millors obres de Mir, al Museu de Montserrat

Editorial

Sor Lucía i Luigi Giussani

En pocs dies ens han deixat dues persones molt significatives en la història de l'Església del segle xx. Primer va ser sor Lucía, la religiosa que de nena va veure com se li apareixia la Mare de Déu de Fàtima, i més recentment, Luigi Giussani, el fundador d'un dels moviments catòlics de més implantació sobretot a Itàlia, però també en altres seixanta països del món: Comunió i Alliberament.

Sor Lucía ens va deixar un dia 13, no podia ser d'una altra manera, ja que va ser també un dia 13 el de les aparicions a Cova d'Iria, i també va ser un 13 el dia que el turc Ali Agca va disparar contra el papa Joan Pau II a la plaça de Sant Pere del Vaticà. Són moltes les especulacions i les teories sobre les aparicions de Fàtima i la seva vinculació amb l'atemptat contra el Papa, o amb la caiguda del comunisme als països de l'Est europeu. L'única cosa veritablement certa, i que no es pot negar, és que el comunisme va començar a caure a Polònia, el país de naixement del Papa i després, com un castell de cartes, a la resta dels països de l'òrbita soviètica; també la gran devoció del Papa vers la Mare de Déu de Fàtima i, finalment, que el dia de l'atemptat va ser el mateix que el de les aparicions. És fàcil unir aquests fils, però també és fàcil deixar volar la imaginació i arribar a teories que encara no han estat provades ni demostrades. De fet, n'hi ha molts que han volgut polititzar Fàtima, com un estendard en la lluita contra el comunisme o les ideologies més totalitàries d'esquerres, i han oblidat en molts casos tot el contingut espiritual i d'autèntica devoció a la Verge Maria.

Des del 1917, Fàtima s'ha convertit en un punt de pelegrinatge de catòlics de tot el món, són molts els que agraeixen aquest encontre amb Maria, que ha enfortit la seva vida cristiana, i són també moltes les històries de conversió, entre les quals es troben persones absolutament escèptiques i anticlericals que hi havien anat simplement per burlar-se d'allò que representa aquest indret maria.

Sor Lucía ha mort, malgrat això, es continuarà parlant molt dels secrets d'aquesta religiosa, alguns dels quals només els coneix del papa Joan Pau II, i altres quedaran ben reservats a mans de les persones a les quals el Pontífex atorgui la seva confiança. Del que no hi ha cap dubte és que el santuari de Fàtima continuarà sent un punt neuràlgic del catolicisme, on es concentraran durant tot l'any milers i milers de creients.

Pocs dies després de la mort de sor Lucía ens deixava don Giussani o «don Giuss» com era conegut popularment el fundador de Comunió i Alliberament. El seu enterrament es va celebrar a la catedral de Milà i va ser presidit pel cardenal Joseph Ratzinger en representació del Sant Pare. Va ser a Milà on va néixer i va començar el seu camí aquest moviment catòlic laic, i des d'on Luigi Giussani n'ha estat l'ànima fins a la seva mort. Aquest sacerdot i professor universitari, gran coneixedor de la cultura del nostre temps, es va adonar del distanciament entre la cultura i l'Evangeli, així com de la gran secularització que vivia la societat europea, on molts joves amb qui tractava eren profundament ignorants sobre el que és el cristianisme. Aquesta contemplació va portar a Giussani a fundar Comunió i Alliberament, una plataforma des de la qual es pretenia dialogar amb l'home actual, amb el seu idioma i la seva cultura, restant fidel a la tradició.

L'èxit de Giussani ha estat impressionant. Ha arribat al que avui dia sembla més difícil en l'evangelització: al cor de molts joves, uns joves del nostre món i del nostre temps, en molts casos amb una gran formació intel·lectual i cultural, però assedegats de vida espiritual. Davant del passotisme, l'agnosticisme o el nihilisme de molts dels nostres joves, Giussani ha sabut presentar una alternativa, amb un llenguatge nou i actual, amb debat i argumentació intel·lectual, però sense apartar-se gens del que en el fons l'Església ha dit sempre, i tot plegat sustentat en una vida d'oració profunda i en un desig absolut de realitzar en la seva vida la voluntat de Déu.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Consuelo Chaves, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Merche Ginés i Marta Rosado, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc i Víctor M. Cardona, TORTOSA.

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 94,32 €
Resta d'Europa: 157,24 €
Amèrica i Àfrica: 188,80 €
Àsia i Oceania: 254,32 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Allò que en realitat som, ningú de nosaltres no ho veu; el que veiem és la nostra ombra» (Rabindranath Tagore. Poeta i dramaturg indi. 1861-1941)

En aquesta frase no hi ha una negació radical del nostre ésser, com si només fóssim «imatges passatgeres i, per tant, no-res», sinó un descobriment agut i precís de la nostra realitat «terrena i ultraterrena». El testimoni més gran del fet que la llum existeix és l'ombra, i les ombres canvien de forma i de to segons la llum estigui propera, distant o oculta: ombra, penombra i foscor. Si la ignorància, la peresa, l'egoisme, les concupiscències i altres patrons profans són els que determinen la nostra conducta, creiem que així som en essència, així ens acceptarem, ens justificarem i ens definirem, confonent la llum divina

que viu en allò profund del nostre ésser amb el llast anterior que són les nostres ombres i tenebres. Cal que algú o alguna cosa ens sacsegi de tal forma que tinguem una visió poderosa i espiritual que «som temples de l'Esperit Sant», que l'Ésser increat viu en cada criatura i que és possible la comunicació i la comunió de la criatura amb el Creador, del visible amb l'invisible. És l'experiència vital per excel·lència, que fa història en qui l'experimenta perquè «comença a néixer de nou», deixant les ombres, «l'home vell». I enlluernats pel gran focus diví, exclamem com sant Pere: «Senyor meu i Déu meu!»

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

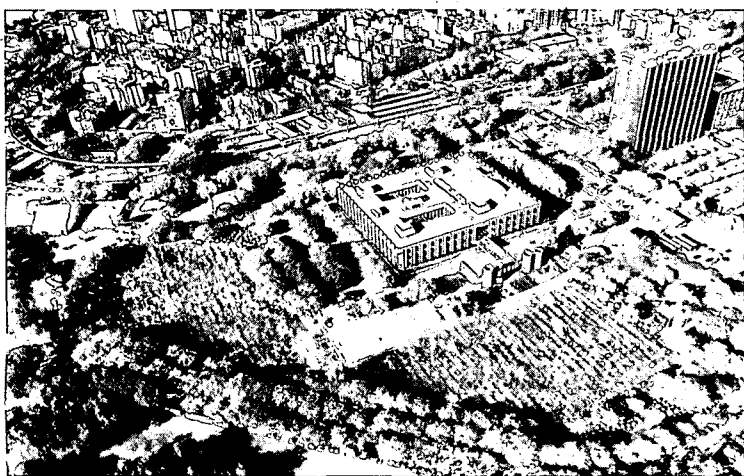
L'Església catòlica a Porto Alegre

■ Un bon nombre de persones i institucions han assistit al V Fòrum Social Mundial des d'una opció de fe

«Un altre món és possible.» Amb aquest eslògan, que tranquil·lament es podria haver extret de l'Evangeli, es va celebrar del 26 al 31 de gener a Porto Alegre la cinquena edició del ja famós Fòrum Social Mundial (FSM). Més de 150.000 persones es van aplegar en una trobada on totes juntes van clamar per donar una resposta urgent a les necessitats de moltes persones que viuen avui en una situació de desemparament. Entre

els participants, un bon nombre d'institucions i ONG van reivindicar el compromís de l'Església amb els més necessitats. Per posar un exemple, només Càritas Internacional va comptar amb uns 500 delegats que van assistir a la trobada des d'un compromís de fe ben clar. També hi va haver nombrosos representants d'altres ONG d'inspiració cristiana com ara Mans Unides, Inter món o Justícia i Pau.

L'Església catòlica actualment no es pot en tendre sense tenir en compte la seva opció clara i valenta per la justícia social. Des de fa anys, aquesta institució bimil·lenària es troba a l'avantguarda de la lluita contra les xacres d'ordre planetari com la pobresa, la fam o la sida. L'Església ha pres partit pels més desfavorits, pels més pobres, i respon així a una de les exigències més radicals de l'Evangeli. Per això, la seva presència no podia faltar en un dels fòrums socials internacionals més importants de l'actualitat: el FSM. Porto Alegre ha tornat a comptar, en la cinquena edició, amb una nombrosa assistència de persones i d'institucions d'inspiració cristiana —que inclouen des de congregacions religioses fins a ONG— que han anat al Brasil amb l'objectiu de treballar en la construcció d'un món més just, solidari i pacífic. L'Església a Porto Alegre es va unir al crit unànime de la resta d'organitzacions assistents en la lluita per un desenvolupament millor de tots, per acabar amb les injustícies i el repartiment desigual de les riqueses. Tots junts van reivindicar el dret

La ciutat brasilera de Porto Alegre va reunir més de 150.000 persones.

de ser escoltats per aquells que poden i tenen al seu poder les eines per canviar el rumb actual del planeta.

Una de les institucions catòliques que ha participat més activament en aquesta cinquena edició del FSM ha estat Càritas Internacional, l'ONG per excel·lència de l'Església catòlica. Aquesta institució eclesial té un prestigi internacional reconegut i la seva aportació acostuma a generar interès entre altres organitzacions. Des de sempre s'ha caracteritzat per la seva capacitat de coordinació i de treball en xarxa amb altres entitats que treballen

per la justícia social i el desenvolupament humà. Càritas Internacional és, a més, per mèrits propis, membre del Consell Internacional del FSM.

Prop de 500 representants procedents de més de 40 Càritas nacionals i organitzacions membres enguany han fet sentir la seva veu pels carrers de Porto Alegre, i han protagonitzat tallers i seminaris dedicats al tràfic de persones, els objectius de desenvolupament del mil·lenni, les guerres oblidades o la pau i la reconciliació. Una vegada més, Càritas ha volgut aportar la veu de les persones empobrides; l'experiència d'aquells que ni tan sols no poden participar en aquests fòrums. El president de Càritas Europa, Denis Vienot, ha qualificat com a molt positiva la presència i la participació d'aquesta institució al Fòrum. L'assistència nombrosa també ha fet possible crear espais de confraternització entre tots els membres de la xarxa de Càritas presents a la ciutat brasilera.

Compromís des de la fe

Des de Càritas Espanya han estat quatre les persones que han participat enguany al FSM. És una cita que no s'acostumen a perdre ja que, segons explica Ana Guirao, responsable de comunicació de Càritas Espanya, «Porto Alegre representa una oportunitat única per escoltar, compartir experiències i participar en la reflexió dels esdeveniments mundials que afecten les persones empobrides pels sistemes que governen el món». I afegeix: «Com a cristians que som no podem desconèixer què passa al món.»

Per a l'Ana Guirao, la presència de l'Església catòlica al Fòrum ha estat més que notable, cosa que posa al descobert el seu interès «per construir la pau en nom dels principis de l'Evangeli». A Porto Alegre, s'hi han trobat no tan sols membres

d'ONG, sinó també religiosos i religioses, sacerdots i fins i tot bisbes, és a dir, tot el ventall dels que formen la comunitat cristiana. En aquest sentit, la responsable de comunicació de Càritas està convençuda que «el compromís solidari envers el proïsme i envers un mateix acostuma a ser més estable i durador quan va acompanyat de la fe». De tota manera, afirma que hi ha moltes persones que sense ser cristianes tenen fe en un món sense injustícies i que presenten un compromís molt fort. «El més important —afirma— és unir esforços, cadascú segons la seva fe, en la construcció, per a nosaltres, del regne, i per a altres persones, d'un món millor.»

La delegació espanyola de Càritas ha tornat a la península amb la maleta plena de diversitat, de moviment i de vida: «Porto Alegre era un mar de gent, de colors i mirades diferents, on es vivia amb intensitat l'esperança cap a un altre món possible.» També hi ha hagut les aportacions i els testimonis de molta gent que «des del seu compromís diari i constant treballa per la construcció d'un món més solidari». A Porto Alegre han carregat les piles i, juntament amb la resta d'organitzacions assistents, han reactivat el seu compromís d'«exigir als caps d'Estat que es comprometin a vèncer la pobresa, a fomentar una democràcia participativa, a tenir cura del planeta i com va dir algú al fòrum, "fer possible, nosaltres mateixos, el canvi que proposem"». La cinquena edició del Fòrum Social Mundial de Porto Alegre s'ha

Càritas va comptar amb una nombrosa participació de representants al FSM.

Què és el FSM?

«El FSM és un espai de debat democràtic d'idees, aprofundiment de la reflexió, formulació d'experiències i articulació de moviments socials, ONG i altres organitzacions de la societat civil que s'oposen al neoliberalisme i al domini del món pel capital i per qualsevol forma d'imperialisme.» Amb aquesta declaració d'intencions tan contundent es defineix ell mateix el fòrum internacional que amb més força i ambició treballa avui «per una societat planetària que tingui l'ésser humà com a centre». El FSM es construeix a base de «xerrades alternatives» que cerquen construir una globalització solidària, de respecte als drets humans universals, així com també a tots els ciutadans, a totes les nacions i al medi ambient. Recolza en sistemes i institucions internacionals democràtics «al servei de la justícia social, de la igualtat i de la sobirania dels pobles».

Iniciat a la ciutat brasilera de Porto Alegre l'any 2001 —en paral·lel a la celebració del Fòrum Econòmic Mundial de Davos—, el FSM ha arribat ja a la cinquena edició. En un nou èxit de participació, hi han assistit més de 150.000 persones procedents d'arreu del món. Entre ells, destacava la presència de 35.000 joves, allotjats al campament de la Joventut, i gairebé 7.000 periodistes van cobrir aquest esdeveniment. Persones de 135 països s'han involucrat en 2.500 activitats, en les quals han col·laborat 2.800 voluntaris.

L'any 2006, el Fòrum serà descentralitzat i es farà a diferents llocs del planeta. L'any 2007 tindrà lloc a l'Àfrica, i sense perdre la idiosincràsia, serà «autogestionat, participatiu, democràtic, construït per organitzacions, entitats i persones que volen fer un món amb pau, justícia i igualtat».

ESTAMPES · ROSARIS · PESSEBRES · OLIS · TRÍPTICS · RETAULES · IMATGES RELIGIOSES · MEDALLES · RESTAURACIONS · MIRALLS · ICONES · ORFEBRERIA.

Boters 7 i 9
08002 Barcelona

Tel. 933 175 685
Fax 934 127 523

e-mail: sugerencias@articulosreligiosos.com
www.articulosreligiosos.com

L'ENTREVISTA

Roberto Monedo ha participat en el V Fòrum Social Mundial de Porto Alegre com a representant de Mans Unides

Roberto Monedo ha tornat de Porto Alegre després d'haver viscut «una intensa experiència en què es palpa el valor i la força que la societat té a l'hora de lluitar per les necessitats i els drets d'aquells que més ho necessiten». Com a representant de Mans Unides, la seva participació en el V Fòrum

Social Mundial s'ha basat sobretot a donar suport a la nova campanya contra la pobresa de la xarxa d'ONG catòliques CIDSE. El lema proposat ho diu tot: «Que la pobresa passi a la història!» Presentada el 27 de gener a Porto Alegre, aquesta campanya internacional sobre els Objectius del Mil·lenni pre-

tén recordar als líders mundials la responsabilitat que han contret de reduir la pobresa a la meitat i posar fi a la fam el 2015. Quan només falten 10 anys per la data fixada, 24.000 persones moren de gana cada dia... És evident, doncs, que les promeses no s'han complert.

«La societat civil s'ha d'adonar del poder que té»

—Quina ha estat la demanda que més ha ressonat al Fòrum Social Mundial?

—Des dels temes de reducció de pobresa, les reivindicacions de més i millor finançament de l'ajut al desenvolupament, un comerç més just, una reducció i condonació del deute extern, fins a temes de lluita per la igualtat de gènere, de l'accessibilitat de l'educació per a tothom o l'ajuda per combatre la sida i les malalties contagioses que causen estralls. Per descomptat, també s'ha tractat a fons el tema de l'eradicació de la fam al nostre planeta juntament amb la crida a un desenvolupament més equitatiu i medioambientalment més sostenible. Totes aquestes demandes han ressonat amb força a Porto Alegre, englobades potser totes elles sota el lema «Que la pobresa passi a la història!». Aquest ha estat l'eslògan amb què la xarxa d'ONG catòliques CIDSE va fer la seva presentació de campanya de pressió als governs, i s'unia així al que ja es coneix com la crida mundial a l'acció contra la pobresa. El mateix president brasiler Lula va inaugurar el Fòrum Social Mundial donant suport a aquesta crida contra la pobresa.

—«Que la pobresa passi a la història!» Per què ens costa tant adonar-nos que la pobresa és una xacra social inexcusable?

—No crec que el problema sigui adonar-nos que efectivament la pobresa és una xacra social inexcusable. És tan evident i trist... Si no hi posem remei, aquesta generació pot passar als llibres de la història que es llegeixin a les escoles i universitats en un futur —d'aquí potser 20, 100 o 200 anys— com la generació que va conquerir Mart però que no va saber alimentar tota la seva població. El problema és més un problema de voluntat, i en concret, de voluntat política. El problema és que els governants, tant dels països rics com dels pobres, no només s'adonin d'aquesta inexcusabilitat, sinó que intervinguin en l'assumpte. La necessitat d'actuar ja està més que declarada amb els Objectius del Mil·lenni de Nacions Unides que es refereixen en conjunt a reduir la pobresa almenys a la meitat l'any 2015. Ara només falta que realment es compleixin.

—Els objectius de la campanya no inventen res que no s'hagi inventat, només demana que es compleixin les promeses fetes pels grans líders mundials. Hi ha esperances que hi responguin?

Roberto Monedo.

—Afortunadament s'ha avançat una mica, però poc. Uns quants països que intenten complir amb aquests objectius porten l'esperança a milers de persones que efectivament es poden complir aquests objectius. És l'argument de moltes institucions que al Fòrum Social Mundial es van reunir per animar joves i no tan joves a participar en aquesta lluita i poder dir que serem la primera generació capaç d'eradicar la pobresa i que no desaprofitem aquesta oportunitat. Posar fi a la pobresa al món és possible.

—Què cal perquè la pobresa realment passi a la història?

—Des de Porto Alegre han estat moltes les propostes que les milers d'institucions assistents han presentat aquests dies. Per descriure-les, caldria molt de temps... Però podem resumir les que CIDSE treballa. Són fonamentalment tres eixos temàtics: un comerç més just, una quantitat millor i més gran de recursos destinats a Ajuda Oficial al Desenvolupament (AOD), i la condonació total del deute extern dels països pobres. Sense entrar en detalls ni tecnicismes, aquestes demandes se centren a pressionar els polítics, en aquest cas europeus, perquè a les reunions importants —com la Cimera del G-8 a Edimburg, la Cimera Mundial sobre el Desenvolupament Social de

Nacions Unides o la Cimera Anual de l'Organització Mundial del Comerç (OMC)— tinguin en compte la veu de la societat civil i les seves necessitats. CIDSE vol recordar als polítics que no estan fent política per a uns pocs; que la globalització, encara que no és dolenta en ella mateixa, ha d'arribar a tothom i no només a uns pocs.

—Què caracteritza la feina de CIDSE?

—CIDSE es caracteritza per ser una xarxa d'ONG catòliques que treballen a favor de la justícia social i el desenvolupament integral dels pobles des d'una visió estrictament cristiana. La seva tasca recolza en tot moment en la doctrina social de l'Església catòlica, la tradició i la fe catòlica, que té el seu màxim representant en la figura del Sant Pare, Joan Pau II. Els seus missatges, cartes apostòliques, encíclics i altres documents, juntament amb la DSI, són el referent sobre el qual CIDSE i els seus membres basen tota la seva feina, els seus documents, l'acció de lobby polític, la sensibilització, les campanyes, les aliances amb altres xarxes i institucions, etc.

Mans Unides, com a organització de voluntaris laics que representa l'Església catòlica espanyola al Tercer Món, col·labora com a membre permanent de CIDSE en tot el que pot. Especialment, enguany col·laborem sobretot amb la campanya sobre el Compliment dels Objectius del Mil·lenni, concretament amb el tema de la condonació del deute extern.

—Precisament, molt en relació amb el problema de la pobresa hi ha el del deute extern, del qual vostè és també el responsable de campanya. Eradicar la pobresa al món passa per la condonació total del deute als països «pobres»?

—És un dels requisits imprescindibles per aconseguir que aquests països immersos en una pobresa instal·lada surtin d'una vegada d'aquesta situació. No s'hi val amb moratòries en els pagaments o en la

reducció parcial d'aquest deute. Han de ser propostes fermes i vinculants per als països creditors de condonar totalment no només el deute d'interessos, sinó també el principal, el deute públic i el privat, el multilateral (Banc Mundial i Fons Monetari Internacional) i el bilateral, l'ecològic, etc. A més, s'han de fer servir aquests diners en el seu propi desenvolupament, assegurar canals d'inversió social i desenvolupament en aquests països pobres, vigilar que els mandataris no es quedin amb els diners en comptes a Suïssa.

—Com es pot evitar que els països «rics» se'n continuïn desentenent quan es parla de condonació?

—S'ha de protestar i protestar, pacíficament, però insistentment. La societat civil s'ha d'adonar del poder que també té... Cal dir: «Almenys ens sentiran!» Hi ha múltiples canals de protesta, la societat civil ja està molt estructurada i disposa de possibilitats de pressió política, de sensibilització ciutadana, de formació i de desenvolupament d'estratègies encaminades a no deixar respirar els governants si no actuen.

—Tenint en compte que el compromís humanitari de Mans Unides és conseqüència dels seu compromís amb l'Evangeli, com es viuen a la llum de la fe tantes situacions d'injustícia al món?

—Cal viure-ho amb esperança, l'esperança pròpia d'un cristià, l'esperança que el mal ja està vençut des d'un principi, com ens va ensenyar i ens ensenya cada dia Jesucrist. L'esperança que, malgrat tanta injustícia, hi ha més justícia que

injustícia i hi ha més homes i dones justos que injustos. A més d'esperança, hem de respondre a aquesta injustícia amb valor. Valor per treballar per un món millor. Això no és utòpic, sinó real. Es fa realitat quan canviem el nostre cor endurit i ens obrim i ajudem algú que ho necessita, encara que sigui un gest insignificant als ulls humans.

Ja sigui lluny, en altres països, o a prop, en el nostre dia a dia, amb els nostres familiars i amics, a la feina o en el temps lliure. Com deia i continua dient el Papa, tot i la vellesa: «No tingueu por...» Lluiteu, lluiteu per canviar el vostre cor i els cors de tots els homes. Es tracta no tant de voler canviar els sistemes, que també, sinó de començar per canviar cada persona, d'una en una; i canviareu el món.

Reportatge: Samuel Gutiérrez

Que la pobresa passi a la història!

La campanya sobre els Objectius de Desenvolupament del Mil·lenni empresa per CIDSE i coordinada a l'Estat espanyol per Mans Unides té previst que tots els governs d'Europa rebin postals de milers de ciutadans amb les seves peticions, especialment el primer ministre del Regne Unit, Tony Blair, que serà l'amfitrió del G-8 del proper mes de juliol.

Vaticà

església en el món

Visita «ad limina» dels bisbes catalans

■ Joan Pau II rep els prelatos amb seu a Catalunya

CIUTAT DEL VATICÀ.— A l'espera d'oferir informació més detallada de la visita *ad limina apostolorum* que els bisbes amb seu a Catalunya han fet del 21 de febrer al 2 de març a la Santa Seu, oferim ja en aquest número algunes pinzellades dels primers dies d'estada a la Ciutat Eterna i de les troba-

des privades amb el Sant Pare. Tots ells coincidien en el fet d'haver trobat un Joan Pau II molt receptiu i interessat per la situació religiosa de les diòcesis catalanes. Juntament amb els bisbes catalans, també formaven part de la comitiva romana el grup de bisbes amb seu a Galícia.

La visita *ad limina apostolorum* dels bisbes amb seu a Catalunya i Galícia es va iniciar el 21 de febrer passat amb la celebració d'una eucaristia a la cripta de la basílica de Sant Pere del Vaticà, al costat de la tomba de l'apòstol. Presidida pel l'arquebisbe de Santiago, Mons. Julián Barrio, que és l'arquebisbe més veterà dels tres assistents, la missa celebrada a pocs metres del sepulcre del primer Papa va voler remarcar el sentit de profunda comunió de totes les Esglésies amb la seu de Pere.

Poc després d'aquesta primera i emotiva celebració comunitària al costat de la tomba del primer apòstol, van ser rebuts personalment per Joan Pau II els primers bisbes amb seu a Catalunya, concretament els que pertanyen a la província eclesiàstica de Barcelona. Amb aquestes audiències es reprenien les activitats normals del Papa després de la seva hospitalització recent i dels exercicis espirituals de Quaresma.

El primer dels prelatos catalans a reunir-se amb el Papa va ser l'arquebisbe metropolità de Barcelona, Mons. Lluís Martínez Sistach, acompanyat del bisbe auxiliar, Mons. Joan Carrera. En la seva trobada de poc més de 15 minuts amb el Summe Pontífex van repassar la situació pastoral de la diòcesi des del 1998, data en què va tenir lloc la darrera visita *ad limina*. Mons.

La visita «ad limina» es va iniciar amb una missa solemne a la cripta de la basílica de Sant Pere del Vaticà.

Martínez Sistach ha manifestat haver-se sentit «molt ben acollit» i que ha trobat «un Sant Pare molt receptiu i interessat per la situació religiosa de l'arxidiòcesi de Barcelona».

Interès per les diòcesis catalanes

També van poder reunir-se privadament amb Joan Pau II en aquell primer dia de visita *ad limina* els altres dos nous bisbes de la província de Barcelona, Mons. Agustí Cortès, de Sant Feliu de Llobregat, i Mons. Josep Àngel Saiz, de Terrassa.

Després d'ells, li va tocar el torn a Mons. Jaume Pujol, arquebisbe metropolità de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense. Com havia passat amb l'audiència mantinguda amb Mons. Martínez Sistach i Mons. Carrera, el Papa es va mostrar molt interessat per la nova situació pastoral de Catalunya, alhora que va formular diferents preguntes sobre el nombre de sacerdots de cada diòcesi, l'estat dels seminaris i de les diferents comunitats i moviments. El Pontífex va beneir especialment cadascuna de les diòcesis i els seus diocesans.

En paral·lel a l'inici de les entrevistes amb el Sant Pare els bisbes catalans també van començar a visitar els diferents dicasteris i consells pontificis. Van començar el primer dia amb el Pontifici Consell per als Laics, presidit per James Francis Stafford, i van continuar pel del Culte Diví. Els dies successius visitarien la Congregació per als Bisbes, per al Clergat, el Pontifici Consell per a la Família, la Congregació per als Instituts de Vida Consagrada, per a l'Educació Catòlica, el Pontifici Consell per a la Salut, la Congregació per a la Doctrina de la Fe, el Consell de les Comunicacions Socials i el del Diàleg Interreligiós.

La visita als diferents dicasteris de la Cúria romana s'ha compaginat amb la celebració de l'eucaristia en cadascuna de les basíliques majors romanes. No han faltat tampoc les reunions de tot tipus, les salutacions a uns i altres, les presses per no arribar tard als llocs... La sensació entre els bisbes catalans és que cada dia ha donat per a molt. En paraules de Mons. Jaume Pujol, «estan sent unes jornades molt fructíferes». (C.C.)

Hospitalització del Papa

Tres dies després d'haver-se iniciat la visita *ad limina* dels bisbes catalans a Roma, el Sant Pare va haver de suspendre les audiències públiques i privades en patir una recaiguda de la grip que ja va obligar a la seva hospitalització fa tres setmanes. Joan Pau II va tornar a ser ingressat a la policlínica Agostino Gemelli de Roma el dimecres 23 de febrer a la tarda. Al tancament d'aquesta edició es desconeix si finalment podrà reunir-se amb la resta de prelatos que restava per entrevistar-se. També roman a l'aire l'audiència general del dilluns 28 de febrer, en la qual estava previst que pronunciés un discurs adreçat especialment als prelatos que es trobaven en visita *ad limina*.

Al tancament d'aquesta edició, i prèviament a ser novament ingressat a l'hospital Gemelli de Roma, el Sant Pare ja s'havia reunit personalment amb Mons. Lluís Martínez Sistach i Mons. Joan Carrera, Mons. Josep Àngel Saiz, Mons. Agustí Cortès, Mons. Jaume Pujol, Mons. Carles Soler, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, Mons. Jaume Traserra i Mons. Xavier Salinas.

Vaticà

Joan Pau II: «No tingueu por de les noves tecnologies!»

■ Ho demana en la seva carta apostòlica «El desenvolupament ràpid»

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa no té por de les noves tecnologies, però és conscient que molts catòlics sí. Per vèncer aquesta reticència i fomentar un ús dels mitjans per servir la Veritat i l'Evangeli, ha escrit una carta anomenada *El desenvolupament ràpid*, en què anima especialment els pastors a no tenir por del món de la comunicació. El Papa recorda que «tant la comunicació en el si de la comunitat eclesial com la de l'Església amb el món exigeixen transparència».

«No tingueu por de les noves tecnologies, ja que estan entre les coses meravelloses que Déu ha posat a la nostra disposició per descobrir, utilitzar i donar a conèixer la veritat.» És la crida del Papa en la seva carta als operadors de les comunicacions, on demana a la comunitat eclesial que no tingui por «de la vostra debilitat i de la vostra incapacitat». El Papa mediàtic demostra un cop més una línia per on caldria anar per «comunicar el missatge d'esperança, de gràcia i d'amor de Jesucrist» i convidar sobretot els pastors a entrar en aquesta «nova mentalitat».

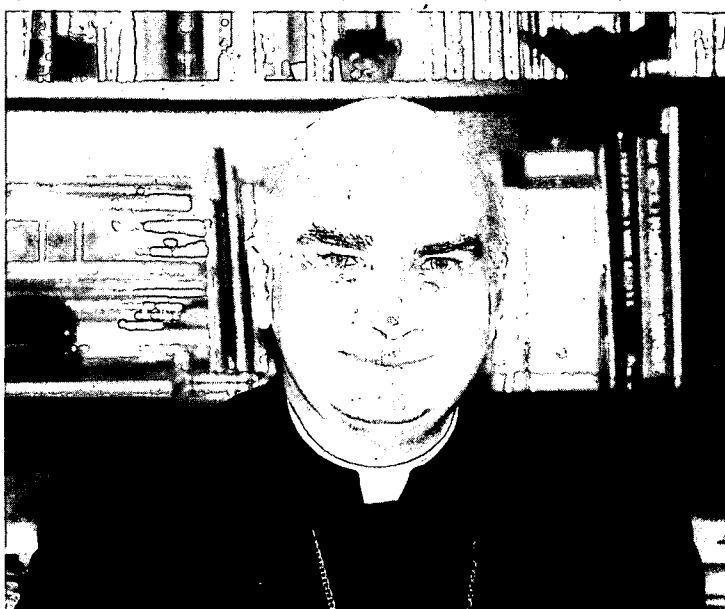
La carta es va donar a conèixer primer a la basílica vaticana de Sant Pere en l'homília de l'obertura de l'Assemblea Plenària del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials. Va ser l'arquebisbe i president John Foley qui va dir que aquell mateix dilluns 21 de febrer es presentava la carta del Papa «als responsables de les comunicacions socials». Foley va subratllar que «si bé hi ha molts aspectes criticables dels mitjans de comunicació, n'hi ha d'altres que són dignes d'encomi i, en si mateixos, els mitjans de comunicació no són bons o dolents, com les persones que els utilitzen. Són mitjans, és a dir, no són un fi».

L'arquebisbe Foley va dir que «no entén» com hi ha persones, també en l'àmbit vaticà, que no volen que el seu nom sigui citat en una notícia: «Si jo dono una informació, he de donar també la cara, el nom i

el cognom», va expressar durant la roda de premsa en què es va presentar el document.

El nou text papal commemora el decret del Concili Vaticà II *Inter mirifica*. En la carta, el Papa afirma que «l'Església no ha de preveure només l'ús d'aquests mitjans per difondre l'Evangeli sinó que avui més que mai ha d'integrar el missatge salvífic en la nova cultura que precisament els mitjans creen i amplifiquen». «L'Església adverteix que l'ús de les tècniques i de les tecnologies de la comunicació és part integrant de la seva pròpia missió en el tercer mil·lenni», recorda a l'inici de la carta.

Joan Pau II assumeix que «els mitjans són, per a molts, el principal instrument de guia i inspiració pel comportament individual, familiar i social» i insisteix en el fet que «els mitjans poden i han de promoure la justícia i la solidaritat». «També el món dels mitjans de comunicació necessita la redempció de Crist», indica el Pontífex i demana «un canvi de mentalitat i de renovació

L'arquebisbe Foley va anunciar la carta del Papa.

pastoral». «És oportú que amb prudència i saviesa pastoral es fomenti en les comunitats eclesials la dedicació al treball en el camp de la comunicació i així comptar amb professionals.»

Valorar els mitjans «no és només tasca d'entesos», diu Joan Pau II, «sinó de tota la comunitat eclesial». Aquesta realitat, per tant, «impulsa l'Església a una mena de conversió pastoral i cultural, i d'aquesta exigència se n'han de fer intèrprets sobretot els pastors». El Papa suggereix que hi hagi lleis que regulin les competències dels mitjans i la seva responsabilitat ètica i demana la participació de tots, ja que «les comunicacions socials són un bé destinat a tota la humanitat».

Miriam Díez i Bosch

Crida a favor del Sahel

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa es preocupa per la desertificació de les poblacions del Sahel i fa una crida internacional a renovar l'ajut a les poblacions d'aquesta gran regió africana que engloba diferents països. Ho va fer el 1984 i hi torna ara. En una carta signada pel cardenal Angelo Sodano, secretari d'Estat, el Papa agraeix la tasca de la Fundació Joan Pau II pel Sahel on participa per part vaticana el Consell Pontifici Cor Unum, en col·laboració amb els episcopats de Burkina Faso, Níger, Mali, Guinea Bissau, Cap Verd, Mauritània, el Senegal, Gàmbia i el Txad. La carta fa referència a la manca d'aigua potable i demana que la comunitat internacional faci un «impuls renovat de solidaritat». (M.D.B.)

Nou delegat pontifici per al santuari de Loreto

CIUTAT DEL VATICÀ.— El Papa ha nomenat el bisbe Gianni Danzi prelat de Loreto a Itàlia i delegat pontifici per al santuari de Loreto, i l'ha elevat al mateix temps a la dignitat d'arquebisbe. L'arquebisbe Danzi era fins ara secretari general de la Governació de l'Estat de la Ciutat del Vaticà, càrrec que ostenta des d'ara el bisbe Renato Boccardo, que s'ha ocupat per poc temps del Consell Pontifici per a les Comunicacions Socials com a secretari. (M.D.B.)

ALEMANYA

230 mil joves inscrits per a la Jornada Mundial de la Joventut

COLÒNIA.— Continuen els preparatius a Colònia per a la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) del proper mes d'agost on s'esperen 800 mil joves, dels quals 230 mil ja han confirmat la seva assistència. A més, ja han arribat 10 mil voluntaris per ajudar a la trobada, si bé encara en calen més. Segons les estimacions del comitè alemany per als preparatius, s'esperen 400 mil pelegrins en la cerimònia d'obertura de la JMJ, 600 mil en la vetlla amb el Papa (el 20 d'agost) i 800 mil l'endemà, últim dia de la trobada, moment en què se celebrarà l'Eucaristia conclusiva. (Zenit)

IRAQ

L'Església mira amb esperança el futur

KIRKUK.— «Ha nascut un nou Iraq.» L'arquebisbe de Kirkuk, Mons. Louis Sako, ha valorat de forma molt positiva els resultats electorals al seu país i en un missatge enviat al l'associació Ajuda a l'Església Necessitada assenyala que malgrat la victòria dels musulmans xiïtes, l'escrutini de les eleccions ha estat molt esperançador per a la creació d'un govern d'àmplia base que pugui contribuir a protegir els interessos de grups minoritaris, entre els quals es troben els cristians.

Per a Mons. Sako, a més, «ha tingut lloc una cosa molt important; el nou govern no és

Mons. Sako es mostra optimista.

totalitari, ni està integrat per un únic partit, com ho ha estat durant més de cinquanta anys. Ara serà pluralista».

L'arquebisbe de Kirkuk manté que les eleccions han aplanat el terreny per a l'obertura d'un debat entre les diferents faccions i pot posar fi al període de control i d'opressió que ha dominat l'Iraq en les darreres dècades. Mons. Sako, en el seu missatge a Ajuda a l'Església Necessitada, indica també que aquestes primeres

passes temptatives cap a la democràcia podrien animar la nombrosa comunitat cristiana exiliada a emprendre el retorn a l'Iraq. (A.E.N.)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810
Fax: 934 092 820 / Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Itàlia

Mor don Giussani, fundador de Comunió i Alliberament

■ Tenia 82 anys i ha estat enterrat a Milà

MILÀ.— Luigi Giussani o «il Gius», com li deien afectuosament els militants del moviment Comunió i Alliberament (CA), va morir a Milà a causa d'una insuficiència circulatoria i renal, conseqüència d'una greu pulmonia que tenia des de feia uns quants dies. El cardenal Joseph Ratzinger va presidir el seu funeral, concelebrat pel cardenal Dionigi Tettamanzi, arquebisbe de Milà, al Duomo d'aquesta ciutat el dijous 24 de febrer. Milers de persones van visitar la capella ardent d'aquest sacerdot, poeta i intel·lectual que va fundar un moviment apostòlic que avui és present a 78 països. El seu successor és l'espanyol Julián Carrón.

Don Giussani va rebre un telegrama de suport de Joan Pau II poc abans de morir.

Commoció a Itàlia i portades a tots els diaris per la mort de don Luigi Giussani, fundador del moviment Comunió i Alliberament, una de les forces de l'Església catòlica amb especial incidència al món polític i cultural italià. Don Giussani va morir dimarts 22 de febrer. Dies abans el Papa li havia enviat un telegrama per confortar-lo per la greu pulmonia que patia.

La capella ardent a l'Institut del Sagrat Cor a Via Rombon 78 de Milà va rebre milers de persones, moltes d'elles joves, per dir l'últim adéu a qui consideren un «pare». Ja feia dies que les persones vinculades a Comunió i Alliberament resaven el Rosari per demanar-ne la guarició a petició del nou director del moviment, don Julián.

Luigi Giussani (1922) era natural de Desio, un poble proper a Milà. Va entrar de molt jove al Seminari Diocesà, va estudiar teologia i, un cop ordenat sacerdot, es va especialitzar en teologia oriental i, sobretot, en teologia protestant americana. Va abandonar les classes a la universitat per dedicar-se als adolescents. Fruit d'aquella decisió són les seves lliçons al Liceo Classico Berchet de Milà, on va saber copsar que els joves i adolescents estaven desencantats de l'Església i els va engrescar de nou amb la figura de Jesucrist, sobretot a partir del món cultural i musical que coneixia tant o més bé que els seus interlocutors. Va continuar donant classes de teologia a la universitat i el van enviar als Estats Units per estudiar. En

aquells moments, ja s'estava configurant un nou moviment, Joventut Estudiantil, que després seria Comunió i Alliberament.

El Papa el va crear monsenyor el 1983, tot i que ell sempre ha estat «don Giussani» i no «monsenyor Giussani». A part de la Companyia de les Obres o del Banc d'Aliments, a Itàlia es coneix el gran Meeting de Rimini, organitzat cada estiu per Comunió i Alliberament.

En la seva carta a tots els membres de CA, el nou president Carrón demana «que la seva fe, esperança i caritat esdevinguin sempre les nostres» i escriu que «certs en l'esperança de la resurrecció, el reconeixem més pare que mai, ara que contempla la presència de Jesucrist tan estimada per ell». El cardenal Ruini, en nom de la Conferència Episcopal Italiana, ha escrit al successor i li ha donat el condol i ha definit CA com «un moviment que enriqueix amb la seva presència la vida de l'Església a Itàlia i al món». «Recordem especialment el seu testimoni que ha sabut proposar una experiència de fe capaç d'interpel·lar l'home contemporani en un encontre vital amb Jesucrist i amb l'Església, i d'entrar en diàleg amb les cultures més diverses.» Segons Ruini, «és fonamental la seva contribució a la formació d'un laicat madur i responsable». La presidenta de l'Acció Catòlica italiana, Paola Bignardi, ha afirmat que «al seu costat es tenia la sensació d'estar amb un sant».

Miriam Díez i Bosch

GIORGIO CHEVALLARD, MEMBRE DE CA I PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL CHARLES PÉGUY

«Don Giussani ens ha ensenyat sempre que la realitat és positiva, perquè hi ha Crist»

—Què representa per a vostè la figura de don Giussani?

—Un pare. Un testimoni fidel de Crist. L'exemplificació vivent del mètode que Déu ha elegit per comunicar-se amb l'home, que és una companyia humana, propera, atractiva i afectivament significativa. Raó i afecte no es poden separar, com pretén tanta cultura moderna. Per a la meua vida, la modalitat amb la qual el Senyor m'ha cridat de manera més persuasiva i fascinant a seguir-lo en la vocació. Per a l'Església, un fruit preciós, per al bé de tots: Crist no és un record del passat, és un esdeveniment que continua passant avui, a través de la nostra unitat.

—Quins van ser els eixos de la seva vida?

—La fidelitat a Crist. Crist és un esdeveniment, no un discurs, no una ideologia, ni tan sols una moral o una doctrina: és una vida. El que és diví m'arriba a través d'una carn, d'una presència humana carnal: fa dos mil anys era trobant-nos amb l'home Jesús de Natzaret pels camins de Palestina; avui és trobant-me amb la seva Església, cos vivent de Crist. El mètode de l'Església és el mateix que el de l'encarnació: una companyia humana on Déu està present. Si Déu es fa carn per acompanyar-nos en la nostra aventura humana —no per resoldre-la per nosaltres— el mateix nosaltres i la nostra societat, on Ell es fa present, ha de poder ser trobada per l'home d'avui. Maria és el mètode que exemplifica tot el cristianisme. Des de fa anys ens feia repetir una jaculatória preciosa: «Veni Sancte Spiritus, veni per Mariam.»

—Quina va ser la seva intuïció quan va fundar Comunió i Alliberament?

—Ell no va voler fundar mai res, com diu a la carta dirigida al Papa pels 50 anys del començament de l'experiència. Només va voler ser fidel al que havia trobat, i als seus amics. La resta ho ha fet l'Espirit, que bufa on vol. Quan el 1954 s'adona —en una trobada aparentment banal amb nois en un tren— de la insignificança de Crist per als joves d'aleshores (i tremolo si penso en els d'avui), tot i l'aparença d'una societat formalment cristiana, demana deixar l'ensenyament al Seminari i es llança a l'aventura de donar classe de religió a l'escola pública. Aquí hi pot trobar joves i proposar-los una manera de viure Crist, l'Església, la seva pròpia raó i humanitat amb una totalitat impensable: la que havia rebut dels seus pares i mestres, sobretot de la seva mare. D'aquí neix l'experiència juvenil de Gioventù Studentesca (Joventut Estudiantil), d'on més tard neix Comunió i Alliberament.

—Quin llegat ens deixa don Giussani?

—La seva vida, la seva fidelitat a Crist i a la realitat, a totes les circumstàncies, que són la manera amb la qual el Senyor ens interpel·la i ens surt a l'encontre. Ens ha ensenyat sempre que la realitat és positiva, perquè hi ha Crist, perquè tot últimament és per a un bé, encara que nosaltres no sempre ho sapiguem veure. Crist ens surt a l'encontre en tot el que passa: hem d'estar atents a la seva presència. Fins i tot, la seva mort i el dolor d'avui són motiu per preguntar-nos sobre el que Déu ens vol comunicar en aquest moment, què espera de nosaltres i quina responsabilitat tenim. No és una resignació enfront del que és inevitable, és la certesa de la seva presència bona en tot (Crist és tot en tots), és la consciència del rostre bo del Misteri. Ja fa uns quants mesos va nomenar el seu successor en la persona de don Julián Carrón, un gran amic meu, que acompanyava el grup de la fraternitat de Barcelona al principi, el 1990. Preguem per ell, amb la seguretat que Déu no abandona el seu poble: si comença una obra, és per acabar-la. (R.M.J.)

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Pelegrinatges a **TERRA SANTA**

Especials solidaritat amb els nostres germans

«*Pelegrins de la Paraula*» al país de Jesús

- Del 13 al 20 de febrer
- Del 2 al 8 de maig
- Del 14 al 21 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2006

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

De l'1 al 8 d'agost

**ATENES
i creuer
per les
illes
gregues**

Una incursió al
món clàssic,
bressol del saber
humanístic.

Del 17 al 28 d'agost

**Viatge
al
CANADÀ
(costa oest)**

Vancouver i
les muntanyes
Rocalloses.

Del 9 al 20 d'octubre

**Pels
camins de
la terra
promesa**

Del Nil a les
fonts del Jordà

El Caire / Sinai
/ Jordània /
Jerusalem.

Del 26 de novembre al 13 de desembre

**ARGENTINA
XILE**

Amb creuer per
l'estret de Magallanes
i travessa pels Andes.

Tot l'encant dels
Andes i el majestuós
Con Sud d'Amèrica.

Amics de Catalunya Cristiana
Per a més informació:
(per telèfon, per correu o bé personalment):

Vaticà

Carles de Foucauld serà beatificat a la Pentecosta

■ La Santa Seu fixa la cerimònia de beatificació per al 15 de maig

ROMA.— Sembla que Joan Pau II té pressa per elevar als altars el ja venerable Carles de Foucauld. Ho farà finalment el proper 15 de maig a Roma, coincidint amb la festivitat de la Pentecosta. En la jornada que l'Església celebra la vinguda de l'Esperit Sant, el «germà universal» serà declarat beat juntament amb un grup de set màrtirs

catalans i tres religioses. La notícia ha estat rebuda amb alegria per la vintena de fraternitats i associacions de vida espiritual que viuen sota el carisma d'aquest sacerdot singular. La seva beatificació es produeix, a més, justament l'any en què se celebra el 50 aniversari del naixement de la gran Família espiritual de Carles de Foucauld.

Després de l'anunci, el 20 de desembre passat, de l'aprovació del miracle atribuït a la intercessió de Carles de Foucauld, només faltava concretar la data exacta en la qual l'ermità del Sàhara pujaria als altars. Tot semblava indicar que podria ser a la tardor, cap al mes d'octubre, però finalment la cerimònia de beatificació s'ha «avançat» uns mesos. Joan Pau II ha decidit finalment fixar-la per al 15 de maig, festivitat de la Pentecosta. La notícia era donada a conèixer als membres de la Família de Foucauld el 17 de febrer passat a través del P. Maurice Bouvier, postulant de la causa.

Els actes propis de la beatificació ja han començat a preparar-se. S'ha creat una comissió presidida pel mateix P. Bouvier i pel P. Claude Rault, actual bisbe del Sàhara. S'hi donen cita una trentena de persones representant les diferents branques de la nombrosa família nascuda sota el carisma de Carles de Foucauld. També hi ha representants dels bisbats de París i Viviers, de l'abadia de Notre Dame de Neige i alguns membres dels amics del germà Carles i de la seva pròpia família.

En una primera reunió celebrada a París el 19 de gener passat, es va començar per assenyalar els tres aspectes bàsics que s'han de destacar de Carles de Foucauld durant la celebració dels actes a l'entorn

de la seva beatificació: el retorn a l'Evangeli imitant Jesús de Natzaret, la intensa devoció a l'Eucaristia com a presència sempre actual de Jesús entre nosaltres i el desig d'anunciar als més allunyats la Bona Nova de la salvació. Sobre aquests tres pilars es fonamenta el seu carisma i espiritualitat, que ha donat peu a partir de la seva mort —1 de desembre del 1916— a una vintena de congregacions i associacions de vida espiritual es-teses arreu del món.

Família espiritual

La solemne cerimònia de beatificació serà precedida per una intensa vetlla de pregària la nit abans, a la qual seguiran una sèrie d'actes i eucarísties d'acció de gràcies els dies posteriors. També es treballa en la invitació i acollida de les persones que aniran a Roma i en l'elecció de possibles capelles per a la seva veneració. És possible que algunes d'elles siguin l'església de Sant Agustí de París, lloc de la seva conversió; Tamanrasset, on va morir, o el convent de la Trapa de Notre Dame de Neige, on va viure.

La pujada als altars del «germà universal» coincideix amb els 50 anys de la creació de la Família espiritual de Carles de Foucauld, formada actualment per matri-

monis, cèlibes, sacerdots, religiosos i religioses, cadascun amb el seu carisma particular, que miren de viure el seu compromís evangèlic seguint el missatge del P. Carles. Des de la primera trobada el 1955 a Benni-Abbès (Algèria), els representants de les diferents fraternitats s'apleguen periòdicament per compartir el que cada grup viu i actualitzar la seva espiritualitat. Al llarg dels anys aquesta gran Família espiritual s'ha anat enriquint amb noves incorporacions i formes d'enfocar aquest carisma de pobresa i radicalitat evangèliques.

La trobada anual de la Família de Carles de Foucauld tindrà lloc enguany a Roma tot coincidint amb la gran festa de la beatificació. Serà un temps en el qual els «fills espirituals» de l'ermità del Sàhara

Imatge amb la qual s'il·lustrarà l'estampa de la beatificació del germà Carles.

s'aplegaran per donar gràcies a Déu pel nou beat i pels fruits rebuts d'ell durant 50 anys. També està previst que cada fraternitat celebri en els seus llocs d'origen cerimònies d'acció de gràcies que possibilitin donar a conèixer de forma àmplia i enriquidora el missatge del seu «fundador». Un missatge de radicalitat evangèlica arrelada en la pobresa, la contemplació i la fraternitat, a l'estil de Natzaret, que avui, en ple segle XXI, continua plenament vigent.

Samuel Gutiérrez

JOAN FIGUEROLA, RESPONSABLE DE LA COMUNITAT DE JESÚS I MEMBRE DE LA COMISSIÓ ORGANITZADORA DE LA CERIMÒNIA DE BEATIFICACIÓ

«L'amistat és el llenguatge del Regne de Déu»

—Com va rebre la notícia de la beatificació de Carles de Foucauld?

—La beatificació del germà Carles és, per a mi, un pas més en la confirmació dels valors evangèlics del seu missatge. De fet, ja fa molts anys que l'existència de nombrosos grups arreu del món, inspirada en el seu exemple de vida, donen testimoni de la seva santedat per mitjà del nostre estil particular de viure el cristianisme. Això ja és de per si un «miracle» i un testimoni del seu carisma i de les virtuts heroiques que va viure al llarg de la seva vida.

—Quins són els pilars d'aquest carisma que tant d'interès ha despertat al llarg dels anys?

—Es tracta d'un carisma i estil de vida que malgrat no fer massa soroll i de les nostres limitacions, vol posar en pràctica les aspiracions del germà Carles: «Resar l'Evangeli en silenci» i «proclamar l'Evangeli amb la vida». Ell mateix va escriure: «Les persones allunyades de Jesús han de conèixer l'Evangeli veient la meua vida, sense llibres i sense paraules..., en veure'm han de veure el que és Jesús.» Aquest programa de vida és molt més exigent que proclamar discursos o escriure un manifest, és fer realitat la presència de Crist en el món per la nostra bondat i la nostra amistat amb tothom. Més enllà de les fronteres, quan no es pot anunciar Crist per la paraula, l'amistat és el llenguatge del Regne de Déu.

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 188,80 €** ☐
Àsia i Oceania: 254,32 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Espanya

L'Església espanyola celebra el Dia d'Hispanoamèrica

■ El lema d'enguany és «Amèrica rep i ens envia missioners»

MADRID.— Des de fa més de cinquanta anys l'Església espanyola celebra el Dia d'Hispanoamèrica per recordar les implicacions evangelitzadores entre les Esglésies locals d'Espanya i Amèrica Llatina. Enguany

tindrà lloc el 6 de març amb el lema «Amèrica rep i ens envia missioners». Aquest dia es recorda especialment els sacerdots diocesans espanyols que treballen com a missioners a Amèrica Llatina.

Mons. Ramón del Hoyo López, bisbe de Conca i membre de la Comissió Episcopal de Missions i Cooperació entre les Esglésies, ha escrit una reflexió amb motiu d'aquesta jornada, en què recorda que «el que ha rebut Amèrica a través de la missió *ad gentes* (...) ja forma part essencial de la seva història. Ha estat un factor d'importància vital en l'esdevenir de la seva cultura i desenvolupament. Aquesta tasca joiosa continua avui i no és menys urgent la col·laboració de les Esglésies d'Espanya i de les d'Amèrica entre elles».

El bisbe es refereix a la nova realitat que viu el nostre país amb la immigració: «També Amèrica envia missioners a altres Esglésies, concretament a l'Estat espanyol, conscients de la seva identitat missionera.» Mons. Del Hoyo destaca que procedents, sobretot, d'Amèrica del Sud, ens ofereixen «el seu testimoni cristià en temples, catè-

Cartell del Dia d'Hispanoamèrica.

quesis, grups d'apostolat i fins i tot en seminaris i noviciats, i recorden als qui viuen en abundància de béns materials, una altra forma de viure la seva fe des de moltes limitacions, i són així testimonis dels autèntics valors de l'Evangeli».

Citant l'exhortació apostòlica *Ecclesia in America* convida les Esglésies d'Amèrica a

anunciar Crist en els ambients on és desconegut i a estendre el seu impuls evangelitzador més enllà de les seves fronteres continentals. Per a Mons. Del Hoyo, «qui accepta el missatge de l'Evangeli es converteix en força salvadora i missionera de retruc. Qui ha estat evangelitzat, evangelitza al mateix temps. Qui rep, un dia donarà».

En aquest Dia d'Hispanoamèrica, el bisbe Del Hoyo proposa créixer en la fe al voltant de l'altar i el sagrari, viure de l'Eucaristia en la comunitat, «per compartir la presència de Jesucrist amb altres rostres de germans que busquen i no troben aquest Pa, el rostre viu de Jesucrist». En segon lloc, convida a pregar junts davant de Jesús sacramentat, «perquè la pagació de la fe serveix d'instruments humans, però en definitiva és obra de Déu. Finalment, demana que la col·laboració missionera no es redueixi només a determinades jornades durant l'any. (C.C.)

Quaresma al costat dels ancians

ÁVILA.— El bisbe d'Àvila, Mons. Jesús García Burillo, ha escrit una carta amb motiu de la Quaresma en què, com el Papa, dedica la seva atenció a la gent gran. El bisbe assenyala que l'ancianitat és una benedicció de Déu i que si l'ancià «acull el temps final de la vida a la llum de la fe, pot trobar una oportunitat extraordinària per comprendre i viure tots els esdeveniments de la seva vida a la llum del misteri de la creu, que dona ple sentit a la seva existència humana, i que la transformarà algun dia en glòria».

Mons. García comenta que la gent gran pot oferir la seva saviesa als altres i que la societat ha de tenir una gran comprensió cap als ancians. Especialment crida l'atenció als cristians: «L'atenció dels vells (...) ha de ser un centre d'interès per a tots els cristians. Aquesta Quaresma pot ser per a nosaltres un temps en què manifestem la nostra solidaritat amb els ancians i les seves famílies. És una forma d'almoïna, és a dir, de solidaritat. Deixaran de sentir-se sols si es veuen acompanyats i se senten útils en la mesura en què també ells poden col·laborar en determinades tasques de la família o de la comunitat.»

El bisbe acaba la carta demanant descobrir l'enriquiment recíproc que es dona entre les diferents generacions. Per això, assenyala que «tots estem convidats a viure aquesta Quaresma acompanyant amb afecte i comprensió les persones grans». (C.C.)

Camí cap a Xavier

PAMPLONA.— Segons informa el setmanari *La Verdad*, de l'arquebisbat de Pamplona i Tudela, les Xavierades se celebraran enguany el 6 i el 12 de març amb el lema «Xavier, adoració i lliurament». Com ha explicat el delegat de Missions, Ángel Echauri, «hem escollit aquest lema perquè enguany és l'Any de l'Eucaristia i volem que hi hagi consonància entre tots dos esdeveniments». A més, comenta que «a san Francesc Xavier se'l veia en èxtasi durant la missa. Passava llargues hores de genolls davant el sagrari. Després, Xavier lliurava i arriscava la vida mil vegades pels altres. De Déu neix tot l'amor que té cada persona». Enguany s'espera un nombre més gran de pelegrins, «ja que som a l'any preparatori per a l'Any Xavierà, que començarà el 3 de desembre del 2005 i acabarà el 3 de desembre del 2006». (C.C.)

Informe sobre la Religió catòlica a l'escola

MADRID.— La Comissió Episcopal d'Ensenyament i Catequesi informa anualment sobre l'opció per l'ensenyament de la Religió catòlica que els pares dels alumnes fan a cada curs escolar. En el curs 2004-2005 s'han recollit dades de 4.421.425 alumnes, dels quals 3.507.986 reben Religió catòlica, cosa que suposa que un 79,3% dels alumnes a l'educació no universitària espanyola reben formació religiosa catòlica. En relació amb el curs passat (77,5%), el percentatge actual puja un punt i vuit dècimes, aspecte molt significatiu tenint en compte les dificultats que travessa l'ensenyament religiós catòlic a l'escola.

En educació primària el 84,7% rep ensenyament religiós. És en aquesta etapa, destaca la Comissió Episcopal, «on els pares poden exercir els seus drets d'opció formativa per als seus fills amb més llibertat, ja que tenen menys incidència en els alumnes i pares les condicions acadèmiques i disciplinàries discrimina-

tòries per a l'ensenyament religiós escolar».

A l'educació secundària van a classe de Religió el 53,5%. En relació amb el curs passat ha baixat vuit dècimes. Aquí, continua la Comissió Episcopal, «la discriminació és notòria: mentre que els alumnes de Religió reben formació religiosa, la resta d'alumnes reben matèries sense valor acadèmic, sense cap avaluació i sense exigències d'estudi, en el millor dels casos. (...) L'ensenyament de la Religió catòlica no té un tractament equiparable a matèria fonamental, ja que l'estudi de la religió no es té en compte com es fa amb la resta de les àrees».

El 99,5% dels alumnes de l'escola catòlica van a classe de Religió catòlica i als col·legis de titularitat civil, el 81,7%. La sensibilitat dels pares i alumnes pel valor transcendent de l'ensenyament religiós en la formació de la personalitat de l'alumne és cada cop més notòria i conscient en tota mena d'escola. (SIC)

FRANÇA

Els cristians europeus preparen una assemblea ecumènica per etapes

CHARTRES.— *La llum de Crist il·lumina tothom. Esperança de renovació i unitat a Europa* serà el tema de la tercera assemblea ecumènica europea, segons ha proposat el comitè conjunt format per la Conferència de les Esglésies Europees i el Consell de les Conferències Episcopals Europees, reunit a Chartres (França) del 3 al 6 de febrer. «Serà una assemblea per etapes que culminarà en la trobada de Sibiu (Ro-

mania) del 4 al 8 de setembre del 2007, i serà precedida per un procés comú, a escala nacional i regional, per desenvolupar el compromís ecumènic comú de les Esglésies a Europa», afirma un comunicat de premsa.

Les etapes previstes, segons anuncia el document, són: una trobada europea de delegats de les Esglésies i de les conferències episcopals, dels organismes i moviments ecumènics, que s'hauria de desen-

volupar a Roma del 24 al 26 de gener del 2006; una sèrie de trobades a escala regional i nacional en el decurs de l'any 2006; una segona trobada europea a començament de l'any 2007, prevista a Wittenberg (Alemanya), i l'etapa final de Sibiu. Serà la primera vegada que una ciutat d'un país majoritàriament ortodox es converteixi en seu d'aquesta mena d'assemblees ecumèniques. Els temes que s'afrontaran en la

preparació i desenvolupament de les assemblees seran els que toca la Carta ecumènica, document firmat per la Conferència de les Esglésies Europees i el Consell de les Conferències Episcopals el 2001. Entre altres coses, s'afrontarà la unitat visible de les Esglésies, la contribució dels cristians a la construcció d'Europa, i el diàleg amb altres religions, en particular amb el judaisme i l'islam. (Zenit)

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

La violència contra les dones

Amb motiu del Dia de la Dona Treballadora, considero adient oferir unes reflexions sobre un problema que avui dissortadament encara afecta moltes dones en la nostra societat. Algunes estadístiques parlen que a Espanya hi ha dos milions de dones que sofreixen algun tipus de violència de la seva parella. Avui van augmentant les denúncies d'aquests maltractaments, si bé encara són un percentatge molt baix.

En una societat marcada per una violència creixent, les dones se situen majoritàriament entre les víctimes d'aquesta violència. És veritat que des dels orígens de la humanitat la dona es beneficia, en el seu paper de mare, d'un respecte que és gairebé veneració. Tanmateix, per contrast, massa sovint es veu maltractada en el seu ambient familiar i en la vida pública.

Les violències conjugals són una greu realitat, molt de temps tabú, de la qual comencem a conèixer la magnitud. No és patrimoni únicament dels ambients desfavorits, sinó que toca en major o menor mesura totes les categories socials. Les causes d'aquestes violències són múltiples.

Joan XXIII esmentava entre els signes dels temps el reconeixement de la dignitat de la dona i el seu paper en

la vida pública. El Papa afirmava: «En la dona esdevé cada vegada més clara i operant la consciència de la pròpia dignitat. Sap prou que no pot consentir que sigui considerada i tractada com un instrument; reclama els drets i els deures dignes de la persona humana, tant en l'àmbit de la vida domèstica com en el de la vida pública.»

Aquesta eminent dignitat de la dona arrela en les narracions bíbliques de la creació. L'home i la dona són creats a imatge i semblança de Déu i gaudeixen tots dos de la mateixa naturalesa i dignitat. Aquesta és la base immutable de tota l'antropologia bíblica cristiana. Joan Pau II ha dedicat una carta a la dignitat de la dona, on comenta: «Crist fou davant dels seus contemporanis el promotor de la veritable dignitat de la dona i de la vocació corresponent a aquesta dignitat. [...] En els ensenyaments de Jesús, així com en la seva manera de comportar-se, no es troba res que reflecteixi l'habitual discriminació de la dona, pròpia del temps; al contrari, les seves paraules i les seves obres expressen sempre el respecte i l'honor que es deu a la dona.»

La violència domèstica contradiu el respecte que es

mereix cada persona i l'íntima comunitat de vida i d'amor que és el matrimoni, fonament de la família. El respecte ha d'estar ben present en cadascuna de les relacions familiars. En la relació entre l'espòs i l'esposa el respecte ha d'orientar l'atracció mútua i substituir la passió egoista per la capacitat de diàleg i de comprensió. El respecte ha d'incloure els aspectes corporals i els de la personalitat de l'altre cònjuge, ha d'acollir la seva potencialitat procreadora sense intentar gaudir de la sexualitat al marge de l'amor autèntic i del bé de l'altre.

És urgent que la societat reflexioni sobre la realitat dramàtica dels maltractaments domèstics que fan palesa la misèria humana. Aquesta reflexió ha de portar a prendre actituds que facin desaparèixer la violència i ofereixin mesures eficaces de protecció per a les víctimes. És necessari educar des de la infància en la no-violència i el respecte a les persones, i en aquest sentit els mitjans de comunicació social tenen una especial responsabilitat. L'Església ofereix serveis d'acolliment a les dones maltractades, col·laborant així en la responsabilitat que té l'Administració en aquest greu i dolorós problema social.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Autodomini

En començar la Quaresma vaig fer un comentari sobre la necessitat que tots tenim de conversió, de reflexió sobre la nostra vida per tal de veure quines coses no fem bé i esmenar-nos-en. Tots sabem bé que aquest exercici no és fàcil de fer: cal que siguem, primer, molt sincers amb nosaltres mateixos per reconèixer les pròpies faltes, i després, cal que tinguem el que s'acostuma a dir força de voluntat.

De força de voluntat, tots en tenim, a excepció potser de certes patologies. Tots som capaços de vèncer les dificultats quan ens hem proposat de debò assolir un objectiu determinat. A qui li agrada l'esport, per exemple, no li importa la fatiga si veu que pot aconseguir la victòria; o qui vol guanyar unes oposicions resta temps al descans per dedicar-se a l'estudi. El que passa és que no tots posem la mateixa força de voluntat ni la manifestem de la mateixa manera en totes les activitats que duem

a terme. Això requereix autodomini o, com tradicionalment se'n diu, tempraça.

Com n'és, d'atraient, la virtut de la tempraça, que ens dona senyoratge sobre la nostra existència! Quan una persona no se sap dominar, a poc a poc va perdent l'equilibri que ens dona la raó i se li va minant l'estructura de la seva personalitat, com qui, amb el pas dels anys, va tenint cada cop més dificultats de visió, la consciència va perdent la percepció del bé i arriba a no adonar-se d'allò que, en canvi, és evident per a qui s'esforça a ser virtuós. Qui no té autodomini no percep que amb certes accions seves s'està fent mal a si mateix i està fent mal als altres. A l'extrem, podríem pensar en un assassí o un estafador; però també ho podríem dir —tot i que a un altre nivell— de l'egoista, del mandrós o de qui no és capaç de dominar l'apetit sexual.

La virtut de la tempraça consisteix a autoposar-se

límits per evitar que els instints o les passions ens traïxin. Els rius són d'extrema utilitat perquè ens subministren l'aigua, però al seu pas per les poblacions es canalitzen, perquè quan arribin les pluges de setembre no ens sorprenguin amb una riuada destructora. D'una manera semblant, els instints i les passions són bons en la mesura que ens ajuden a actuar d'acord amb la raó, però els hem de mantenir sota el nostre control.

La tempraça s'adquireix amb l'esforç continuat, com un esportista que s'entrena fins a adquirir la força o la tècnica que desitja. Aquest és el sentit de les pràctiques penitencials, a les quals l'Església ens convida, especialment en el temps de Quaresma. Aquestes pràctiques poden ser molt variades; la tradició, però —partint de l'ensenyament de Jesús al sermó de la muntanya—, les articula entorn a tres formes concretes: el dejuni, l'oració i l'almoina, que respectivament expressen —diu el Catecisme de l'Església catòlica— la conversió en relació amb un mateix, amb Déu i amb els altres.

Missatgers de la Bona Notícia

www.catalunyacristiana.com

Més de 25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

Cèlia Rosich Pla

Professora de Blanquerna (URL)

De Babel a Internet

Em comentava fa poc una professora universitària d'Història de l'Art que —tot explicant a classe la pintura flamenca del segle XVI, en fer referència al quadre de l'artista holandès Pieter Brueghel sobre la torre de Babel— s'adonà que la majoria d'estudiants desconeixia la història del Gènesi sobre aquesta torre. Ni tan sols els sonava la paraula *Babel*, no els era gens significativa. Per sort, encara hi ha estudiants encuriosits, ja que, per iniciativa pròpia, el proper dia de classe dos o tres alumnes ja havien fet consultes a Internet sobre el tema; n'havien recollit molta informació i es mostraven molt interessats i motivats, tant pel mateix tema del relat, com per haver descobert la ubicació geogràfica de Babel, avui Babilònia, tan propera a la dissortada ciutat de Bagdad actual.

Aquesta conversa amb la professora d'art m'ha fet reflexionar sobre dos temes: el de la diversitat de llengües al món i el de les enormes possibilitats que Internet pot oferir per accedir a la informació i al coneixement.

Pel que fa a la multiplicitat lingüística, la conversa amb la professora m'ha portat a rellegir el relat del Gènesi sobre la torre de Babel, que toca el fascinant tema del desplegament de les llengües arreu del món, però també el de la manca d'enteniment, la divisió i els conflictes entre els humans per causa de les barreres lingüístiques. De fet, el desig utòpic de tenir un llenguatge compartit sense renunciar a la gran riquesa de preservar les diferents llengües del món ha estat un somni constant al llarg de tota la història.

Hi ha qui creu que, ja que l'esperanto no ha pogut esdevenir la llengua universal, l'angloamericà serà la llengua que ocuparà el seu lloc com a llengua franca de comunicació científica, comercial i virtual arreu del món; d'una manera similar al rol que va tenir el llatí en la societat medieval. Però, no hem d'oblidar que el xinès és encara la llengua més estesa del món pel que fa al nombre de parlants: 1.200 milions, enfront dels 478 que parlen anglès.

Els experts calculen que actualment es parlen unes cinc mil llengües diferents al món, la meitat de les que hi havia fa un parell de segles. L'exposició «Veus», presentada al Fòrum

2004, mostrava gràficament la diversitat lingüística del planeta, valorada com un tresor universal que cal conservar. I, tanmateix, de la mateixa manera que s'extingeixen espècies de fauna i flora arreu del món, cada any desapareixen, dissortadament, noves llengües.

Totes les llengües tenen valor universal, perquè cada llengua implica una determinada visió del món, una peculiar manera de pensar, de crear, de comunicar, de valorar la vida i l'existència. No és just classificar les llengües pel nombre de parlants, ni pel seu ús comercial, ni tampoc per la seva major o menor presència a Internet. No hi ha llengües de primera ni de segona categoria. Cada llengua té un valor per si mateixa, de la mateixa manera que els homes són iguals en dignitat. Una única llengua ens portaria a un pensament únic.

L'altra reflexió, que només apunto avui, té relació amb aquest poderós mitjà de la xarxa que en diem Internet, inexistent fa unes dècades, que de sobte s'ha fet present en la nostra societat i que ofereix, si se'n fa un bon ús, grans possibilitats d'accés a la informació, al coneixement i també a l'aprenentatge de les llengües. La xarxa permet unes oportunitats excepcionals, inimaginables fins no fa gaire, de les quals potser encara no som prou conscients. Pel que fa a l'aprenentatge de llengües, hi ha ja a Internet diferents mètodes *on line* per aprendre idiomes, dissenyats per experts, amb programes d'aprenentatge virtual en què col·laboren professors nadius que guien els estudiants en el seu aprenentatge interactiu.

Avui, més que mai, podem disposar de mitjans de tota mena per accedir al coneixement, com hem vist amb l'exemple dels estudiants que van aprendre què era *Babel* buscant-ho a Internet. Malauradament, però, encara no tothom té l'oportunitat d'accedir-hi; i és per això que es parla tant de la «fractura digital» en la societat de la informació. El gran repte de l'educació en el segle XXI és poder tenir accés i saber utilitzar correctament les noves tecnologies sense quedar desbordats per un excés d'informació que no podríem assimilar, o ser enverinats per missatges tendenciosos que, en lloc d'obrir la ment, la tanquin.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La persona i el personatge

L'observació quotidiana ens fa adonar d'una dualitat notable: la persona i el personatge. Què signifiquen aquests mots? La persona designa el que jo sóc en realitat i el personatge és el paper que represento. Tots sabem com aquestes realitats no són només observades en els altres, sinó que es donen també en cadascú. En la vida personal hi ha realitat i teatre. De vegades, se'ns nota molt i els altres ho veuen en nosaltres perfectament.

Jo sé quina és la meua realitat. Tanmateix, actuo per al meu prestigi o per donar una determinada imatge. És una estratègia en la qual ens refugiem. No sempre es representa una farsa. La interioritat és molt sagrada i la vida personal també. La transparència personal no es pot manifestar sempre. No obstant això, de vegades, ens «passem» amb elogis, reverències, paraules d'adulació... Sí, cadascú juga la seva partida. La persona queda, sovint, amagada i tot el que mostra és com una

mena d'actuació dalt d'un escenari. Així, les relacions humanes es poden falsejar i podem canviar la vida en una gran comèdia.

És possible equilibrar la persona i el personatge? Un comentarista espiritual explica que «el correcte equilibri entre tots dos només s'aconsegueix a través d'una comunió íntima i personal amb Déu». La unió amb el Senyor ens fa més autèntics. Tots sabem el que som davant d'ell: petits i pobres; i molt estimats. La conversa dialogal amb Déu ens fa descobrir que cal donar primacia a la persona i fomentar unes relacions més autèntiques amb els altres. Menys comèdia i més autenticitat. Coses que inclouen la modestia personal i el respecte. És a dir, la senzillesa i l'autenticitat respectuosa. Ens cal, doncs, reforçar la persona. Això té les seves dificultats. Però és possible. És un do diví ser menys comedians i més autèntics. Si no és així, com serà possible el testimoni de l'Evangeli?

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellán del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Taronges

Caminem per una sendera. El paisatge recorda Samaria. Els ametllers comencen a florir, és senyal que la primavera és a prop. Les cassoles de la Menorà simulaven la corol·la d'aquestes flors i les ametlles eren un fruit molt comú a l'Israel bíblic.

La vall s'eixampla i hi ha molts arbres fruiters. El vent molt fort d'aquests últims dies ha fet caure molta fruita que recollim i que és molt bona. Pensem en els passatges bíblics on s'adverteix l'israelita que no busqui ni que reculli el que ha caigut, que és per al caminant. Nosaltres ho som. Penso que Jesús no va poder gaudir com jo. En menjo amb abundància, per fer-li enveja històrica.

Més tard he comprat uns quants quilos de taronges que anaven amb una xarxa. Aquesta mena de teixit em fascina des de petit. Sempre me'n va sorprendre la solidesa i l'elasticitat. Ara observo aquesta xarxa que embolcalla les taronges, i no ho és de veritat. Es tracta d'una simulació de plàstic. Però, tant se val l'embolcall, i si que importa la qualitat de la fruita.

Parlant amb uns amics i, recordant tot això, he comprovat que és una paràbola de la nostra Església. El que veiem superficialment és el color vermell de la xarxa, i la gent, normalment, observa i jutja la capa de l'Església. L'embolcall ens pot agradar o no, però les bosses són necessàries, pobre de mi que hagués hagut de transportar les taronges amb les mans! La xarxa, insisteixo, és necessària, gràcies a ella se sosté tot. El que és trist no és la seva manca de qualitat, la desgràcia seria que les taronges estiguessin seques o fetes malbé. L'Església està plena de sants. N'hi ha que els han inscrit en un catàleg. En queden molts que breguen al nostre costat i que no els podem ignorar. Hi ha sants de molts colors i aspectes. Aquí en teniu uns quants, exemples: la gent del Cottolengo, les germanetes dels pobres i les dels desemparats. També els franciscans de la Creu Blanca i els de l'Arca, de Jean Vanier. Afegiu-hi també els missioners dels cinc continents, els franciscans de Terra Santa. No oblideu els monestirs que amb la seva oració elaboren el suc més gustós de la santedat, en aquesta època de sequera espiritual. Aquells que serveixen els malalts, els que guareixen als hospitals, els que acompanyen els malalts de sida, els que són a les presons, a les faveles, o acompanyen transhumants... que gustosa que és la nostra Església!

Perdoneu-me que sigui tan reiteratiu, però n'hi ha molts que només s'assabenten dels comunicats, interpretats al seu gust o disgust. El més lamentable és que entretinguts, i sovint decebuts, del que diuen els documents, no s'adonen de la bondat, de l'heroisme, de la generositat i de la salvació, que els sants d'aquest món conreen i amb les quals enriqueixen tothom. Als joves que cerquen un significat a les seves vides, als adults fracassats que voldrien recuperar l'esperança, se'ls manté en la ignorància. El resultat de tot això és que aquesta gent, delerosa de rumb i d'il·lusió, s'allunya de nosaltres, no li interessen i navega descontenta pels carrers i pels locals de lleure. Perdem el temps, però els enemics de la nostra fe, dieu-ne com vulgueu, aquests sí que no el perden mai.

Notes insignificants

Germà Adrià

Dormir a la intempèrie

M'agradaria durant unes quantes nits recórrer Barcelona i descobrir quanta gent dorm sense casa i on s'arrauleixen a la nit.

He vist persones dormint sota els pòrtics del Liceu, als caixers de bancs i caixes d'estalvis, als portals, als pòrtics de la plaça Reial, a les entrades de botigues, a les voreres, al passeig Marítim... i a més llocs.

A l'estiu, és com una escapada de la calor, encara que valdria més una casa amb aire condicionat.

A l'hivern, no. No sé com poden agafar el son amb uns cartrons per matalàs i una manta (alguns) a sobre.

Sí, certament, quan un està esgotat, dorm a qualsevol lloc. Durant la guerra, al front, vaig arribar a dormir profundament sobre la neu; i al front del Segre, fins i tot, vam dormir a la trinxera amb l'aigua com a matalàs.

Jesús no tenia on reposar el cap. I, segurament, va passar moltes nits al carrer, perquè no sempre el convidaven.

Jo, bon religiós, tinc un bon llit.

I, segurament que, tots els que llegiu aquest escrit, també teniu un bon llit. I des d'un bon llit, es fa difícil comprendre el qui dorm a terra o en un banc.

Jo, com a bon religiós, tinc paraigua per quan plou i em puc aixoplugar sota un sostre.

I els lectors també podeu resguardar-vos de la pluja i del fred.

Jo, com a bon religiós, que faig molta penitència, cada dia tinc els àpats ben preparats.

I segurament que vosaltres també podeu menjar tres cops al dia.

Però, al nostre entorn, a la nostra gran ciutat, a la nostra ciutat moderna i pròspera, n'hi ha molts que no tenen casa on arrencar-se, ni tenen assegurats tres àpats o cap al dia.

Si jo fos un vagabund del carrer, què faria?

Potser abans que tanquessin l'església m'estiraria en un banc d'alguna capella. El sagristà em faria fora abans de tancar la Casa del Senyor? Sí, l'església és la casa del Senyor, però no la casa del vagabund.

O me n'aniria a l'ajuntament i em colaria i m'estiraria en algun racó de les grans sales. La guàrdia urbana em descobriria i em faria fora?

També podria colar-me a la Generalitat enganyant els mossos de la porta. Hi ha prou espai per ajeure-s'hi. Els mossos farien fora un català de soca-rel? Potser, abans que els mossos, em descobriria un conseller i tindria un bon ensurt perquè ell no és cap conseller de vagabunds.

O podria anar a qualsevol convent i amagar-me darrere la porta. I segur que, si em descobrís un frare (els frares són l'expressió de la bondat de Déu) m'acompanyaria a una cel·la buida.

No, jo vagabund, no dormiria al carrer, perquè potser em deixarien dormir en un racó de les oficines d'algun diari (com que treballen de nit) i miraria de no destorbar-los.

Res, que qui dorm al carrer és perquè vol.

Zoom

Eduard Brufau

Aquest mes de febrer ha fet 50 anys de la mort de Paul Claudel (1868-1955). Gran escriptor i diplomàtic francès, la seva vida va estar marcada per la fe cristiana, que va recuperar després d'un temps d'increença la nit de Nadal de l'any 1886, a la catedral de Notre Dame de París. França ha celebrat una sèrie d'actes per commemorar la figura de Claudel, l'obra lírica i dramàtica del qual està profundament impregnada de cristianisme.

Signes d'avui

Lluís Serra Llsana (lluis.serra@fms.it)

El racó de les paraules

En el meu últim viatge a Madrid, vaig incloure-hi dues visites al marge de l'agenda de feina. Vaig anar a la zona de Nuevos Ministerios per veure l'esquelet fumejant de l'edifici Windsor. L'àrea de seguretat enaltia la torxa que uns quants dies abans havia estat un colós en flames. Els càlculs eren merament econòmics. La segona visita tenia una dimensió profundament humana. Vaig agafar un tren que em va portar a l'estació d'Atocha. Hi vaig arribar per la mateixa via de la tragèdia. L'11 de març de l'any passat, un acte terrorista en plenes eleccions generals va segar la vida de gairebé dues-centes persones que viatjaven al comboi de la mort. En aquella data, jo era a Roma i vaig seguir les informacions a través dels mitjans de comunicació. Em volia apropar al lloc dels fets, així com al l'anomenat «racó de les paraules», un petit espai en homenatge a les víctimes. Hi vaig llegir textos, escrits en diferents llengües, que reflecteixen tota una amalgama de sentiments enfrontats: dolor, estimació, ràbia, compassió, venjança... No vaig escriure res ni em vaig escanejar la mà. Davant de fets d'aquestes dimensions, prefereixo la contemplació i el silenci.

Se m'acut pensar que, habitualment, les víctimes ho són per partida doble. En primer lloc, pels danys soferts, en especial la mort, causada intencionadament o d'una manera fortuïta. En segon lloc, pel tracte que es dona a la víctima i al seu entorn familiar, després de la desgràcia. Els exemples són nombrosos. El cas d'Atocha és paradigmàtic i complex. Els partits polítics, immersos en la campanya electoral, van partir d'una creença: si els terroristes eren d'ETA, els rèdits electorals beneficiaven el PP per la seva política de tolerància zero en aquest punt; si eren d'Al-Qaeda, el PSOE es veia afavorit per la seva oposició a la guerra de l'Iraq. Les víctimes van passar en un segon pla. Els polítics estaven més preocupats per l'impacte d'aquest fet a les urnes, tot i que a les seves declaracions donaven un tribut inicial al dolor. Josep Gifreu (Avui, 20 de febrer) va reflexionar sobre «la visibilitat de l'11-14M», assenyalant que «un any és un període massa breu per fer balanç de les aportacions al coneixement dels fets i de les seves conseqüències». Tractament informatiu, televisió, mòbils... Celebrades les eleccions, l'interès per les víctimes va ser radicalment decreixent. Les víctimes del cas del Carmel també ho són per partida doble. La prioritat de salvar els mobles als polítics, fins i tot amb protocols de premsa sorprenents, han passat per sobre de les persones que s'han vist privades de casa seva. La tasca ha estat més fàcil perquè els mitjans de comunicació a Catalunya estan gairebé tots sota un signe monocolor. A més, no ha estat època electoral. Un referèndum no vinculant sobre el Tractat de la Constitució Europea no es podia veure especialment afectat.

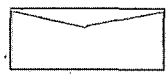
Una altra víctima, a qui vull prestar el meu reconeixement i admiració més profunds, és Max Muth A. M., de 35 anys, un bolivià sense papers. El 3 de febrer, quan es va cremar el restaurant La Terraza de Cornellà, va salvar cinc cuineres i finalment va perdre-hi la vida. No sé si la seva dona no va voler cap homenatge, perquè una persona indocumentada defuig sempre els focus mediàtics. Sembla que va tenir problemes econòmics en la repatriació del cadàver del seu marit. No comprenc com aquesta víctima, que a la vegada va ser un heroi, ha passat tan inadvertida. Els sense papers no voteu. Max Muth no va ser víctima de cap grup terrorista. La generositat fins al límit de perdre la vida no mereix cap reconeixement social. Només 41 referències escasses a Internet, gairebé totes procedents de notícies breus. Que trist!

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

CARTES DEL LECTOR

□ Protegir la família

Un estudi sobre el comportament dels joves i menors, que s'ha fet al llarg de tres anys per diferents entitats de prestigi, ha arribat a la conclusió que els que veuen més televisió i fan servir més videojocs a les hores de lleure, són més violents que els que dediquen el seu temps a l'estudi i la lectura. Si a això hi afegim que pertanyen a una família que ensenya i viu «valors», suposa per a aquesta joventut un esdevenidor de futurs homes i dones amb ment sana i de profit per a la societat.

De tot això es dedueix que l'ajuda i la preocupació per la família és la tasca més important en aquesta societat tan desequilibrada. Protegir la família és protegir el menor.

M. TERESA DELÀS
Barcelona

□ En memòria de Miguel Oromí

Va morir el dia 5 de febrer, als 78 anys. Va morir «al peu del canó», com ho fan els capellans. Retrocedint en el temps 26 anys, quan la meua ànima era un desert ètic immens, vaig «topar», per sort, amb Mn. Miguel Oromí Guiu, al seu confessor habitual de la santa església catedral de Lleida. Va ser el dia de Sant Joan Bosco. Diu el Senyor: «Veniu a mi tots els que esteu cansats i afeixugats» (Mt 11,28).

Mn. Oromí, per a mi, va ser una gran ajuda espiritual i un suport eficaç en la fe. Bon confessor i psicòleg, en consonància. Era senzill, animós i molt humil en el tracte (fins a acostar-se a l'infantil), tot i ser doctor en Teologia. Durant trenta anys va ser administrador del Seminari, tasca que compaginava amb altres ministeris. Amb pena a l'ànima, només puc dir respectuosament: «Adéu-siau, reverend Oromí.»

JOSEP VIDAL BORRÀS
Lleida

□ En defensa de l'Església de Jesucrist

Hem llegit fa pocs dies un article ple de veritat contra l'Església. Deia que el Vaticà tenia agents secrets i serveis d'espionatge a diferents llocs del món. Una calúmnia vil. El Vaticà és un estat fraternal, sense fronteres, que no té soldats ni armes atòmiques i que predica la pau i recrimina la guerra.

La missió de l'Església és fer conèixer a tots els homes de la terra la vida i la doctrina de Jesucrist i envia missioners i missioneres a totes les parts del món, joves i noies que deixen les comoditats del seu país per anar a evangelitzar germans que no coneixen Crist a diferents continents, encara que siguin plens de dificultats i exempts de confort. La seva missió és també instruir aquella bona gent en la cultura cristiana, la medicina, el conreu de la terra, l'obertura de pous, la construcció d'escoles i d'hospitals, de predicar la pau entre ètnies enfrontades i que, a causa d'aquestes accions humanitàries, moltes vegades han estat detinguts i ferits com ho fou recentment el salesià Rafel Sabà, de Banyoles, a la Costa d'Ivori.

També en aquests dies hem vist insultada l'Església per causa dels remeis que propugna per evitar la sida, i, digueu-me, quina altra organització caritativa ha treballat tant com l'Església pel guariment dels malalts de la sida i en té cura amb aquest amor? Avui, com en les pestes de l'edat mitjana, l'Església és l'associació que més treballa a favor dels pobres i dels malalts.

Falsos profetes avui ens presenten Crist com un lluitador social o un polític. No és veritat. Crist no pot ser desfi-

gurat. Crist era Déu fet Home, enviat pel Pare del Cel per tornar al Pare, després de sofrir passió i mort, ressuscitar i instituir la seva Església. El fi de Crist és la salvació de la humanitat de cara a la vida eterna.

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

□ Camí de resurrecció

La Quaresma és un camí pedregós, ple d'esbarzers, tanmateix de bon seguir pel delit d'aquella fita vers on mena i condueix.

És camí de penitent, o carrer de l'amargura que s'acaba en devesall d'inigualable ventura.

Jesús el féu el primer, arrossegant-hi la creu que seria el seu patíbul, mes també la clau del Cel, del triomf més esclatant.

Quaresma és Resurrecció que s'atansa i es perfila amb tints de benaurança i que ens convida a avançar sense la més lleu recança.

PERE ROCA GARRIGA
Sabadell

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Incidir en la realitat

—Què podem fer davant d'unes quantes transformacions molt poc positives de la nostra realitat social i cultural? N'hi ha prou d'esperar que passi la tempesta i quedar-nos tranquils? Crec que ens hem de moure, tot i que n'hi ha que em diuen que tot això passarà, que l'Església ja ha guanyat moltes batalles...

—És evident que qualsevol transformació positiva d'un mateix i de la realitat circumdant es fonamenta en un compromís, en un sacrifici i en un esforç que es concreten en l'acció. Constatem que la nostra societat pateix un procés de transformació en una direcció determinada que no es caracteritza precisament per un criteri cristià. Davant d'aquest procés innegable, no n'hi ha prou de lamentar-nos. Cal actuar. La conversió personal sempre és prioritària sense que això obsti perquè es doni igualment un procés de conversió a nivell comunitari, també en la perspectiva d'una transformació de la societat des de la fe en Jesucrist. Cal pregar sense pausa, hem d'esperar sempre l'ajuda de Déu i tenir la certesa de la victòria, però també hem d'actuar, treballar tots segons les nostres possibilitats per incidir en una transformació positiva de la realitat. Pensar que els mals que ens afligeixen s'esvairan sols i confiar-nos en un providencialisme mal entès pot resultar nefast. És cert que l'Església subsistirà fins al retorn gloriós del Senyor, però aquesta subsistència no està assegurada a les diferents esglésies particulars. Fins a un moment determinat de la història tot el nord d'Àfrica estava poblat per una cristiandat florent de la qual no en queda gairebé res. Em fa la impressió que, davant l'onada de laïcisme que ens assetja, molts cristians reaccionen amb el silenci dels anyells. No volem cap bel·ligerància, però no podem declinar el compromís d'expressar amb valentia les nostres conviccions i fer sentir la nostra veu. Sovint ens descarreguem fàcilment de responsabilitat pensant que tots els nostres mals vénen de fora quan hauríem d'estar atents a la nostra capacitat d'interpretació dels signes dels temps i promoure una reacció positiva.

El 6 de març, a Barcelona, un grup nombrós de col·lectius que han subscrit el pacte per la vida i la dignitat organitza un gran acte de manifestació ciutadana per causes molt dignes i urgents: per afirmar el valor del matrimoni veritable i de la família, per reivindicar el dret inalienable dels pares a ser els principals i primers educadors dels seus fills, a recordar el dret a una formació religiosa, a demanar mesures efectives per viure la vida humana amb tota la dignitat que requereix... Tenim, doncs, a la vista una bona oportunitat per fer sentir la nostra veu significativament. N'hi haurà moltes altres. És hora d'actuar.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ El món bo

Ofegats pel doll de notícies truculentes que emanen dels mitjans informatius, els que afortunadament ens hi belluguem des de fa anys sabem que sota la closca d'un clima aparentment dolent, per no dir ferotge, si rasquem buscant interioritats, hi trobarem un fons bastant desconegut, reflex d'uns sentiments dels cors dels que volen escoltar i seguir Crist. Vegem-ne unes quantes proves.

Grans, joves, pobres, rics, homes, dones, infants, presumptuosos, humils... —sense distincions— podem afirmar que, en tot moment i als llocs més inversemblants, trobem la mà d'una persona generosa i a la vegada amabilíssima que ens cedeix el pas, que ens aguanta la porta, que recull el paquet, el periòdic, el bastó, o la moneda que han caigut i que, per a nosaltres, pot representar un petit esforç.

Igual que el braç foraster que t'ajuda, la paciència i l'atenció del que et rep darrere la finestreta, el que almenys aparentment escolta els teus malhumors i queixes, les paraules amables i agràides pel que vam fer en situacions de temps passats, les salutacions afectuoses dels que segurament són coneguts, però que avui no podem discernir i talment ens semblen desconeguts, altres així mateix, preocupats pel nostre desenvolupament. En fi, una llista interminable.

I, volem dir que, tot considerant aquesta comprovada realitat, la sensació de derrotisme que intenten influir-nos, l'hem d'admetre tal com ens la venen, o és exagerada? La vellesa pot esdevenir feliç si sabem treure fruit d'aquestes eventualitats copsades sota el prisma d'un Pare que ens espera amb els braços oberts.

GENÍS DE TERA i TEIXIDOR
Badalona

L'obra de Crist

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

La quarta setmana de Quaresma

Amb el diumenge Laetare s'inaugura la quarta setmana de Quaresma. S'ha superat la meitat del camí, i la perspectiva de Jerusalem es fa més propera. «Pugem a Jerusalem...», deia el Senyor als deixebles. L'evangeli del diumenge —la il·luminació del cec de naixement— és una de les grans i tradicionals perícopes baptismals. El baptisme és anomenat freqüentment «il·luminació», en la tradició patristica i litúrgica.

A la setmana quarta de Quaresma es reprèn la pràctica de la lectura continuada de l'evangeli, com en el temps de durant l'any. En aquest cas, es tracta de l'evangeli de sant Joan. La seva lectura ens acompanyarà des d'ara fins a la conclusió de la cinquantena pasqual. La selecció concreta dels fragments segueix, en certa manera, els temes de l'evangeli dominical. En efecte: la il·luminació del cec es fa «perquè es manifestin les obres de Déu». El tema de les «obres de Déu» està present en les perícopes d'aquesta setmana que comencem.

La Paraula i l'aigua

El dilluns i el dimarts ofereixen dos signes realitzats per Crist: la curació del fill del soldat de Cafarnaüm amb la força de la paraula de Jesús, i l'alliberament del paralític, també per la paraula, al costat de la piscina. Els textos profètics que precedeixen són d'Isaïes —anunci

d'una nova creació— i d'Ezequiel —una aigua que ho purifica tot—; ajuden a interpretar els signes, en clau de nova creació per la paraula de Crist, i de Crist com a temple d'on brota l'aigua que salva, el baptisme. El paralític que espera entrar a la piscina és salvat directament per Crist; l'aigua sola no seria sagrament de salvació sense la paraula i l'acció de Crist.

Aquests dos signes proposen clarament una perspectiva baptismal, adient per als catecúmens sobretot. Són, també, sobretot el segon, el punt de partida sobre la discussió entorn del que fa Crist en el dia del repòs, el dissabte.

Obra de Crist, obra del Pare

El text dels evangelis del dimecres i del dijous està format pel capítol 5 de l'evangeli de sant Joan. És un text d'entre els més complexos de Joan, perquè s'hi entrellacen diversos temes en la discussió amb els jueus. La qüestió inicial és la del sàbat: com pot Jesús «obrar» en dissabte? Però la resposta és clara: Jesús és el fill d'aquell que està sempre en actiu, Déu. D'aquí vénen totes les conseqüències sobre la implicació de Jesús en la vida i la mort (dimecres). Malgrat totes les negatives dels jueus, la resposta de Jesús és remetre la seva missió al testimoni de les Escripures, al de Moisès (dijous). De Moisès, i de la seva intercessió a favor del poble pecador, parla també la primera lectura del dijous. La primera

lectura del dimecres, en canvi, és un fragment de la profecia esperançada d'Isaïes que anuncia l'alliberament del poble i l'amor de Déu envers ell, més fidel que el d'una mare.

El tema de l'obra de Crist / obra del Pare és el tema de l'obra de salvació, no pas el dels miracles, que només en són signes. En definitiva, l'obra de Crist és el misteri de la Pasqua, obra de la misericòrdia.

El misteri de Jesús

Els dos darrers dies de la setmana, divendres i dissabte, proposen fragments de l'evangeli de Joan en els quals Jesús apareix com desconcertant pels que l'envolten. La seva persona és un misteri pels seus parents, per la gent de Jerusalem, pels guàrdies del temple... Cadascú té la seva opinió, i no concorden entre si. Els que sí que ho tenen clar són els jueus que volen matar-lo, però tampoc ells no poden fer directament el que pretenen. Jesús continua essent amo de la seva hora! La culminació de l'obra de la redempció pertany a la seva llibertat.

Els textos de les primeres lectures anuncien les contradiccions que sofreix el just, i fins i tot verbalment són paral·leles a les que Jesús sofreix clavats en creu: «Si ets el fill de Déu...» Amb aquests textos s'accentua cada vegada més, en la litúrgia quaresmal, la dimensió cristològica de preparació al misteri de la Pasqua de Jesús, i de la nostra comunió amb Ell.

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Barcelona cap al 1060
- ☐ Bisbe de Barcelona i arquebisbe de Tarragona
- ☐ Restaurador de la seu tarragonina i conseller reial
- ☐ Va morir a Barcelona l'any 1137
- ☐ Canonitzat pel papa Climent X l'any 1675

Sant Oleguer va estar vinculat a la vida eclesiàstica des de ben petit. Fill d'una família noble molt propera als comtes de Barcelona, va ser confiat quan només tenia 10 anys pels seus pares a la canònica barcelonina. El 1110 va ser elegit abat de Sant Ruf de Narbona i el 1115, bisbe de Barcelona. El nostre sant va rebutjar en un primer moment el càrrec, però el Papa el va convèncer perquè acceptés i a més li va encarregar la missió de restaurar eclesiàsticament Tarragona.

La ciutat, que ja havia estat conquerida als musulmans pel comte Ramon Berenguer III, encara s'havia de repoblar d'una població cristiana considerables i també calia organitzar la seu primada, vacant de feia anys. Sense abandonar mai la seu de Barcelona, sant Oleguer es va convertir en el nou arquebisbe de Tarragona, i va ser el gran impulsor

la vida eclesiàstica de l'arxidiòcesi. Per la seva banda, el comte Ramon Berenguer III va dur a terme la repoblació de la ciutat per part de població cristiana, fet que cap a l'any 1130 els historiadors ja donen per acabada. Vistos els resultats el Papa va lloar amb èmfasi la tasca duta a terme tant per Oleguer com pel comte.

El nostre sant, doncs, es va convertir en una personalitat de pes i molt activa eclesiàsticament: va assistir als concilis de Narbona (1118), Tolosa (1119), i del Laterà (1123) i finalment al de Clarmont (1130), on va ser nomenat legat pontifici d'Hispania en la lluita contra els musulmans. Entremig Oleguer encara va tenir temps d'emprendre un pelegrinatge a Terra Santa. Després de tanta activitat i viatges va morir a la ciutat que l'havia vist néixer. En podeu contemplar el sepulcre a la capella del Crist de Lepant de la catedral de Barcelona.

Sant Oleguer

Sepulcre de sant Oleguer a la catedral de Barcelona, segle XV.

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santoral i
altres celebracions

(Cicle litúrgic A; ferial 1)

Temps de Quaresma

(Salteri: setmana 4)

MARÇ

6. Diumenge

IV de Quaresma. Morat. Lectures: 1 Samuel 16,1b.6-7.10-13a / Salm 22 / Efesis 5,8-14 / Joàn 9,1-41

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Oleguer, b.; Virgili, b.; Santes, Coleta Boylet, rel.

7. Dilluns

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 65,17-21 / Salm 29 / Joan 4,43-54 (Es pot commemorar: Santa Perpètua i Santa Felicitat)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Teòfil, b.;

8. Dimarts

Fèria. Morat. Lectures: Ezequiel 47,1-9.12 / Salm 45 / Joan 5,1-16 (Es pot commemorar: Sant Joan de Déu)

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Veremon d'Irache, ab.; Santes, Aurèlia de Niça, mr.

9. Dimecres

Fèria. Morat. Lectures: Isaïes 49,8-15 / Salm 144 / Joan 5,17-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pacià, b.; Dagobert, laic; Santes, Francesca Romana, rel. i fund.

10. Dijous

Fèria. Morat. Lectures: Èxode 32,7-14 / Salm 105 / Joan 5,31-47

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Simplicí, p.; Macari, b.; Cándid, mr.; Santes, beata Maria-Eugènia Milleret de Brou, rel. i fund.

11. Divendres

Fèria. Morat. Lectures: Saviesa 2,1a.12-22 / Salm 33 / Joan 7,1-2.10.25-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eulogi, prev. i mr.; Santes, Àurea, ab.; Rosina, vg.

12. Dissabte

Fèria. Morat. Lectures: Jeremies 11,18-20 / Salm 7 / Joan 7,40-53

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Innocenci I, p.; Maximilià, mr.; Bernat, b.; Teòfanès, monjo; beat Lluís Orione, prev.

Lectures bíbliques

Diumenge IV de Quaresma

Lectura primera

1Sa 16,1.6-7c.10-13a

David és ungit rei d'Israel

Lectura del primer llibre de Samuel:

En aquells dies, el Senyor digué a Samuel: «Omple d'oli el corn i vés-te'n. T'envio a casa de Jesè, el betlehemita: Entre els seus fills veig el qui jo vull per rei.» Quan arribà, va veure Eliab i pensà: «Segur que el Senyor ja té davant el seu elegit.» Però el Senyor digué a Samuel: «No et fixis en el seu aspecte ni en l'alçada de la seva talla. L'he descartat. Allò que l'home veu no és allò que val; l'home veu només l'aspecte exterior, però Déu veu el fons del cor.» Jesè va fer passar davant de Samuel els set primers dels seus fills, però Samuel li digué: «D'aquests set, el Senyor no n'escull cap.» I Samuel afegí: «No queda cap més fill?» Jesè respongué: «Encara queda el més petit: és a pasturar el ramat.» Samuel li digué: «Aneu a buscar-lo. No ens posarem a taula que no sigui aquí.» Jesè el féu anar a buscar. Tenia el cabell roig i els ulls bonics; tot ell feia goig de veure. El Senyor digué a Samuel: «Ungeix-lo, que és ell.» Samuel va prendre el corn d'oli, el va ungir enmig dels seus germans, i des d'aquell dia l'Esperit del Senyor s'apoderà de David.

Salm responsorial

El Senyor és el meu pastor, no em manca res.
em fa descansar en prats deliciosos;
em mena al repòs vora l'aigua,
i allí em retorna;
em guia per camins segurs,
per l'amor del seu nom.

R. El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos
no tinc por de res,
perquè us tinc vora meu;
la vostra vara de pastor,
m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vós mateix,
i els enemics ho veuen;
m'heu ungit el cap amb perfums,
ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh sí! la vostra bondat i el vostre amor
m'acompanyen tota la vida,
i viuré anys i més anys
a la casa del Senyor. R.

Segona lectura

Ef 5,8-14

Ressuscita d'entre els morts i el Crist
t'il·luminarà

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Germans, en altre temps vosaltres éreu foscors, però ara que esteu en el Senyor sou llum. Viviu com els qui són de la llum. Els fruits que neixen de la llum són tota mena de bondat, de justícia i de veritat. Mireu bé quines coses són les que agraden al Senyor, i no us feu solidaris de les obres infructuoses que ells cometien en la fosca; més aviat, denuncieu-les, perquè el que fan en secret ens avergonyiria fins de dir-ho. Però, tot allò que la llum ha denunciat queda clarament visible, ja que les coses són clares i visibles quan són llum. Per això diuen: «Desvetlla't, tu que dorms, ressuscita d'entre els morts i el Crist t'il·luminarà.»

Al·leluia

Jn 8,12b

Diu el Senyor: Jo sóc la llum del món;
el qui em segueix tindrà la llum de la vida.

Evangeli

Jn 9,1-41

Anà a Siloè, s'hi rentà i tornà veient-hi

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, Jesús veié tot passant un cec de naixement. Escopí a terra, va fer amb la saliva una mica de fang, l'estengué sobre els ulls del cec i li digué: «Vés a rentar-te a la piscina de Siloè.» Aquest nom significa «Enviat». Ell hi anà, s'hi rentà i tornà veient-hi. La gent del veïnat i els qui l'havien vist sempre captant deien: «No és aquell home que vèiem assegut captant?» Uns responien: «Sí que és ell.» Altres deien: «No és pas ell; és un que s'hi assembla.» Ell digué: «Sí que el sóc.» Dugueren als fariseus l'home que abans era cec. El dia que Jesús havia fet el fang i li havia obert els ulls era dissabte, dia de repòs. També els fariseus li preguntaren com havia arribat a veure-hi. Ell els digué: «M'ha estès fang sobre els ulls, m'he rentat, i ara hi veig.» Alguns fariseus deien: «Aquest home que no guarda el repòs del dissabte no pot ser de Déu.» Però altres responien: «Com és possible que un pecador faci tals miracles?» I es dividiren entre ells. S'adreçaren al cec altra vegada i li digueren: «Ja que és a tu, que ell t'ha obert els ulls, tu què en dius d'ell?» Ell contestà: «Que és un profeta.» Li respongueren: «Tot tu vas néixer en pecat i ens vols donar lliçons?» I el van excloure de la sinagoga. Jesús va sentir dir que l'havien exclòs de la sinagoga i, quan el trobà, li digué: «Creus en el Fill de l'home...» Ell respongué: «I, qui és, Senyor, perquè hi pugui creure?» Jesús li diu: «Ja l'has vist: és el mateix que parla amb tu.» Li diu ell: «Hi crec, Senyor.» I l'adorà.

Urgell

diòcesis

Homenatge a Mons. Joan Martí i Alanis

■ L'escola de Sant Ermengol d'Andorra va organitzar un acte de reconeixement multitudinari

ESCALDES.— El patronat rector del col·legi salesià Sant Ermengol, a Andorra, va retre la passada setmana un homenatge a l'arquebisbe bisbe emèrit Joan Martí i Alanis en reconeixement per la tasca que va dur a terme al capdavant del patronat, al llarg dels 32 anys que va ser bisbe i copríncep d'Andorra.

Sant Ermengol és una escola que ha estat i és avui, encara, un referent en l'ensenyament de signe cristià no només a Andorra, també a Catalunya, on ha rebut alguns premis de tipus docent. La qualitat del seu ensenyament, l'ús i la defensa del català i de la cultura catalana i andorrana han estat signes d'identitat d'una escola per la qual han passat molts

ho va tenir fàcil «a causa de la diferència de pes i de poder» entre els integrants del patronat: l'Església i el mateix govern d'Andorra. Malgrat tot, es va mostrar content de l'evolució de l'escola, i va apuntar que «el col·legi ha crescut moltíssim i és una realitat més del sistema andorrà d'ensenyament».

La presència de tots els integrants del

ció andorrana als inicis de la dècada dels anys noranta.

L'arquebisbe va respondre als reunits en l'acte que «més que l'homenatge em satisfà veure que la institució va endavant i m'agradaria que ho continués fent». Mons. Martí i Alanis va mirar enrere en les seves paraules i va tenir un record pels moments difícils que també va viure al capdavant de l'escola, les crisis de creixement que es van viure i la forma com «es van resoldre tant quantitativament com qualitativament». Va assenyalar la valentia del bisbe Iglesias a l'hora de voler integrar en el patronat gent tan diversa i va agrair, sobretot al Govern, que hagués estat fidel als valors inicials del centre, ja que «és l'òrgan que més pressions suporta i, malgrat el canvi de cares, tot ha continuat igual».

La història de l'escola

El copríncep episcopal i, per tant, actual president del patronat, Joan Enric Vives, va glossar la figura de Martí, de qui va dir que la seva història «ha estat la història de l'escola», i de qui va destacar «l'estimació vers l'escola d'Andorra i la seva pluralitat», un punt que també va valorar l'ambaixador d'Espanya a Andorra, César González Palacios. Per acabar la seva intervenció, el copríncep Vives va parlar de la importància de conservar un col·legi al Principat amb un «clar signe catòlic».

Mons. Joan Martí va rebre com a record una peça de ceràmica amb el dibuix de l'escola, que li va donar Mons. Joan Enric Vives i, després, va ser l'encarregat de destapar un monòlit fet en el seu honor en fusta i pedra per una exalumna del col·legi, Ester Pedescoll. L'obra d'art es quedarà al centre i serà exposada en un lloc destacat.

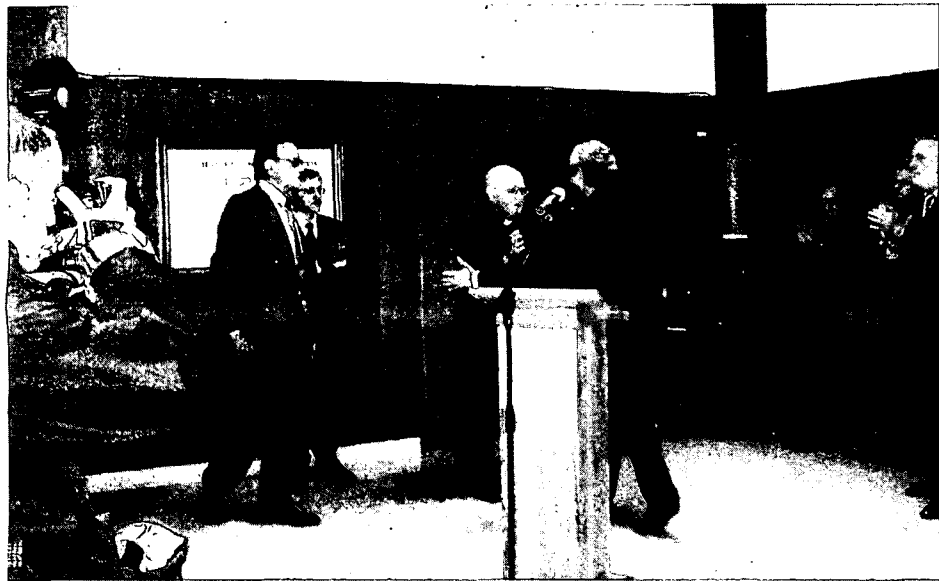
El bisbe Martí va venir expressament des de Barcelona per participar en l'acte; malgrat la intensa nevada que va caure, cosa que el va obligar a fer nit a Andorra.

M. C. Orduña

La creació d'una escola als anys seixanta

El 17 d'octubre del 1966, andorrans de tota condició social i política es van donar cita al Roc de Sant Pere, a Escaldes, a la frontera territorial amb Andorra la Vella. S'inaugurava el col·legi de Sant Ermengol, construït pel Consell General a iniciativa del bisbe i copríncep episcopal Ramon Iglesias. L'acte, presidit pel bisbe Iglesias, va reunir el Consell General (el parlament) en pes, encapçalat pel síndic Julià Reig i el subsíndic Baró, nombrosos pares de família i caps de casa. El superior general de la congregació dels Salesians, Mons. Riberi, també hi va ser present. Era un edifici de nova planta construït en un terreny cedit a perpetuïtat pel quart d'Escaldes. Gràcies a les gestions del bisbe Iglesias, seria gestionat pels salesians, que dotarien el centre del professorat necessari. Els costos, com també l'import inicial de les obres, serien sufragats pel Consell.

En l'homenatge, tothom s'hi va fer present.

dels prohoms i polítics andorrans en actiu.

L'acte va reunir les principals autoritats del país, que van voler agrair al Dr. Martí l'esforç continuat al llarg dels anys, el seu interès i dedicació fins i tot en els moments més difícils i crítics de la institució, cosa que ha acabat permetent «fer del col·legi una institució educativa moderna i eficaç», tal com va dir durant la cerimònia el director del centre, el P. Antoni Vilarrubla.

Així mateix, el cap de Govern, Marc Forné, va reconèixer la feina de Mons. Martí al capdavant d'una entitat que no

patronat —en la seva qualitat de gestors polítics del Principat al llarg dels anys— (llevat de dos per defunció) va ser una demostració palpable que la figura del bisbe emèrit i excopríncep d'Andorra és molt estimada i respectada al país. Molts d'ells van trencar el costum d'aparèixer poc o gens en actes públics —per edat o per qüestions de salut— per saludar personalment Mons. Joan Martí. Entre ells, els dos caps de govern de l'Andorra preconstitucional: Josep Pintat i Òscar Ribas, que van viure freqüentment amb Mons. Martí la negociació de la constitu-

Protagonistes del Concili Provincial Tarraconense

Amb motiu del desè aniversari de la celebració del Concili Provincial Tarraconense, encetem un recull setmanal de les impressions d'alguns dels seus protagonistes.

—Per què va ser important la celebració del Concili?

—Avui parlem molt que l'Església ha de fer una autocrítica en totes les seves dimensions, autocrítica que exigeix, primer, que ens la fem nosaltres, com a Església que som. Doncs bé, el nostre Concili fou profètic: vam començar a fer-nos aquesta autocrítica. Vam voler donar resposta al nostre eslògan: «Esperit, què dius a les esglésies de la Tarraconense?» Una autocrítica que al meu bisbat la van fer 122 grups amb mil i escaig membres revisant la nostra actitud de comunió i de missió eclesial en els diferents camps proposats. L'Esperit, en les sessions conciliars, prou que ens va parlar i ajudar a revisar, autocríticar, les nostres accions.

—Passats deu anys, s'han assolit els objectius marcats?

—Potser el Concili va tractar massa temes, i va mancar temps per aprofundir-los, i es van programar molts objectius, per això tots els compromisos no s'han assolit, però s'ha posat fil a l'agulla. Malgrat tot, sí que s'ha aconseguit posar les nostres esglésies en camí. El dinamisme que portà implícit el Concili ha fet que tots nosaltres siguem un poble en marxa, no ens ha permès instal·lar-nos còmodament, ens fa mirar endavant. Totes les propostes conciliars posen repetidament en relleu la naturalesa peregrinant de la nostra comunitat. Són encara un espill on mirar-nos, fer-nos la nostra autocrítica i caminar endavant. No s'han assolit tots els objectius, però estem en camí.

MN. JOSEP M. TOMÁS I PRATS
Vicari general
del bisbat de
Tortosa

TARRAGONA

Testimoni

Professió religiosa a Vallbona de les Monges

VALLBONA DE LES MONGES.— El dia de la Presentació del Senyor, el monestir de Vallbona de les Monges va estar de festa. La Sara Maria, una noia del grup de joves de la parròquia de Crist Rei de Reus, que un dia va trucar a la porta del monestir i va dir «Concediu-me la vostra fraternitat», va celebrar la seva professió religiosa temporal. Per l'emissió dels vots d'obediència, pobresa i castedat,

Sara Maria, una noia consagrada a Déu.

s'introdueix a la família monàstica i es consagra al servei de Déu per esdevenir deixeble perfecta de Jesucrist.

Dono gràcies a Déu per haver tingut el goig de presidir la celebració amb altres cinc sacerdots concelebrants en aquell magnífic marc monacal dels segles XII-XIII. La festa es va iniciar amb la litúrgia de la Presentació del Senyor a la sala capitular, amb la flama de la candela encesa dels sacerdots, dels membres de la comunitat cistercenca, dels pares de Sara Maria, familiars i fidels. Amb la llum vacil·lant a les nostres mans, signe de la nostra fe i de la nostra esperança, vam seguir en processó darrere de la creu que portava la novícia per les quatre ales del claustre, una mostra d'estils de quatre centúries (XI-XV). Entrarem al temple commemorant el misteri del dia amb emoció i alegria

glorificant Déu i Pare de tots. Després de la Litúrgia de la Paraula i la corresponent homilia sobre la consagració monàstica, ofrena per Amor, seguint Jesucrist, que féu un holocaust digne de Déu, un holocaust plenari, de Betlem a la Creu, la religiosa es va unir a la imolació de Crist.

Va arribar el moment emotiu. A la pregunta de la mare abadessa, la novícia va respondre: «Us demano humilment, mare abadessa, que em permeteu consagrar-me a Déu i al seu regne en aquesta família monàstica.» Va seguir la promesa d'obediència, la imposició de l'escapulari negre i la impressionant lectura de la carta de professió, cèdula que deposà damunt l'altar. L'amor uneix interiorment l'ànima consagrada a la celebració eucarística, reproducció del sacrifici per excel·lència.

La cèdula era el signe d'una configuració amb Crist, d'una entrega al Pare i als germans del més íntim i el més profund del cor: la llibertat de la vida d'una persona verge. Aquella missa era més viva, més sentida, més pràctica i molt humana.

L'endemà, un esdeveniment extraordinari al monestir que recordava el segle XIII: una visita reial. El nou president d'Hongria, catòlic, amant de la seva història, en la ruta turística per les terres hispàniques, va manifestar el desig de visitar les restes de la reina Violant d'Hongria, segona esposa del nostre gran rei Jaume I el Conqueridor, i de la princesa Sança d'Aragó, filla de tots dos, col·locades en notables sarcòfags a prop de l'altar major del temple del monestir. Al president l'acompanyaven els prínceps d'Espanya. La vida tranquil·la de la població i del cenobi es va veure alterada per l'aterratge d'helicòpters i el desplegament policial d'aquestes circumstàncies. La simplicitat, la senzillesa de tracte, l'interès en escoltar la bona lliçó d'història de la mare abadessa, Anna M. Campubrí i Argany, i la plena satisfacció dels personatges ompliren de goig la comunitat cistercenca. Els il·lustres hostes van compartir familiarment amb les monges i va conèixer la recent professa, Sara Maria, una noia jove, enamorada de Déu, a la qual el príncep va voler al seu costat a la foto, i la princesa, com a periodista, no es cansava de fer-li preguntes.

Felicitats, Sara Maria, pel do de Déu de la vocació monàstica, la gràcia de santificar-te amb el treball i la pregària. Felicitats, mare abadessa i religioses de la comunitat de Vallbona, per la nova incorporació a la vostra família i per l'esperança de noves integracions. Felicitats, amics Antoni i Carme, esposos cristians, pares de família nombrosa, que heu sabut amb goig fer ofrena de la vostra filla a Déu.

Joves! Al monestir-cistercenc de Vallbona de les Monges hi ha una noia jove com vosaltres, feliç, consagrada a Déu que viu la pau i prega per vosaltres. La comunitat és acollidora per a qui cerca Déu i el repòs de l'esperit; el monestir és un oasi de pau. (Jaume Ciurana i Sans, prevere)

Urgell

Pròxima beatificació de set preveres diocesans

■ La Santa Seu anuncia la celebració per al 15 de maig

LA SEU D'URGELL.— La Santa Seu ha anunciat la data de beatificació dels set sacerdots de la diòcesi d'Urgell, màrtirs als anys de la guerra civil a Salàs de Pallars, per al proper 15 de maig. La causa de beatificació de Josep Tàpies i dels altres sis capellans que van morir el mateix dia afusellats a causa de les seves conviccions religioses, durant la persecució que va tenir lloc a Catalunya i a Espanya durant el període 1936-1939, arriba d'aquesta manera al seu punt final.

La diòcesi d'Urgell, amb el bisbe i l'arquebisbe-bisbe emèrit Mons. Joan Martí —que va iniciar la causa de canonització— sent una profunda satisfacció per l'anunci fet per la Santa Seu. Mons. Joan Enric Vives ha manifestat que «els cristians de la Poble de Segur i dels llocs on aquests preveres van servir, els familiars dels màrtirs i tots els fidels de la diòcesi, ens sentim molt honorats amb aquest joïós reconeixement».

La cerimònia es farà a Roma, a la plaça de Sant Pere. La beatificació suposarà que els set preveres podran rebre culte a la nostra diòcesi.

La Santa Seu va promulgar el 19 d'abril del 2004 el decret pel qual es reconeixia el seu martiri. Els màrtirs van ser afusellats a les tàpies del cementiri de Salàs de Pallars el 13 d'agost del 1936 i eren tots preveres que servien en oficis pastorals diversos de la nostra diòcesi d'Urgell. Els set nous màrtirs són Mn. Josep Tàpies i Sirvant, nascut el 1869 a Ponts,

beneficiat-organista de la Poble de Segur; Mn. Pasqual Araguàs, nascut el 1899 al Pont de Claverol, rector de Noals (Osca); Mn. Silvestre Arnau, nascut a Gósol el 1911, el més jove de tots, i que era vicari de la Poble de Segur; Mn. Josep Boher, nascut el 1887 a Sant Salvador de Toló, rector de la Pobleta de Bellvei; Mn. Francesc Castells, nascut el 1886 a la Poble de Segur; Mn. Pere Martret, nascut el 1901 a la Seu

Mn. Josep Tàpies i Sirvant, nascut el 1869 a Ponts.

d'Urgell, ecònom de la Poble de Segur, i Mn. Josep-Joan Perot, nascut el 1877 a Boulogne (França), rector de Sant Joan de Vinyafrescal.

Tots set eren preveres diocesans d'Urgell i formen un primer grup de sacerdots diocesans que van donar la vida per Crist i per amor als germans. La beatificació es farà conjuntament amb la de Carles de Foucauld, sacerdot; Maria Pia Mastena, fundadora de les Germanes de la Santa Faç; Ascensió del Cor de Jesús, cofundadora i primera superiora general de les Germanes Missioneres Dominiques del Roser, i Maria Anna Bàrbara Cope, religiosa de les Germanes de l'Orde Terciari de Sant Francesc. (C.C.)

Ha mort Joan Porta, capellà castrense

PALAU DE NOGUERA.— L'11 de gener va morir, a Palau de Noguera, el prevere Joan Porta i Sicart, capellà de la jurisdicció castrense durant més de seixanta anys. L'endemà se li van celebrar les exèquies al mateix poble del Pallars Jussà on havia nascut i on actualment residia amb els seus familiars. Joan Pujol, vicari general del bisbat d'Urgell, acompanyat del vicari general castrense de Barcelona, va presidir la litúrgia, concelebrada per vint preveres de la diòcesi d'Urgell. En l'homilia, va ressaltar «la bonhomia, la fidelitat ministerial i l'afectuosa cordialitat» del prevere Joan. També va expressar el condol del bisbe castrense i del bisbe d'Urgell a la família del difunt i la seva unió espiritual a l'acte. Entre els fidels

cal destacar la presència d'una representació de l'Acadèmia Militar de Suboficials de Tàrragona, presidida pel seu coronel i cap. Nascut a Palau de Noguera l'any 1911, Mn. Joan va ser consagrat prevere pel bisbe Justí Guibert l'any 1936. A la diòcesi havia servit com a rector de la parròquia de Castellnou d'Avellanos, des d'on es va incorporar a l'exèrcit. Havia estat destinat a la Corunya i a Madrid i arreu va obtenir el reconeixement dels seus caps militars. Havia guardat els seus vincles amb el seu poble de naixement i amb el presbiteri d'Urgell. Ben estimat i delicadament atès pels seus familiars, va passar els darrers anys a Palau de Noguera i a l'Hospital del Pallars, a Tremp. (A.M.)

Barcelona

El Col·legi de Metges de Barcelona declara el 2005 Any Dr. Pere Tarrés

■ Se'n celebraran actes a tot Catalunya

BARCELONA.— La Junta de Govern del Col·legi Oficial de Metges de Barcelona (COMB) ha decidit honrar públicament la figura i l'obra del doctor i sacerdot Pere Tarrés i Claret, amb motiu del centenari del seu naixement i de la seva recent beatificació a Loreto. En l'acte de presentació van intervenir el president del COMB, Dr. Miquel Bruguera, i el president de Metges Cristians de Catalunya, Josep M. Simón, nomenat comissionat dels actes commemoratius. Es van donar a conèixer els itineraris creats del Dr. Tarrés per Barcelona i Catalunya, entre altres coses.

Des de l'any 1997, el Col·legi de Metges de Barcelona ha promogut la celebració d'homenatges en memòria de metges que van exercir una gran influència professional i social al seu temps les contribucions dels quals encara són vigents o són l'origen de molts coneixements actuals en el camp de la medicina.

Aquest és el cas dels ja homenatjats Josep Trueta, Agustí Pedro, Pere Virgili o Santiago Ramón y Cajal, entre d'altres. El 2005 es vol fer més proper a les noves generacions de professionals de la medicina i a la societat en general la figura del Dr. Pere Tarrés. En aquest cas amb una excepcionalitat afegida, tal com va expressar

Foto: Consuelo Chaves

El Dr. Bruguera i el Dr. Simón a l'acte de presentació de l'Any Dr. Pere Tarrés.

Testimoni

Joan Roig i Diggle, un jove de 19 anys assassinat

Joan Roig i Diggle era un jove nascut a Barcelona, on vivia amb la seva família. Excel·lent estudiant de batxiller als Escolapis del carrer de la Diputació. Als 14 anys, per ajudar econòmicament la família, que es va establir al Masnou, es va posar a treballar a Barcelona de dependent en una botiga de teixits, alhora que estudiava. Era un jove de profunds ideals cristians i catalans. El seu anhel era donar a conèixer Crist a la joventut, a la qual dedicava totes les hores lliures del diumenge, amb esports i excursionisme, i els dies feiners a la nit, en cercles d'estudis, actes religiosos, teatre, etc. Va ingressar a la Federació de Joves Cristians de Catalunya, una associació que als anys de la República va aglutinar més de 15.000 joves.

El 19 de juliol del 1936 va tenir lloc a Catalunya una persecució religiosa ferotge, amb la crema de temples i la persecució de religiosos i de persones fidels a l'Església. També Jesús Sacramentat es va haver d'exiliar dels sagraments dels temples profanats i destrossats, i es va refugiar en cases de particulars. El seu confessor i amic, Mn. Pere Lluçà, va encomanar al jove Joan Roig la custòdia de les sagrades formes perquè pogués combregar a casa i portar Jesús sacramentat a diverses famílies, especialment a malalts.

La nit de l'11 de setembre del 1936 uns «milicians» i escamots armats van trucar amb ferotgia a la porta de casa d'en Joan. Uns cotxes, rodejaren la casa. Joan Roig, prevenint esdeveniments tràgics, va consumir ràpidament les sagrades formes perquè no fossin profanades. Els milicians entraren a casa fets una fúria i disposats a registrar totes les habitacions. Buscaven i s'endugueren Joan Roig. No foren escoltats els plors de la mare, que els va preguntar: «Què dirien les vostres mares si els prenguessin el seu fill?». Digueren que el portarien al Comitè, però al matí l'assassinaren a prop del cementiri de Santa Coloma de Gramenet. Les darreres paraules de Joan Roig, dirigides als seus botxins, foren: «Que Déu us perdoni, com jo us perdono.» Tenia 19 anys.

La família va buscar el cos d'en Joan a diferents indrets. Pau Arús, l'enterramorts de Santa Coloma, una bona persona, en trobar el cos d'un jove net somrient i gentil, va retallar un tall d'americana perquè la família el pogués localitzar. Amb gran amabilitat els va ajudar a enterrar el cos del jove en una sepultura digna. Joan Roig i Diggle va ser màrtir per un sol motiu: per creure en Jesucrist, per ser cristià i per proclamar sense temor la seva fe.

De la vida de Joan Roig, amb testimonis i fets, s'ha obert un procés de beatificació i els documents i la biografia ja es troben a Roma esperant que el jove màrtir sigui beatificat pel Sant Pare com són beats els seus professors dels Escolapis i grans amics, Francesc Carceller i Ignasi Casanovas, que van ser assassinats; i com és beat Pere Tarrés, que era el seu amic i el seu metge, si bé Tarrés no va ser beatificat com a màrtir sinó com a apòstol de la veritat cristiana.

276 joves que van pertànyer a la Federació de Joves Cristians de Catalunya van ser assassinats del 1936 al 1939. Amb la beatificació d'alguns d'ells es pretén glorificar com un símbol tots els joves que van ser «fidels a Déu fins a morir», como deia l'himne dels feijocistes.

Francesc A. Picas

el Dr. Bruguera: «És el primer metge pertanyent al Col·legi que ha estat beatificat.»

«Metge, sacerdot exemplar i amic dels joves», amb aquesta frase el Dr. Simón va provar de resumir en poques paraules la persona del Dr. Tarrés. «D'ell ho podem copiar tot. Tot el seu saber fer enriquirien la nostra medicina.» Sempre al costat dels més necessitats, el Dr. Pere Tarrés (1905-1950), va ser durant anys metge de guerra, va crear l'Organisme Benèfic Antituberculós, va fundar la Clínica Sanatori de la Mare de Déu de la Mercè, va ser vicepresident de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, va crear l'entitat precursora de Càritas i va contribuir a salvar el monestir de Montserrat. L'ara comissionat de l'any de commemoració va destacar a més que de l'entrega als altres del Dr. Pere Tarrés, la seva faceta de periodista i escriptor tant de poesia com de prosa. Va fer referència a un informe grafològic en què, estudiant la lletra del Dr. Tarrés, es pot dir que era un home sensible, conciliador, estricta amb ell mateix, intel·ligent i volun-

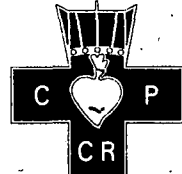

Imatge del nou beat. Es pot veure a l'entrada de l'església parroquial de Sant Esteve Sesrovires, la primera destinació que va tenir com a prevere.

tariós per servir els altres, entre molts altres trets.

En aquest acte públic del 22 de febrer es va presentar l'apartat dedicat a l'Any Dr. Pere Tarrés a la pàgina web del Col·legi (www.comb.es); la convocatòria d'un concurs d'arts sobre qualsevol aspecte relacionat amb la figura de l'homenatjat; la creació de dos itineraris seguint les petjades del Dr. Tarrés per Barcelona i Catalunya i igualment es van enumerar els actes previstos fins a l'acabament de l'any. Entre ells destaca la lectura de poemes del doctor Tarrés i sobre el doctor Tarrés (25 d'abril), la inauguració d'una exposició a la seu del Col·legi (31 de maig) i la col·locació d'una placa del COMB al carrer Gran de Gràcia, on el beat va tenir la seva consulta (16 de novembre).

Consuelo Chaves Mejuto

CASA NTRA. SRA. DE MONTSERRAT

Exercicis: dones, 21 de febrer (13 h) — 25 (15 h), P. Cura Lluvià.

Cap de setmana: (tots), 26 de febrer (11 h) - 27 (19 h), P. Cura Lluvià.

Exercicis: homes, 28 de febrer (20 h) - 5 de març (15 h), P. Sospedra.

Setmana Santa: exercicis homes, 21 de març (20 h) - 26 (15 h), P. Pereda.

Plaça de la Font del Lleó, 21 - 08140 Caldes de Montbui
Tel. 938 654 496

«La Passió de Reus», una obra feta per veure i viure en família

Les representacions tindran lloc al Teatre Fortuny el 19 i 20 de març

Espectacle amb sentiment

Fa aproximadament un any, a les cartelleres dels nostres cinemes, s'exhibia una pel·lícula sobre la Passió de Jesús que, a banda d'aixecar molts comentaris, crítiques i fins i tot desqualificacions, no va deixar insensible ningú.

Potser per la rellevància del seu director —Mel Gibson—, potser per la polèmica del tractament que es va donar a la figura dels protagonistes; potser per la idea de «sang i fetge» que molts van vendre de la pel·lícula; el que és cert és que moltes persones, per curiositat o per interès, es van apropar a les sales de cinema per gaudir de la projecció.

I val a dir que ningú no va restar indiferent. Si la pretensió que tenia el director —a més de la venda «taquillera»— era apropar l'espectador a la Passió de Jesús, o a l'inrevés, apropar la Passió de Jesús a l'espectador, aquesta es va complir amb escreix. Fins i tot les persones més escèptiques o indiferents davant del tema religiós van intentar dir-hi la seva. Uns van desqualificar la pel·lícula pel tema que tractava, uns altres, per l'aspecte «violent i terrorífic» de determinades escenes, però val a dir que van ser molts més els que s'hi van desfer en lloances, justament per tot el contrari que els detractors.

Tothom va trobar una manera d'apropar-se a uns fets i uns esdeveniments que van marcar l'existència de la humanitat. Els sentiments d'uns es van contraposar als d'altres; ningú no va restar passiu davant «l'espectacle» d'una mort sagnant i redemptora com va ser la Passió de Nostre Senyor.

La Passió de Reus, que des de fa vuit anys es representa als teatres de la nostra ciutat, potser no té tanta tradició ni tants mitjans com altres representacions que es fan al nostre país. Potser tampoc no té el ressò que poden tenir altres representacions, i fins i tot diria que no té el poder de convocatòria ni les pretensions que tenen altres espectacles. Això sí, no deixa indiferent ningú.

Al llarg de la representació són molts els moments en què els espectadors deixen anar els sentiments: unes vegades d'emoció davant la situació que s'està desenvolupant a l'escenari, i altres vegades d'incomoditat davant la interpel·lació que s'està fent al mateix espectador. I és que a *La Passió de Reus* pretenem apropar a l'espectador els fets i esdeveniments que va viure Jesús d'una manera vivencial i reflexiva.

La Passió de Jesús no representa uns fets ancorats en el passat, que es van donar en un moment de la història i amb unes persones concretes, són uns fets que a la nostra història present es continuen donant: continua havent-hi botxins i víctimes, continuen imposant-se les armes de la força a les armes de la raó... I això, a *La Passió de Reus*, a la nostra i vostra Passió ho volem fer palès.

L'espectador de la Passió forma part de la representació. De fet, diria que un dels objectius que té *La Passió de Reus* és fer present a la nostra societat uns valors i unes vivències que van donar coherència a la vida del nostre Salvador i que avui dia, la nostra societat, els té en desús. Si l'espectador que assisteix a la representació arriba a interpel·lar-se sobre la seva existència i la seva relació amb els qui l'envolten, *La Passió de Reus*, a més d'haver aprofitat la història a la seva vida, haurà col·laborat a escriure una nova història amb la nova manera de viure de moltes persones.

P. Marcel·lí Muñoz, s.f.

En el marc de la Quaresma, camí vers la Pasqua, s'inicia el temps de donar a conèixer unes obres teatrals molt esteses a casa nostra: les Passions. De vegades, a la vida, passem per moments de dificultat, de dolor, d'incomprensió i d'incertesa. Aquesta és també la realitat que vivia en pròpia pell Jesús. Però, ben al contrari dels miratges humans, Ell ens convida a mantenir-nos constants, a apropar-nos a Déu amb més confiança, a comprometre'ns en el món que ens ha tocat de viure i a transformar amb la força de l'Evangeli els criteris de judici i els valors determinants de la nostra època.

Avui, certament, necessitem testimonis com Jesús, que sàpi-guen defensar i promoure els valors de la família. Està en joc la institució creada per Déu, la manera que Ell va concebre per educar-nos i créixer en enteniment i saviesa. En família naixem i ens fem persones.

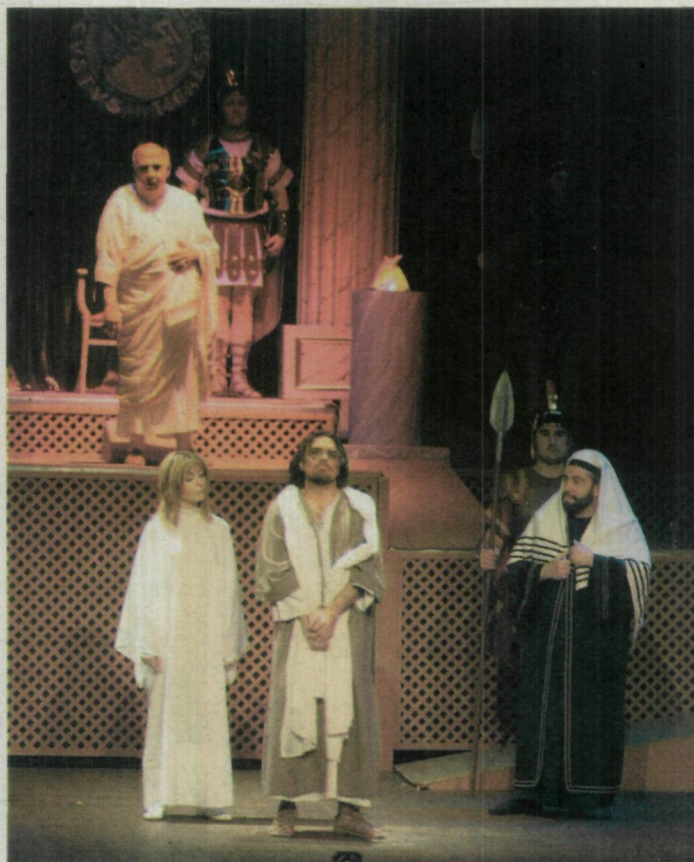
Aquesta intuïció la trobem també, ja fa més d'un segle, en la figura de sant Josep Manyet i el diumenge de la seva canonització, el 16 de maig del 2004, ens la recordava el papa Joan Pau II, encoratjant-nos a fer una Santa Família de les nostres famílies.

La Passió de Reus és una obra per veure i viure en família, i s'inscriu en una veritable educació de la joventut, ja que «la força de la resurrecció» està plenament en sintonia amb les energies fresques de la joventut.

Així doncs, davant de la duresa o fragilitat de la nostra existència, l'obra polaritza les intencions i els cors dels espectadors que resten interpel·lats per la vida, mort i resurrecció d'un Jesús que se'ns ofereix com el veritable model: Ell és camí, veritat i vida.

Una obra en evolució constant

La Passió de Reus és fruit d'una reflexió evolutiva i constant al voltant de la figura de Jesús de Natzaret:

amor, compassió, justícia social, fraternitat... Idees matrius del pensament de Jesús han estat assumides en la confecció del text que fonamenta l'obra, i que vol provocar en tothom reflexió, emoció, esperança... Amb *La Passió de Reus* es vol ajudar a millorar el nostre present i així poder accedir a un futur millor i desitjable.

Un dels objectius principals del teatre és el de sensibilitzar, ser un motiu per dialogar, reflexionar i compartir opinions. Aquesta idea la va copsar la totalitat del col·lectiu i simpatitzants de Llop's Teatre SF/87, que des del primer moment i amb molt d'interès la van acollir com a seva. Plegats ens embarquem cada any en aquesta magnífica temàtica amb la intenció de poder millorar l'esperit de la Pasqua a les nostres contrades, enriquint la gran festa dels cristians, i seguir així les petjades de Jesús d'una manera més virtual i presencial.

La Passió de Reus és una obra àgil i musicada en directe per l'Orquestra de la Passió, compta també amb una il·luminació espectacular i efectiva, així com amb una moderna escenografia i una acurada posada en escena, símbol del moment estètic del teatre actual.

En aquesta Passió volem unir la comprensió de la desesperança amb el sentit de l'esperança, la generositat que hem tenir a l'hora de bastir un món nou on tot és possible i autèntic, amb un espai on les intimitats dels diferents personatges històrics ens van expressant les parts més fosques i també les més belles per ells viscudes i sentides.

Les representacions tindran lloc al Teatre Fortuny de Reus el dissabte dia 19 a les 20.30 h i el diumenge dia 20 a les 18.00 h. Tothom és convidat a revivre els esdeveniments que van canviar la història i que volen continuar canviant-la impregnant la nostra societat de sentiments cristians.

Josep Cavallé i Capdevila
Josep M. Llop Cabré

Quan ajuntem les nostres energies, tot costa menys.

Amb les noves tarifes de **llum i gas** de Fecsa Endesa, estalviar et costarà menys. A més a més, no cal que facis cap canvi en la instal·lació. I, ara, en contractar-les, gaudiràs totalment gratis del **Servei de Reparacions Urgents 24 hores** (electricitat, fontaneria, cristalleria i serralleria).

Per tu, milers de nosaltres

Noves
TARIFES de llum i gas.

i,
a més, de
franc

Servei
de reparacions
urgents **24**
hores

Truca ara al **900 84 83 84** o informa-te'n a **endesaonline.com**,
a la teva **Oficina Comercial** o al **Punt de Servei** més proper

Barcelona

Europa, cristiana?

■ S'ha iniciat el cicle de conferències quaresmals a la parròquia de la Concepció

BARCELONA.— Amb l'objectiu de donar respostes a què poden aportar els cristians a la construcció d'Europa, en un moment tan decisiu per a la Unió Europea, s'han celebrat aquestes sisenes conferències quaresmals. Mons. Martínez Sistach i Mons. Martí Alanís van pronunciar-ne les dues primeres com a ponents especialitzats sobre Europa i el cristianisme, seguint els textos del Sant Pare sobre la situació de l'Església a Europa.

Pensades com a espais de reflexió i silenci enmig de la gran ciutat, les conferències quaresmals organitzades per la parròquia de la Concepció amb col·laboració amb la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels i la de Sant Francesc de Sales, tenen com a motiu de dissertació: *Europa, cristiana?*

Amb el títol *L'evangeli de l'esperança per a una nova Europa* l'arquebisbe de Barcelona va pronunciar una conferència inaugural el diumenge 13 de febrer. Es tractava del primer cop que Mons. Martínez Sistach acudia com a arquebisbe a la parròquia. En la primera part de la seva intervenció va fer un recorregut per la història europea fent referència alhora a les arrels cristianes del que avui és la Unió Europea: «La identitat europea no es concep sense les arrels cristianes. És incomprensible», va afirmar. Però per a Mons. Martínez Sistach el cristianisme no és només una herència molt apreciada sinó una realitat ben viva en els estats que

conformen Europa: «Què seria del nostre país, de la nostra ciutat, sense les parròquies, sense les associacions, sense els moviments apostòlics, etc.? Hi hauria una gran pobresa humana, espiritual i social.»

La indiferència agnòstica, el gran problema de l'actualitat

L'arquebisbe va confirmar la manca de consideració, avui dia, cap a les arrels i va destacar la importància vital de recuperar la memòria per enfortir la identitat pròpia, sobretot davant del fenomen migratori necessari i imparabile: «Per acollir els que vénen també cal tenir molt clares les nostres arrels, per poder dialogar d'identitat a identitat.» Va encoratjar i exhortar a tenir una autoestima més gran com a cristians i donar testimoni de la fe.

Mons. Martí Alanís va coincidir amb l'arquebisbe de Barcelona en el fet que el gran problema de l'actualitat és la indiferència agnòstica dominant a la societat.

Mons. Martínez Sistach durant la seva intervenció a la parròquia de la Concepció.

L'arquebisbe emèrit d'Urgell va anar més enllà i durant la ponència va afirmar que ens trobem davant d'una crisi del cristianisme, crisi com la produïda en altres èpoques de la història occidental. «És una crisi llarga. Ens hem de preparar per afrontar-la amb coratge. Nosaltres no en veurem la fi», va vaticinar el prelat, i va afegir: «En l'època en què els cristians eren una minoria perseguida, si no haguessin tingut coratge, no hauria arribat fins avui. Per difícils que siguin les coses hi ha esperança. No sempre es poden esperar resultats immediats. Tot està governat per Déu i a través de patiments i de pèrdues es restablirà el bé comú de la societat.»

Mons. Martí Alanís, a més d'exposar la gravetat de la situació en la conferència

titulada *Anunciar i celebrar l'evangeli de l'esperança*, també va indicar als presents el que pot ser la seva contribució a la millora d'aquesta crisi a través de la transmissió de la bona notícia i és que «si Déu és dins dels nostres cors, no podem callar». Igualment, va instar a aportar un petit granet de sorra com a cristians subscribint-nos i informant les persones de l'entorn sobre els mitjans de comunicació i iniciatives cristianes. «Per contrarestar l'acció dels grans mitjans de comunicació, tots hi podem fer alguna cosa. Els petits mitjans locals estan a l'abast de tothom. Els mitjans petits poden esdevenir grans.» I va acabar la conferència amb la constatació que l'horitzó de la fe s'enfosqueix a Europa. «Abandonem-nos a les mans de Déu.» (C.C.)

Membres de la Pastoral Obrera en la jornada celebrada al Casal Borja de Sant Cugat.

XVII Jornada d'Estudi de la Pastoral Obrera de Catalunya

Treball, conflicte, consciència social i compromís van ser els temes a tractar en la nova jornada d'estudi de la Pastoral Obrera. Però no només això va motivar que el dia 12 de febrer s'aplegués al Casal Borja de Sant Cugat aquesta gran família, sinó que tots junts van celebrar el desè aniversari de l'aprovació per part de la plenària de la Conferència Episcopal Espanyola de l'anomenat POTI, *La Pastoral Obrera de tota l'Església* (novembre 1994). Aquest document, elaborat per les bases dota d'identitat la Pastoral, gràcies a ell les seves delegacions van sortir molt reforçades, així com també va contribuir al fet que es creessin noves delegacions a moltes diòcesis.

La jornada d'estudi, dedicada per tercer cop al conflicte social actual, va girar a l'entorn de la ponència feta per Paco Porcar, membre de la GOAC (Germandat Obrera d'Acció Catòlica) d'Alacant. A partir d'ella van reflexionar els diferents grups de treball posteriorment. Durant la seva intervenció Porcar, que fa dos anys que treballa el tema del conflicte social, va denunciar la mercantilització de les persones que es fa sota el sistema capitalista: «El capitalisme comporta que el treball sigui

una mercaderia que es compra i es ven. S'està retallant tot el que feia que una persona pogués viure al marge del mercat.» Porcar va posar de manifest il·lustrant-ho amb exemples que avui el treballador es veu obligat a ser flexible i adaptable de manera que la seva vida es caracteritza per la inestabilitat i la vulnerabilitat. «La feina estable és un impediment per a la rendibilitat econòmica. No és possible la realització de les persones. Amb l'actual forma d'organitzar la producció i el consum, no és possible la dignitat humana.» Aquest és el problema principal del món obrer, va diagnosticar Porcar.

El ponent també va voler recordar als presents el sentit de la Pastoral Obrera, això és, evangelitzar el món obrer i per a això cal parlar als obrers del que forma part de la seva vida quotidiana: de les inseguretats, de les dificultats diàries, de les inquietuds, etc. I és que un dels reptes de la pastoral és aprofundir en el coneixement de les situacions del món obrer actual i de les causes que el provoquen, per viure des del conflicte social i convertir-lo en un procés de conversió i d'evangelització.

Consuelo Chaves Mejuto

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Tortosa

Jornades de formació per als sacerdots

■ Es va parlar de «La necessitat d'una cultura de la família»

TORTOSA.—Emmarcades en el tema que configura el pla pastoral diocesà d'aquest any, «Acompanyar les famílies», aquestes jornades celebrades al Seminari Diocesà de Tortosa el 8 i 9 de febrer van aplegar una vuitantena de sacerdots per escoltar, reflexionar i programar les possibles accions pastorals diocesanes per dur a terme de forma adequada la voluntat d'acompanyar les famílies.

Preveres assistents a les jornades.

La primera jornada va anar a càrrec del P. Juan de Dios Larrú, sacerdot deixeble de Jesús i Maria, professor d'ètica de la Universitat de San Dámaso de Madrid, professor de l'Institut Joan Pau II de València i també dels màsters que sobre la família fa arreu d'Espanya aquest Institut.

En la seva conferència, titulada *La necessitat d'una cultura de la família*, el professor Larrú va descriure a grans trets la situació actual en què viu la família. Va definir la conjuntura actual com una crisi del matrimoni i de la família, una crisi que té dues dimensions molt accentuades: la que va definir com a crisi de la fidelitat matrimonial i la que va definir com a crisi de la paternitat. Però no es va aturar en aquest plantejament, sinó que va presentar també uns camins per reconstruir aquesta situació: redescobrir el camí de les relacions interpersonals, el camí de les virtuts i el camí de l'amor trinitari revelat i comunicat en Crist. Va acabar la reflexió fent referència a la pel·lícula *Casomai*, amb la qual també va començar les seves paraules, per remarcar que cal construir amb urgència una cultura de la família que l'ajudi a fer el camí per al qual ha estat cridada i constituïda.

Després va ser temps de treball de grups, segons els diferents arxiprestats, per reflexionar i comentar els interrogants i les

qüestions que havia plantejat el conferenciant. Una posada en comú va ajudar que el P. Larrú pogués respondre a les qüestions que li van anar plantejant: la crisi de la família, els curssets prematrimonials, l'ajuda a les famílies, etc.

El dia després, 9 de febrer, Dimecres de Cendra, va estar dirigit pel matrimoni de Barcelona Jaume Fernández i Inés de Mir, farmacèutic i metgessa que han realitzat el màster que ofereix l'Institut Joan Pau II. La seva aportació no va ser altra que la seva experiència personal com a matrimoni i com a col·laboradors d'aquest pontifici institut per al matrimoni i la família. Va resultar molt enriquidora la seva perspectiva, els seus camins, els seus mètodes de treball i tota la seva manera d'abordar aquestes qüestions tan candents en el dia d'avui, ja que la Pastoral Familiar no és un sector de la pastoral diocesana, sinó el camp neuràlgic on neix, creix, es forma i es desenvolupa tota persona humana.

Com en el dia anterior un treball per grups, segons els diversos arxiprestats va valer per concretar i discernir, segons les necessitats i les possibilitats, algunes propostes que van anar aflorant aquells dies.

Víctor-Manuel Cardona

El bisbe anima a viure la fraternitat

En una carta dirigida a tots els sacerdots de la diòcesi de Tortosa, Mons. Xavier Salinas invita el presbiteri, aprofitant el temps de Quaresma i la nova reestructuració arxiprestal de la diòcesi, a tenir com a punt de referència de l'acció apostòlica la fraternitat entre tots els membres del presbiteri. Lliurada personalment pel bisbe durant les jornades de formació permanent del clergat al Seminari Diocesà, la carta és una reflexió i una invitació a viure aquest temps de Quaresma des d'una perspectiva sacerdotal i pastoral de comunió diocesana i presbiteral. Mons. Salinas recorda que «l'individualisme ambiental, la sobrecàrrega de feina, el consumisme o la mala utilització dels mitjans de comunicació —la televisió o Internet— no ajuden a viure la fraternitat». I proposa, tot seguit, alguns punts a tenir en compte en les noves configuracions arxiprestals que fa poc acaben d'iniciar-se i que poden ajudar a fer efectiva i real aquesta fraternitat sacerdotal com a punt de referència de l'acció apostòlica del presbiteri tortosí: la pregària compartida, la celebració de les festes de cada poble de l'arxiprestat, la formació permanent, compartir la taula i participar en tasques comunes.

Cursos del Moviment de Joves Cristians

TORTOSA.—El Moviment de Joves Cristians del bisbat de Tortosa s'ha trobat molt ocupat en el que va de curs oferint curssets i trobades per a joves de diferents edats de la seva diòcesi. Aquests curssets, sense ser l'únic ni principal vial del moviment per tal d'apropar-se als joves, sí que es considera un mitjà molt útil i important dins de l'objectiu d'evangelitzar els joves des de la condició de joves.

Han estat tres els curssets fets per als més joves. Són trobades d'engrescament on es pretén que a part de passar-s'ho bé, comparteixin amb gent d'altres pobles una vivència enriquidora, amb moments de gresca, de convivència, de pregària. Es van organitzar dues trobades per a adolescents de 3r d'ESO a principis i finals de gener. També es va organitzar al novembre un cursset per als de 4t d'ESO al Mont Caro. Després de l'etapa d'engrescament ve l'etapa d'iniciació. Comprèn els cursos de batxillerat, i després d'un primer contacte en l'etapa d'engrescament ja es pretén aprofundir una mica més en la fe, tot respectant molt els moments de gresca, de convivència, de diàleg. Els joves de 17 i 18 anys van participar en un cursset a mitjan desembre.

El Moviment des de fa un parell d'anys treballa fort en l'engrescament, però no per això es pot oblidar dels militants, que ja van participar en un cursset dedicat a aprofundir una mica en la temàtica i forma de fer Revisió de Vida. Van ser 20 militants de 17 a 30 anys. Poc després els militants van tornar a trobar-se en el que ja ve sent habitual cursset conjunt amb el Moviment d'Acció Catòlica General d'Adults del nostre bisbat. El tema triat per aquest any va ser el «Compromís militant».

El 12 de febrer es va celebrar la plenària del 2n trimestre, on van fer memòria de les activitats fetes fins al moment, van comentar la programació per a la resta del curs i van valorar els temes que havien treballat. Però la feina encara no ha acabat. Així, per a la Setmana Santa se celebrarà la Pasqua Jove a l'ermita del Remei d'Alcanar per a joves de 16 a 19 anys. (Comissió Diocesana del MJC)

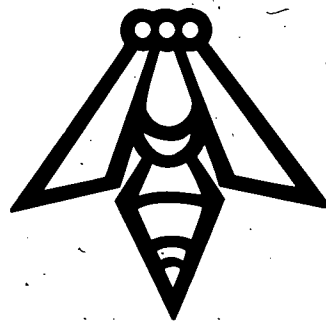

Els joves experimenten una vivència molt enriquidora.

CERABELLA

zona industrial, A
ES 08181 SENTMENAT (BARCELONA)
Tel. +34.93.715.31.02 Fax +34.93.715.02.51

CERERIA ABELLA,
Sant Antoni Abat,9
08001 BCN
t.934 41 09 07 / fax.934 41 70 47

CERERIA ABELLA,
Boters,5 (Portaferriusa)
08002 BCN
t./fax. 933 18 08 41
NOC,
Comte Borrell,41
08015 BCN
t. 934 42 93 28 / fax. 934 41 90 47

cerers
des de
1862

Lleida

Presentació a Lleida del 6è Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya

■ L'acte va ser organitzat conjuntament per les diòcesis de Lleida i Urgell

LLEIDA.— El 14 de febrer passat, en un acte conjunt organitzat per les diòcesis d'Urgell i Lleida, va tenir lloc al Col·legi Episcopal de la capital de les terres de Ponent la presentació del 6è Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya. Unes 150 persones, la majoria membres de les AMPES i equips educatius dels centres d'educació d'iniciativa social de l'Església, van participar en la trobada. Hi van participar també els bisbes de Lleida i d'Urgell, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta i Mons. Joan Enric Vives.

El bisbe de Lleida va donar la benvinguda als participants i els va animar a seguir el camí de diàleg amb l'objectiu d'afavorir el necessari acord sobre l'escola i l'educació integral, davant l'eventual signatura d'un pacte nacional per l'Educació a Catalunya.

Aquesta presentació del 6è Congrés de l'Escola Cristiana celebrada a Lleida respon a l'acord que en el seu dia va prendre la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, per tal d'impulsar un debat en el si de les escoles adherides i de preparar l'aportació d'aquest col·lectiu davant l'acord sobre

l'escola i l'educació. La manera de fer-ho ha estat mitjançant sessions de treball arreu de Catalunya, com la celebrada a Lleida.

El P. Francesc Riu, secretari general de l'Escola Cristiana, va manifestar la seva satisfacció per la trobada que va tenir lloc a Lleida. Va assenyalar també que és bo que les escoles cristianes parlin i proposin, per esbrinar per on hauria d'anar l'acord d'aquest pacte per l'Educació a Catalunya. El P. Riu va insistir en la necessitat que aquest pacte no oblidí que l'educació és un servei públic, un servei essencial i d'interès general.

La sala d'actes del Col·legi Episcopal va acollir la presentació.

La trobada va ser motiu per presentar també dues experiències de formació de pares, que van fer constatar la seva necessitat, donada la complexitat actual de l'educació escolar i familiar en valors. El bisbe

Joan Enric Vives va tancar l'acte tot posant l'accent en la importància que té l'escola cristiana dins de la societat com a presència d'Església.

Jordi Curcó

«El sofriment no és un absurd», afirma Mons. Ciuraneta

LLEIDA.— El bisbe de Lleida, Francesc X. Ciuraneta, va parlar del sofriment i la mort en el decurs d'una sessió organitzada pel Departament de Pastoral Aplicada i de la Salut. Mons. Ciuraneta va voler donar respostes al perquè del sofriment i va afirmar que per al cristià no deixa de ser una crida i un camí a la conversió.

El bisbe va recordar que Crist no tan sols va ajudar els malalts, sinó que ell mateix va experimentar el cansament i la incomprensió: «Per mitjà d'aquest sofriment seu, farà possible que l'home tingui vida eterna. El sofriment humà ha assolit el seu cim en la Passió de Crist.»

Per al bisbe de Lleida, el sofriment, més que qualsevol altra cosa, és capaç d'obrir el camí a la gràcia que transforma les persones. El sofriment, més que qualsevol altra cosa, fa present en la història de la

humanitat la força de la Redempció: «Peraixò, l'Església veu en els qui sofreixen una font rica de força sobrenatural.» Mons. Ciuraneta va acabar la seva intervenció assegurant que «l'amor és la font més rica sobre el sentit del sofriment.» (J.C.)

Campanya per consagrar Espanya a la Divina Misericòrdia

LLEIDA.— L'Apostolat de la Divina Misericòrdia de Lleida, en una carta que ha enviat al cardenal Rouco Varela, president de la Conferència Episcopal Espanyola, demana la Consagració d'Espanya a la Divina Misericòrdia. La missiva, signada per la delegada de l'Apostolat Marta Figuera, explica que ja fa algun temps que l'Apostolat de Lleida treballa en aquesta idea i que molta gent prega per l'èxit d'aquesta consagració.

En la carta es fa memòria de l'activitat portada a terme per l'Apostolat a Lleida des de la seva creació fa 10 anys. Destaca molt especialment la implantació de

la Festa de la Divina Misericòrdia, que se celebra amb tota solemnitat a la catedral de Lleida el diumenge següent al Diumenge de Pasqua. L'any passat es va entronitzar el quadre de la Divina Misericòrdia, pintat per una carmelita descalça del Carmel de Lleida.

La iniciativa requereix ara que moltes persones la facin seva mitjançant una recollida des signatures: «Així, amb moltes signatures, podem donar a entendre que no és una iniciativa sense més, sinó que està avalada per molts feligresos desitjosos que es faci realitat. A Barcelona i Tarragona, ja s'hi han posat», explica la delegada a Lleida de l'Apostolat. (J.C.)

El bisbat nomena Mn. Josep Casanova representant en el litigi de l'art

LLEIDA.— El bisbat de Lleida va fer públic el passat 15 de febrer el nom del seu representant davant del director jurídic de la Conferència Episcopal, Silverio Nieto, nomenat recentment pel nunci com a «executor» que ha de resoldre el litigi per l'art del Museu Diocesà.

La comunicació oficial del bisbat de Lleida es va fer mitjançant la següent nota de premsa: «Respecte al litigi amb la diòcesi de Barbastro-Montsó sobre algunes obres d'art, el bisbat de Lleida comunica: Que en el seu dia es van rebre ambdós decrets del Sr. Nunci Apostòlic a Madrid, en relació amb el nomenament d'un executor per tal d'accelerar el procés de discerniment sobre la pertinença de cadascuna de les obres en qüestió, i demanant que cada bisbat presentés un expert, que tindrà vot consultiu. Que el bisbat de Lleida ha presentat a la Sagrada Congregació pertinent un escrit amb referència a alguns punts dels esmentats decrets. Que el bisbat de Lleida ha nomenat, tal com se li demanava, un expert en la persona de Mn. Josep Casanova i Domènech, canonista i civilista, professor de la UB. Que aquest expert aportarà en Dret i Fets els títols en que es fonamenta la propietat de les obres d'art del diocesà de Lleida que reclama la diòcesi de Barbastro-Montsó. Que per iniciativa del bisbat de Lleida es va deixar palès (D. 27-01-05) que com a criteris rectors d'actuació s'aplicarà el Dret Canònic i per remissió d'aquest, quan procedeixi, el Dret Civil.»

Mn. Josep Casanova, adscrit a la parròquia de Santa Maria de Badalona i jutge diocesà del tribunal eclesiàstic de l'arquebisbat de Barcelona, és professor del departament d'Història del Dret de la Universitat de Barcelona i especialista en Dret Canònic i Dret Civil. El nomenat es mostra optimista davant del procés que s'iniciarà tot seguit, en el qual la diòcesi de Lleida aportarà davant «l'executor» tota la documentació necessària per demostrar la propietat de les obres d'art reclamades per Aragó i que formen part del fons del Museu Diocesà.

La diòcesi de Barbastro-Montsó haurà ara de nomenar també el seu representant, perquè es pugui així formalitzar una primera reunió amb l'executor. Tots dos representants són, però, purament consultius, amb veu però sense vot, en la decisió que es pugui prendre en aquest litigi. (J.C.)

Mallorca

Constituït el primer Consell Presbiteral

■ Els objectius seran potenciar el vigor espiritual dels preveres, formar-los i atendre'n les necessitats materials

PALMA.— El 10 de febrer, Mons. Jesús Murgui va constituir el Consell Presbiteral que durant tres anys l'ajudarà en el govern de la diòcesi. Aquest òrgan, que expressa la comunió existent entre el bisbe i el presbiterat, es perfila com una eina de trobada i de servei entre els preveres.

Membres del Consell Presbiteral.

Per aquesta raó, el Consell de Presbiteri ha acollit veus de diferents àmbits, a fi de veure les necessitats i la realitat diocesana des de perspectives diverses. L'assemblea, que es va fer al Seminari Menor, es va iniciar amb una pregària inicial, i amb unes paraules d'agraïment als preveres assistents per part del bisbe Jesús. Acte seguit, el secretari va presentar els membres del Consell del Presbiteri i es va constituir la comissió permanent, amb la qual el bisbe elaborarà els

ordres del dia de posteriors reunions i convocarà les trobades del consell.

Segons els estatuts creats a partir del Sínode Diocesà de Mallorca (1999) una part del consell és elegit per votació secreta per part dels preveres (diocesans i religiosos) a partir d'unes zones electorals, i l'altra part és nomenada directament pel bisbe. En aquesta ocasió, tal com va passar en la darrera constitució del consell per

part del bisbe Teodor Úbeda, Mons. Murgui no ha designat directament cap prevere per qüestions numèriques.

En el seu discurs, el bisbe va indicar la importància de veure en l'ordenació «el fonament teològic primer de tot el presbiteri, i després del consell, que n'és l'expressió»; en aquest sentit, va ressaltar

que la importància del consell rau més en la manifestació sacramental que en la jurídica o operativa. Al mateix temps, va animar els representants a fer servir les reunions per consolidar punts d'encontre, d'il·lusió i de servei, «sense caure en l'exageració de la unitat». També va desitjar que la nova tasca es tradueixi en «un estil de parlar i de fer marcat per la capacitat d'escoltar, que ajudi a reforçar-nos en la fe

i el servei com a testimoni creixent d'unitat». A més, Jesús Murgui va assenyalar tres grans objectius o necessitats a assolir en aquest trienni: en primer lloc, enfortir el vigor espiritual del sacerdot, que està sostingut per una gràcia particular, però que, segons el prelat, «no capacita per a totes les tasques a què està cridat el prevere, ni immuniza davant les dificultats». En segon lloc, va apuntar la formació en el pla teològic i les ciències sagrades com un dels puntals primordials de la vida del sacerdot. En aquesta mateixa línia, les ciències humanes són també importants, en el sentit que ajuden a conèixer i servir a aquells a qui els sacerdots lliuren la vida. Aquest coneixement vindrà marcat, en el cas de Mallorca, per dues circumstàncies històriques: el turisme i la immigració. Finalment, es parlarà especial atenció a les necessitats materials dels sacerdots, sobretot en les primeres etapes de ministeri o en les de menor activitat per l'edat.

La constitució i inici de l'organisme s'ha basat en els estatuts elaborats per Mons. Teodor Úbeda, en l'etapa d'immediata aplicació estructural del Sínode Diocesà de l'any 1999. S'hi indica que els problemes del clergat han de ser un dels punts de consideració del Consell del Presbiteri. La tasca de reflexió del Consell Presbiteral s'harmonitzarà amb les conclusions d'altres consells de la diòcesi, per tal de servir-la adequadament.

Cristina Sánchez

Festa patronal de Vida Creixent

SENCELLES.— Els grups de Vida Creixent de Mallorca celebraren la seva festa patronal. Amb el record dels patrons Simeó i Anna, es reuniren a Sencelles prop de 400 persones, que visitaren la casa i el sepulcre de la beata Francinaina Cirer. Una vegada al convent, van ser rebuts per la comunitat de religioses, que després de donar-los la benvinguda els va oferir un breu resum de la biografia de sor Francinaina. Després d'una pregària personal, els assistents passaren a venerar el sepulcre.

Més tard, el consiliari del Moviment, Mn. Pau Oliver, va presidir la tradicional benedicció de candelès; i entonant càntics en processó, la comitiva es va dirigir cap al temple parroquial. Mn. Pau Oliver, que va presidir l'Eucaristia, va ser acompanyat pels rectors de Lloseta, Manacor i Binissalem, a més de dos preveres jubilats. Va ser una homilia solemne i participada, després de la qual el rector de Sencelles va donar les gràcies per l'assistència i la devoció a la beata del poble. Al mateix temps els va animar a continuar endavant, ja que «el fet de ser persones grans no és cap inconvenient per servir Déu de la millor manera». En aquest sentit, l'exemple de sor Francinaina va ser molt recordat, ja que als 77 anys va obrir un convent a Sencelles.

Sencelles ha estat el lloc triat per celebrar la festa patronal per doble motiu: d'una banda, s'emmarca en les celebracions del 150è aniversari de la mort de la sencellera Francinaina Cirer; i de l'altra, l'exemple de la venerable (tal com coneixen Francinaina al poble) és un model a seguir pels majors i ancians de la diòcesi. (Pere Garau)

MENORCA

Celebració de la titular de la catedral

CIUTADELLA.— La catedral de Menorca va celebrar el 2 de febrer la seva festa titular, Santa Maria en la Presentació del Senyor. La festa recorda els pares de Jesús, sant Josep i la Mare de Déu, quan presentaren el seu fill al temple, un antic costum del poble jueu. La catedral resta tancada al culte, i l'ofici religiós va tenir lloc a l'església de Sant Francesc d'Assís, a Ciutadella, presidit pel bisbe Joan Piris, amb qui concelebraren un bon nombre de capellans. Així i tot, les campanes de la catedral van repicar anunciant la festivitat litúrgica de la seu menorquina.

En la festa de la Candelera, el moviment

de Vida Creixent també va celebrar els seus sants patrons, els ancians Simeó i Anna. Els grups de Vida Creixent de l'arxiprestat de Ciutadella van prendre part a la missa a Sant Francesc d'Assís. El bisbe Joan Piris va fer memòria de l'ancià Simeó de l'Evangeli, de 84 anys, recordant que els majors no tenen impediments per viure la fe, i va demanar més compromís als membres de Vida Creixent en el testimoni de fe en la família i en la societat.

Els grups de Vida Creixent dels arxiprestats de Maó i del Centre també es van reunir per commemorar els seus patrons. (G.F.M.)

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

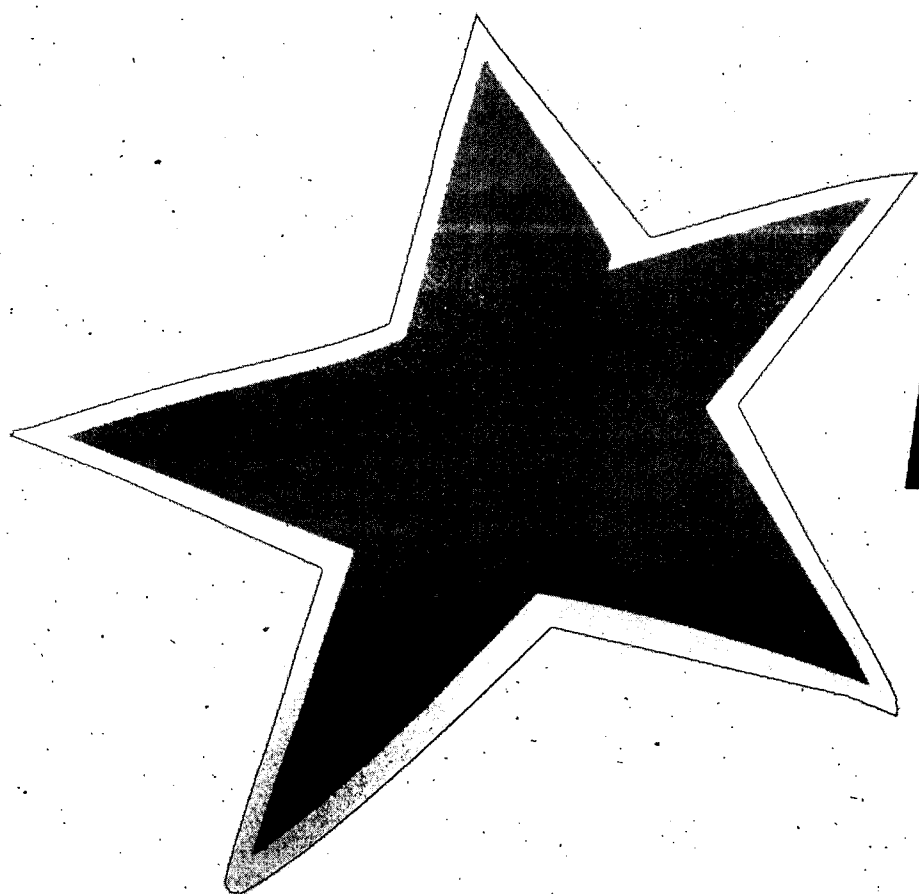
Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposen d'un nombre de places benèfiques per ajudar persones amb pocs recursos econòmics.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104.
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

Joves

Xavier Morlans és un dels impulsors de la iniciativa «Divendres Jove»

«Hem de despertar la set de Déu en els joves»

La nit dels divendres és dels joves. Durant tota la setmana esperen amb expectació que arribi el divendres i el dissabte per desconnectar dels estudis, de la feina, i passar unes hores de diversió. L'oferta que se'ls presenta és molt variada. Per

això, des de la parròquia de Sant Ramon de Penyafort de Barcelona també se'ls proposa una forma diferent de passar el divendres a la nit: una trobada personal amb Jesucrist. La iniciativa, anomenada «Divendres Jove», parteix de Mn. Josep

M. Turull, rector de Sant Ramon i vicari episcopal, i de Mn. Xavier Morlans, sacerdot de Barcelona, professor de Teologia Fonamental i, com ell mateix es defineix, «persona inquieta en la recerca de com apropar l'Evangeli avui a les persones».

—Com sorgeix aquesta iniciativa?

—Totes les parròquies i moviments tenen dificultats per arribar als joves i tothom assaja fórmules per atreure'ls. Per això hem de partir des de la humilitat i entre tots estem fent alguns assajos. Si aquesta iniciativa del «Divendres Jove» funciona, uns altres la podran fer servir. És un desig de buscar camins i si funciona a Sant Ramon, pot inspirar experiències semblants en altres llocs. Aquesta idea de fer alguna cosa a la nit pels joves la vaig conèixer a Milà, a través d'un capellà molt creatiu. A Itàlia la pastoral té molt analitzat el que anomenen «el poble de la nit», és a dir, el fet que per als adolescents i joves la nit de divendres i de dissabte és quan viuen, quan surten. La nit seria el món de la màgia, de la imaginació, de la llibertat, de la superació de límits... que contrasta amb el dia, que és el temps de la producció, d'anar a l'escola, de treballar, és el temps de la gent seriosa, dels esquemes...

—En què consisteix el «Divendres Jove»?

—Mn. Josep M. Turull i jo hem elaborat una fórmula molt modesta. Consta de tres parts. Oferim primer un moment de pregària breu, a l'estil de Taizé. Després, un segon moment, que és el més nou, i que hem anomenat «Micro obert», pensat perquè els joves preguntin tot el que voldrien saber de Déu i de l'Església i que mai no s'hان atrevit a preguntar. Ara en tenen l'oportunitat. En aquest «Micro obert» hi som Mn. Turull i jo mateix per respondre els dubtes dels joves. No ens entretindrem amb qüestions secundàries de moral, sinó que intentarem tenir prou cintura per acollir el que diguin els joves, perquè el que volem proposar és una trobada amb Jesucrist, com el més interessant. Més endavant pot derivar en un espai catequètic.

El tercer element és el lúdic: la festa. Hi haurà una mica de pisolabis i és una festa que han d'organitzar els joves perquè ells en són els protagonistes. Poden posar els discos que els agradin, poden portar instruments i tocar, fer una mica de jam session, i que sigui un espai per conèixer-se.

—Ara el que toca és anar a l'encon-

tre dels joves...

—Ens adrecem als joves de 17 a 22 anys. Després de segles en què les parròquies es trobaven molt ben assentades i el catolicisme era l'única oferta, i molta gent feia vida a redós del campanar, ara, per primera vegada en els últims 25 anys de secularització galopant i de pluralisme, hem d'anar a buscar la gent perquè les nostres parròquies envellixen. Si volem que continuï havent cristians a Barcelona i a Catalunya hem de fer un canvi en la dinàmica pastoral. Hem d'anar a buscar les persones i oferir-los plataformes interessants. En el cas dels adults oferim l'experiència «Tornar a creure», ara es tracta de fer-ho en l'àmbit més difícil de l'adolescent i del jove.

—Si tenim en compte l'oferta per als joves, la competència serà dura.

—El problema que tenim en comú parròquies i moviments, i que ens agermana, és que no tenim joves i hem de sortir a buscar-los. Volem convertir les dificultats en reptes, convertir la competència en ocasió. Proposem una manera diferent de sortir els divendres a la nit. És una oferta de sortida. Per què no podem proposar als joves una experiència de pregària en comú i viure aquest Jesucrist que es fa present? A més, els oferim la llibertat de preguntar el que vulguin a dos professors de Teologia. Som dues persones obertes, que no ens escandalitzarem ni condemnarem ningú... se'ns coneix pel nostre tarannà obert i, alhora, responsable, amb ganes de posar en contacte els joves amb el cor de l'Evangeli. Proposem un espectacle interactiu, on els qui vénen poden participar, poden ser protagonistes... i tot això gratis!

—Amb quin esperit cal anar al «Divendres Jove»?

—Bàsicament amb un esperit obert, disposat a estar mitja hora pregant amb cants, silencis i meditant una pàgina de l'Evangeli. Segurament serà el passatge de la trobada de Jesús amb la samaritana,

però fent una transposició a l'actualitat: Jesús que es troba amb una jove en un local nocturn de l'Eixample de Barcelona i té una conversa sobre la recerca de la

occidental ha anestesiats aquest desig d'infinut. Sembla que allò tan típic de la joventut, com és l'instint de rebel·lia, d'inquietud, de recerca, s'ha apagat.

Aquesta cultura de la satisfacció immediata, d'una educació en «la cosa que veig, la cosa que vull, la cosa que tinc», ha creat una generació de joves als quals els costa fer un procés en què sigui necessari esperar, resistir, contenir-se, frustrar-se per aconseguir alguna cosa, per tirar endavant un projecte, per aprendre... Estic convençut que els joves tenen set de Déu, però el desig de Déu s'ha com bloquejat, congelat. Ara el que cal és que, abans d'oferir Déu, hem de desbloquejar-los per fer aflorar el desig de Déu. Només així podrem oferir Déu. La Pastoral de la Joventut, a Occident, ha de fer una oferta prèvia a l'oferta de Déu que és despertar aquesta set de Déu.

—Si el «Divendres Jove» funciona, fins a on pot arribar?

—Si aquesta experiència funciona, la idea és oferir-la almenys una vegada al mes. Si aquests joves tenen ganes d'aprofundir amb més calma o d'aprendre a pregar, podem oferir un espai de pregària; si el «Micro obert» configura unes constants i unes preguntes que necessiten ser contestades amb més profunditat, pot configurar uns espais més específics de catequesi; si la gent vol preparar algun concert, configurarem ofertes més estables.

Rosa Maria Jané Chueca

Xavier Morlans.

felicitat, sobre les experiències emocionants dels divendres a la nit. El repte és, tot deixant llibertat a l'Esperit, que el jove pugui intuir que Jesucrist surt de la pàgina de l'Evangeli i seu al seu costat i parla amb ell. Cal anar-hi amb esperit d'escolta, de disponibilitat per fer preguntes i amb ganes de passar-s'ho bé.

—Tenen els joves set de Déu?

—L'ésser humà és un ésser obert a l'infinut, que no pot no desitjar la felicitat, l'amor, el coneixement... el problema és que la societat del benestar i d'una certa reacció en aquests moments de la cultura

«Divendres Jove»

Lloc: Parròquia de Sant Ramon de Penyafort, rambla de Catalunya, 115 - Barcelona, tel. 932 150 237, a/e: penyafort@telefonet.es
Dia: 11 de març
Hora: 21.30
Edat: Joves de 17 a 22 anys.
Proposta: Pregària jove, «Micro obert», música, menjar i diversió

Centre d'Estudis Pastorals **CEP** de les diòcesis catalanes

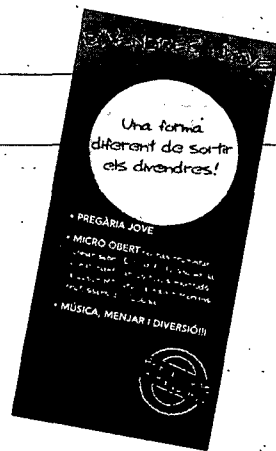
Aula de memòria pastoral

Dijous, dia 10 de març del 2005, a les 7 de la tarda

EL BEAT: DR. PERE TARRÉS

Testimoni a càrrec del company de curs del beat, Mn. Francesc Vergés, cap. Sant Pere de les Puel·les

Rivadeneyra, 6, 3r - 08002 Barcelona - Tel. 933 174 858

Creació de la Xarxa de voluntariat ambiental

■ És un dels fruits de les II Jornades del Voluntariat Ambiental

El voluntariat social a Catalunya es caracteritza, entre altres coses, per la seva agrupació i organització conjunta. No passa així en el cas del voluntariat ambiental. O almenys, no fins ara. Les entitats gestores de voluntariat ambiental han reaccionat davant de la

necessitat d'enriquiment i suport mutu i han iniciat la creació i posada en funcionament d'una xarxa que les uneixi a totes. Aquesta idea concebuda l'any 2001, ha pres forma en les II Jornades de Voluntariat Ambiental celebrades durant els dies 11 i 12 de febrer a Manlleu.

Les jornades tenien com a objectius, a més del treball fet a les ponències magistrals i als tallers pràctics, donar consistència al projecte d'una xarxa d'entitats de voluntariat ambiental i dotar-la, alhora, d'imatge corporativa. Objectius aconseguits. Hi van participar 42 persones amb dues coses en comú: desenvolupar càrrecs de responsabilitat dins de les entitats a les quals pertanyen i gestionar el voluntariat ambiental o estar-hi sensibilitzats. A les jornades van ser-hi representades 23 entitats diferents i provinents d'arreu de Catalunya.

L'anomenat Grup motor de voluntariat ambiental seria l'encarregat d'organitzar tot el referent a aquestes jornades i segons ens ha comentat una dels seus membres, Noèlia Palacios, van ser un èxit: «A partir de les jornades algunes entitats es van mostrar molt interessades a adherir-se a aquesta Xarxa. Ara hem de definir què els podem oferir.»

Els orígens es remunten al 2001. En aquell any un grup d'entitats interessades a promoure i millorar el voluntariat ambiental va aprofitar la coincidència de l'Any Internacional del Voluntariat i la celebració del Dia mundial del Medi Ambient per organitzar una trobada de voluntaris anomenada *Junts pel medi ambient*, el 9 de juny a Núria. Un cop finalitzada la trobada es va fer evident la necessitat de trobar un espai comú de treball, on les entitats poguessin donar-se a conèixer i plantejar interessos, dificultats i línies de treball comunes. El departament de Medi Ambient de la Generalitat els va facilitar aquest espai i un grup de vuit entitats van començar a reunir-se sota el nom ja esmentat de Grup motor.

El pas següent es va fer l'any 2002. Es van organitzar les I Jornades de Voluntariat Ambiental amb el propòsit de promoure aquest tipus de voluntariat. Un any després, es va dur a terme una jornada per

Els participants de les II Jornades del Voluntariat Ambiental.

reflexionar i debatre aspectes d'interès comú per al sector. I aquestes segones jornades es van dedicar a treballar el disseny i l'aplicació de programes de voluntariat ambiental. En aquesta ocasió, els ponents van ser Juanjo Butrón, expert en la gestió del voluntariat ambiental i que va dissertar sobre *La qualitat de la gestió del voluntariat ambiental*. I Eustaquio Jiménez, tècnic de la Direcció General d'Educació Ambiental de la Junta d'Andalusia, que va parlar sobre *El disseny i la implantació de projectes de voluntariat ambiental*.

«En aquestes segones jornades vam aprofitar per convocar tota la gent, fer el primer plenari i posar la Xarxa en marxa. Sobretot els assistents voldrien informar-se bé sobre què és la Xarxa, com formar-ne part i les seves pretensions. No teníem imatge corporativa i vam decidir establir un concurs de logos. Van arribar 55 pro-

postes i estem molt contents per l'alta participació. A més, eren dissenyadors professionals i tenien una qualitat molt alta», afirma Noèlia Palacios. Un jurat es va encarregar de seleccionar els cinc logos finalistes. Aquests es van exposar durant les jornades i a votació popular se'n va escollir un.

En l'última setmana de febrer es va valorar el resultat de la iniciativa de les jornades i el proper pas serà la convocatòria, entre Setmana Santa i l'estiu, de tots els interessats per discutir en comú un programa anual, bianual o trianual, segons es decideixi.

Concretament, la Xarxa pretén promoure i fer campanyes i iniciatives que despertin l'interès social pel voluntariat ambiental; ajudar en la mesura de les seves possibilitats, a les organitzacions amb activitats de voluntariat ambiental; participar en la docència i la recerca, amb

la finalitat de trobar noves formes de coordinació i de treball per al voluntariat ambiental; coordinar les organitzacions que tenen voluntariat ambiental, l'intercanvi d'informació i d'experiències, i la col·laboració en activitats comunes.

Entitats diverses i persones a títol individual podran formar part de la Xarxa

Les entitats a les quals va adreçada aquesta oferta de treball en xarxa són les associacions ambientalistes; de caràcter social, d'oci i comunitàries; de formació (escoles, instituts o universitats); de recerca; plataformes, xarxes, etc. Aquestes han d'actuar d'acord amb uns projectes i programes d'actuació definits, que tinguin una vessant d'acció social sobre el medi pròpiament dit o de sensibilització i l'educació ambiental; la conservació i la protecció del medi; la recuperació, la millora i la vigilància d'espais naturals; la detecció de focus contaminants; la millora del medi urbà; la promoció de la minimització, la reutilització i la recollida selectiva de residus; l'actuació en la prevenció de riscos que afectin la natura; la gestió d'espais naturals; la recerca aplicada al medi ambient; la participació i la col·laboració en l'Agenda 21 i altres plans d'acció ambiental, etc.

Per tant, és una xarxa orientada a entitats molt diferents. N'hi ha prou s'hi mireu la composició del Grup motor. En formen part des de la Universitat de Girona fins a Minyons Escoltes Guies Sant Jordi de Catalunya. I no només les organitzacions amb programes d'actuació de voluntariat ambiental estan convidades a participar en la Xarxa, sinó també aquelles entitats, públiques o privades, que pel seu treball o les seves aportacions de qualsevol tipus vulguin cooperar amb les finalitats de la Xarxa. Fins i tot persones a títol individual que es caracteritzin i destaquin pels seus coneixements i la seva experiència en el desenvolupament d'activitats de voluntariat ambiental.

Consuelo Chaves Mejuto

**XARXA DE
VOLUNTARIAT
AMBIENTAL
DE CATALUNYA**

xarxanetambiental@voluntariat.org
www.xarxanet.org

Generalitat de Catalunya
Departament
de Benestar i Família

xarxanet.org

XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

Cirque du Soleil se solidaritza amb els joves de Barcelona

■ El seu nou espectacle «Dralion» oferirà el 27 d'abril una sessió especial destinada a projectes d'inclusió social i laboral de la Fundació Adsis

BARCELONA.— L'èxit de Cirque du Soleil arriba també als més desfavorits. El prestigiós circ d'origen canadenc, que promou espectacles arreu del món, acostuma a celebrar a cada ciutat on aixeca les carpes sessions benèfiques destina-

des a la infància i a l'adolescència sense recursos. Aquesta primavera, al seu pas per Barcelona, Cirque du Soleil se solidaritzarà amb la joventut en situació de risc social. El seu nou espectacle *Dralion* ha cedit més de 1.000 entrades de la

sessió del 27 d'abril a la Fundació Adsis, que treballa al barri del Raval en diferents projectes per a la inclusió social i laboral de joves. La Fundació Adsis va néixer el 1996 d'un moviment de comunitats cristianes que porta el mateix nom.

Cirque du Soleil des de sempre s'ha identificat amb la realitat dels joves la vida dels quals transcorre en la marginació. És una realitat que els toca de prop perquè en els orígens de la companyia, els primers artistes del circ eren joves autodidactes amb múltiples talents amb un únic escenari: el carrer. És per això que des del 1987 el famós circ canadenc ofereix sessions benèfiques en favor de la joventut més desfavorida de les ciutats per les quals passa. Enguany, amb l'estrena a Barcelona del seu nou espectacle *Dralion*, els beneficiaris de la seva generositat seran els joves atesos per la Fundació Adsis, als quals han cedit més de 1.000 entrades de la sessió del 27 d'abril a les 21.00 h.

Cirque du Soleil arriba a Barcelona amb l'espectacle «Dralion».

La Fundació Adsis, d'inspiració cristiana, va rebre amb sorpresa l'anunci de la col·laboració que amb ells volia establir el Cirque du Soleil. «És un circ de prestigi internacional —assegura Íria Saa, responsable de comunicació d'Adsis—, conegut per tot hom, que ja ha actuat amb èxit a Barcelona; a més, si la gent sap que està col·laborant directament amb un projecte solidari comprarà l'entrada amb més il·lusió.» Inicialment la Fundació va rebre 800 entrades, però vist l'èxit amb què s'estan venent, des de Cirque du Soleil no van dubtar a

enviar-los-en més. L'objectiu ara és aconseguir vendre'n 1.200, i els ingressos que se n'obtinguin es destinaran íntegrament als projectes que amb joves i adolescents duen a terme als barris més desfavorits de la ciutat.

Projectes d'Adsis

Els projectes de la Fundació Adsis a Barcelona es concreten en diferents actuacions socioeducatives als barris del Ra-

val i del Carmel. Un primer àmbit de treball és el del món laboral. Des de la fundació s'organitzen cursos i tallers de formació professional, s'ofereixen recursos i eines per a la recerca de feina i es posa a l'abast dels joves l'aprenentatge de les noves tecnologies. També compten amb un centre obert perquè els joves i adolescents disposin d'un punt de reunió on se sentin protagonistes dels seus processos i alhora siguin capaços de conèixer la realitat i decidir els canvis que volen incorporar. Finalment, Adsis ofereix suport educatiu a nens i adolescents immigrants o amb risc de fracàs escolar, i activitats d'oci i temps lliure. La Fundació compta actualment a Barcelona amb dos centres on du a terme aquests projectes: el centre Princesa (c/ Princesa, 19, pral.; tel. 932 688 760) i el centre Carmel (c/ Lugo, 61; tel. 933 577 575).

Malgrat que Adsis treballa des de fa 40 anys a l'Estat espanyol, Itàlia i Llatinoamèrica, encara no és massa coneguda. Aprofitant l'«afortunada» col·laboració amb el Cirque du Soleil, també esperen poder donar un bon impuls a la seva

campanya de comunicació exterior acabada de començar. «El seu reconeixement internacional ens ajudarà molt, ens donarem a conèixer i podrem fer un salt de qualitat en el nostre desig de continuar construint un futur més bo per a tots», afirma satisfeta la responsable de comunicació.

L'espectacle *Dralion* s'estrenarà a Barcelona el 17 de març. Ha estat presentat com «l'espectacle més gran fet mai per aquesta companyia», i combina les seves habituals dosis d'avantguarda artística amb el circ xinès tradicional. Ubicat ja a l'avinguda Joan de Borbó del port de Barcelona, *Dralion* comptarà amb la participació d'uns 70 artistes provinents d'11 països diferents.

Samuel Gutiérrez

INFORMACIÓ I RESERVES

FUNDACIÓ ADSIS
C/ Princesa, 19 pral. (matins)
C/ Princesa, 51 (tardes)
Tel. 902 367 665
www.fundacionadsis.org

Si voleu col·laborar amb els projectes de la Fundació Adsis i no podeu assistir a l'espectacle, podeu comprar una entrada simbòlica fent un donatiu indicant «donatiu Dralion» al compte corrent de «la Caixa»: 2100-3145-75-2200112049.

Nova edició del Festival de la Cançó Missionera

BARCELONA.— El proper 3 d'abril, immersos ja en la gran festa de la Pasqua, se celebrarà al col·legi La Salle Bonanova de Barcelona una nova edició del Festival de la Cançó Missionera. Organitzat per Cristians Sense Fronteres, en estreta col·laboració amb la Delegació de Missions de l'arquebisbat de Barcelona, la trobada pretén compartir entre els nens i joves, d'una banda, el desig d'evangelitzar des de la música i, de l'altra, la necessitat d'obrir les comunitats a la missió universal de l'Església. Un cop celebrada la trobada diocesana, i després d'escollir-ne els guanyadors, se celebraran les trobades nacionals: la de nens a València, i la de joves a Alcalá de Henares.

El lema a partir del qual han de ser escrites i compostes les cançons participants és «Canta i camina pel camí d'Emaús». Està convidat a participar-hi qualsevol grup de parròquia, col·legi, moviment eclesial... disposat a crear una cançó inèdita i a cantar-la durant la trobada. A més del relat d'Emaús, l'organització proposa la lectura

del document papal *Església a Europa* per entrar en sintonia amb l'esperit que enguany es vol donar al festival. Segons reconeix Dionisio Portela, responsable de la trobada a Barcelona, «volem convidar els nens i joves a anunciar amb música l'Evangeli de l'esperança, perquè després de sentir-los cantar sortim més esperançats pels nous camins d'Emaús, a l'encontre dels amics que s'allunyen de la persona de Jesús».

El colofó a les diferents fases del Festival de la Cançó Missionera el posaran a l'estiu les Trobades Missioneres de Silos, que des del 26 de juny al 10 d'agost aplegaran milers de nens, joves i famílies provinents de tots els racons de l'Estat espanyol. Alguns d'ells marxaran a partir de l'11 d'agost cap a Colònia (Alemanya) per participar en la Jornada Mundial de la Joventut.

Per a més informació sobre alguna de les trobades organitzades per Cristians Sense Fronteres: tel. 935 681 652, dionisioportela@yahoo.com (S.G.)

Per la família i les llibertats

BARCELONA.— L'antic Palau d'Esports de Barcelona —actualment Teatre Musical de Barcelona—, acollirà el proper 6 de març un nou acte multitudinari convocat per la Plataforma Pacte per la Vida i la Dignitat. Sota el lema «És l'hora d'actuar» els organitzadors de la trobada s'han proposat afirmar i promoure alguns dels punts clau del manifest presentat el 2003 i que va donar lloc a la creació d'aquesta plataforma. Entre ells destaquen el valor únic del matrimoni com a institució que vincula un home i una dona, el dret de tot infant a tenir pare i mare, el dret a una vida digna, el dret dels pares a escollir centre escolar, o la posada en pràctica de mesures efectives per eradicar la pobresa i crear un sistema sanitari que garanteixi una bona atenció per a tothom... L'acte s'iniciarà a les 11.00 amb la celebració de l'eucaristia, i continuarà més tard amb la intervenció de diferents representants d'entitats associades al Pacte. (C.C.)

cultura

Les millors obres de Joaquim Mir, al Museu de Montserrat

■ La mostra recull 78 obres, que permeten un recorregut pels diferents temes i èpoques del pintor barceloní

MONTSERRAT.—La nova sala d'exposicions temporals del Museu de Montserrat acull la seva primera mostra: *Joaquim Mir. 1873-1940*. Es tracta d'una exposició antològica del pintor barceloní Joaquim Mir, un dels creadors més significatius de l'escena artística

de finals del segle XIX i primeres dècades del segle XX, que recull 78 obres, entre olis, dibuixos, aquarel·les i pastels, que permeten un recorregut pels diferents temes i èpoques del pintor. La mostra es pot visitar fins al 4 d'abril.

Aquesta exposició antològica, produïda per la Fundació Cultural Mapfre Vida i comissariada per Francesc Miralles—gran especialista en l'obra de Mir—pretén, per primer cop, plantejar un visió equilibrada de les diferents etapes artístiques de Joaquim Mir, des de la seva pertinença a la Colla del Safrà fins a les seves «campanyes pictòriques». Així, mostra com la seva obra se situa entre les més innovadores de la pintura europea del moment. També, de manera breu, es ressalta la dimensió d'un Mir dibuixant i gravador, d'un Mir que crea centenars de petites teles, on mostra el més espontani del seu art. Aquest Mir polifacètic i grandios es resumeix en les obres d'aquesta exposició, moltes d'elles inèdites i d'altres de molt significatives.

El fet que aquesta exposició antològica es presenti a Montserrat no és un fet aïllat, ja que Joaquim Mir va mantenir una relació especial amb el monestir de Montserrat. Va ser, segurament, el pintor que ha deixat algunes de les seves imatges més singulars de la muntanya.

Joaquim Mir, fill d'una família de comerciants, va estudiar pintura amb Lluís Graner. Va entrar a l'escola de la Llotja tot coincidint amb Nonell, Pitxot, Canals, Gual i Vallmitjana, entre altres, amb els quals formaria el famós grup la Colla del Safrà, que es caracteritzava

pels seus temes suburbials i pels tons «ensafranats» de la seva pintura. Entre el 1900 i el 1904 viu a Mallorca, i allà estableix relació amb el simbolista belga Degouve de Nuncques; el paisatge fantàstic de l'illa inspira obres que arriben al límit de l'abstracció i que revolucionen

El P. Josep M. Soler, abat de Montserrat, va inaugurar la mostra.

per sempre la pintura de paisatges catalans.

Després d'una breu estada a l'Institut psiquiàtric Pere Mata de Reus, resideix en el poble proper de l'Aleixar, on pinta nombroses vistes dels seus voltants, que suposen el més original de la seva carrera. Cap al 1915 es trasllada a la zona del Vallès i, després del seu casament el 1921, s'instal·la definitivament a Vilanova i la Geltrú. Des d'aquesta localitat realitza les seves famoses «campanyes pictòriques» per Tarragona, Alforja, Miravet i, especialment, Montserrat o Andorra, de manera que es converteix en el millor cronista pictòric de Catalunya.

Llenguatge profundament personal

L'aportació fonamental de Mir a la pintura moderna radica en la seva capacitat de dotar d'un enorme decorativisme els seus paisatges. Tota l'obra de Mir està circumscriu en un àmbit determinat—el català—i construïda a través d'un llenguatge profundament personal.

Els motius escollits són molt concrets: a vegades són tan coneguts com la cala Sant Vicenç de Mallorca (*La cala Sant Vicenç*, 1902. Museu de Montserrat) o tan inaccessibles per al públic com el mateix jardí de casa seva (*El jardí de la casa de Mir a Vilanova i la Geltrú*. Col·lecció particular). Amb tot, els seus colors, les seves pinzellades i, en definitiva, la rotunditat de la seva plàstica universalitza el motiu concret, transcendeix la mera anècdota. L'efectivitat de la seva pintura s'aconsegueix exclusivament a través de recursos plàstics. És una pintura que apel·la a l'emoció. Passejar per aquesta exposició és reviure l'emoció de Mir davant dels seus paisatges vitals. (C.C.)

El Museu Diocesà de Solsona enceta una nova etapa plena de reptes

SOLSONA.—S'ha fet un pas endavant per immersir el Museu Diocesà i Comarcal de Solsona en una nova etapa. La Generalitat de Catalunya assegura que aquest any es començaran a generar sinèrgies entre el centre i els museus nacionals i s'incrementaran les subvencions, mentre que l'Ajuntament i el bisbat es comprometen a ampliar els recursos humans.

En la primera visita del director general de Patrimoni Cultural de la Generalitat, Francesc Tarrats, el Patronat del Museu Diocesà i Comarcal de Solsona—integrat per representants de la Generalitat, l'Ajuntament i el bisbat—va posar fil a l'agulla per reconduir l'actual situació del museu a

fi de potenciar-ne la difusió en l'àmbit nacional, la seva oferta de patrimoni cultural i històric del conjunt de la comarca i obtenir més recursos.

Tarrats, acompanyat d'Antoni Llevot, director dels Serveis Territorials de Cultura de Lleida, va anunciar que aquest any mateix el museu solsoní s'integrarà al Museu d'Arqueologia de Catalunya. Alhora, s'intentarà establir vincles amb el Museu Nacional d'Art de Catalunya, especialment per l'important fons medieval, i amb el Museu de la Ciència i la Tècnica, en relació amb el patrimoni etnològic. Jaume Bernades, director tècnic de les instal·lacions, valora molt positivament aquesta empresa perquè «suposarà un revulsiu considerable per garantir la continuïtat del museu».

El Departament de Cultura, a més, incrementarà la subvenció per a les instal·lacions solsonines en un cinquanta per cent respecte del 2004, segons va afirmar Tarrats. Paral·lelament, el consistori i el bisbat es van comprometre a fer un esforç per ampliar-ne el personal subaltern i de suport tècnic, un ingredient que es considera clau «perquè el museu tingui capacitat operativa».

Els representants de la Generalitat i del consistori, juntament amb el bisbe, Mons. Jaume Traserria, van abordar la propera

direcció del museu, atenent la jubilació imminent del director gerent, Mn. Joaquim Calderer. Totes les parts van coincidir en la necessitat de no mantenir una direcció compartida i concentrar el càrrec en una sola persona, que continuarà sent Jaume Bernades.

Una altra de les vies plantejades per créixer és la d'aconseguir la complicitat del Consell Comarcal, amb l'objectiu de potenciar el vessant comarcal del museu i fomentar conjuntament itineraris arqueològics als diversos jaciments que es duen a terme al Solsonès, com el d'Olius i el de Pinell.

Aproximadament en un mes, el director tècnic presentarà una proposta concreta a les institucions per tal de revisar algunes clàusules del conveni (signat el 1982) i definir les polítiques de futur del Museu Diocesà. Entre els objectius més clars, Bernades s'ha proposat doblar el nombre de visitants, que són uns 10.000 l'any, una xifra considerada insuficient.

Foto: Ramon Estany

Detall del Museu Diocesà de Solsona. Al costat, el responsable tècnic, Jaume Bernades.

El museu va aprofitar per presentar a les institucions el segon volum il·lustrat de la catalogació de l'art sacre dels segles XVI al XX que conté i amb el qual es completa la catalogació de la col·lecció d'art del museu. Aquesta nova edició, que ha requerit un exhaustiu treball de recerca i restauració previ, descriu prop de 3.000 objectes religiosos, a més d'elements profans.

Ramon Estany

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

Quaresma i el centenari de la Schola Cantorum de Terrassa

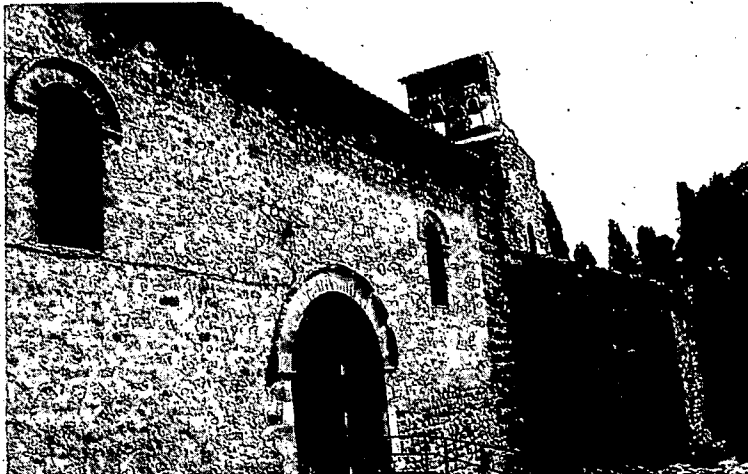
L'Església catòlica disposa de quaranta dies de sòbria preparació a la commemoració dels misteris de la Passió, Mort i Resurrecció de Jesús. És com un entrenament anyal per a l'esforçada ascensió cap a l'objectiu final de la nostra vida: la trobada definitiva amb el Creador. Litúrgies de color morat, absència de flors i de música, abstinències i dejunis preceptius i voluntaris, recomanacions d'almoines i privacions.

Es cristians fem una petita pausa enmig de la Quaresma, com un lleuger descans per prendre alè i poder continuar el camí vers al cim, que és Jesucrist. El quart diumenge, l'anomenat *Dominica laetare*, perquè el cant d'introït comença així, invitant els creients simbolitzats per la Ciutat Santa: «Laetare, Jerusalem (...) alegeu-vos amb joia els qui estàveu tristos...» La Schola Cantorum de Terrassa celebra aquesta diada des del 1933, a les esglésies romàniques de Sant Pere, antiga seu episcopal d'Ègara, aplegant cantaires gregorianistes de diversos indrets, seguint un costum iniciat per l'entusiasta escolapi P. Miquel Altisent, que en va ser el mestre i director durant uns anys.

Enguany s'escau el centenari de la Schola de Terrassa, que van fundar uns decidits i devots cantaires el 1905, animats pel mestre Joan Llongueres, llavors ciutadà

terrassenc, que va deixar una bona empremta en l'ambient cultural i musical de la ciutat en els primers anys del segle xx. Dos anys abans, el papa sant Pius X havia recomanat la creació de grups o *scholae* per tal que cultivesin i fessin revivre el cant gregorià en la litúrgia de l'Església. Podem preguntar-nos si la de Terrassa va ser la primera Schola Cantorum que va existir a tot l'Estat, o arreu del món? Aquell primer grup de gregorianistes, auspicats pel Dr. Roig, prior de Terrassa, va començar els assaigs i va tenir les primeres participacions en el culte aquell mateix primer any.

El transcurs del temps i el relleu de les persones provoquen en les entitats alts i baixos, temps d'esplendor i d'altres, de

Les esglésies de Sant Pere d'Ègara acolliran la festa de la «Dominica laetare».

dificultats. Després dels anys exultants que van seguir al parèntesi de la guerra del 1936 al 1939, la permissió de les llengües vernacles en la litúrgia que va portar la reforma postconciliar, va propiciar un altre estil de cant religiós, no pas sempre de bona qualitat i prou escaient. L'Església reconeix, no obstant, com a propis el llatí i el cant gregorià; per tant, el fet que en circumstàncies puntuals i justificades s'utilitzi el gregorià i fins i tot la llengua llatina, donarà un sentit de solemnitat i d'universalitat innegables. Val la

pena, doncs, no arraconar o menystenir el valuós, històric i oficial gregorià i serà bo de cultivar-lo i divulgar-lo tant com es pugui.

L'avinentesa del centè aniversari de la Schola Cantorum de Terrassa no es pot deixar passar per alt, sinó ben al contrari, cal celebrar-lo d'una manera adequada i escaient. El proper diumenge 6 de març hi haurà al recinte de les esglésies de Sant Pere la festa de la *Dominica laetare*, que solemnement presidirà per primera vegada el bisbe de Terrassa, Mons. Josep Àngel Saiz. No cal dir que hi són convidades totes aquelles persones que saben valorar un acte religiós, amb cants en gregorià i de regust tradicional; amb benedicció de la rosa simbòlica, processó de lletanies i missa concelebrada. Acabarà amb un recital de motets gregorians a càrrec de la Schola Cantorum de Barcelona.

S'estan preparant per a més endavant altres actes commemoratius del centenari, que se celebraran a la catedral basílica del Sant Esperit. L'encert dels fundadors de la Schola Cantorum, l'esforç dels restauradors i dels continuadors i, no cal dir-ho, l'interès i la voluntat de tots els cantaires que amb els anys han passat per aquesta centenària institució musical i litúrgica mereixen ben bé el record i el reconeixement de la seva meritòria tasca, que ha permès arribar a una edat tan dilatada.

Josep Figueras i Palà

Carme Ramis rep la medalla del president Macià

LLEIDA.— És ben coneguda la tasca que Carme Ramis Peiró ha desenvolupat en matèria de Seguretat Social a favor del col·lectiu religiós de vida contemplativa. No cal, en aquests moments, fer esment de les dificultats que aquest col·lectiu va viure després que un decret els permetés cotitzar a la Seguretat Social. En el moment de cobrar les pensions, però, van sorgir els problemes.

Carme Ramis va impulsar que Lleida fos pionera a presentar davant del Jutjat Social una demanda a favor d'una monja de vida contemplativa. Un cop coneguda la sentència, s'hi van afegir altres peticions d'arreu del país i la demanda va arribar al Tribunal Suprem, que va reconèixer els drets que el decret els atorgava.

És per això que una majoria de comuni-

Carme Ramis.

tats religioses i altres sectors van demanar al Govern que atorgués a Carme Ramis la medalla del president Macià. Nascuda al si d'una família de classe treballadora, fortament colpejada per la malaltia, l'atur i els temps difícils de la postguerra, va ser la seva llar l'escola on va aprendre a col·laborar per millorar la situació de les persones que li confiaven els

seus problemes.

Maria Rubies, diputada per CiU al Congrés dels Diputats, es va fer ressò de les inquietuds de Carme Ramis per canviar lleis i aconseguir la pensió de viduitat a les vídues de la branca agrària, pensió per als vidus, que la dona casada pogués fer la declaració de la renda per separat de la del seu marit i altres aspiracions. (C.C.)

LES RECEPTES DE

JOAN VILLARÓ

El sègol i les seves aplicacions

Escolto amb atenció el meu amic propietari de la fàbrica de paper que em comenta que el sègol és molt important en la seva fabricació. Jo vaig quedar molt sorprès de la quantitat d'aplicacions d'aquesta planta de tija prima, fulles de tonalitat blava i verda i una espiga prima i cilíndrica. A més, un sol gra té de mitjana un 1,5% de matèries grasses i un 10% de proteïnes. El pa que se n'obté és molt apreciat al nord d'Europa, perquè s'endureix més tard. Normalment, el sègol es conrea a les terres arenoses i de clima fred.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Santa Eduvigis

Dins de la sèrie filatèlica sobre el mil·lenari del cristianisme a Polònia que el Vaticà va emetre el 1966, es va dedicar un segell a santa Eduvigis, duquesa de Polònia. Nascuda el 1174, els seus pares la van casar als 13 anys amb Enric, duc de Silèsia i

Polònia. Van tenir sis fills. Amb els seus béns, van edificar un monestir cistercenc de monges a Trebnitz, prop de Breslau. En els seus darrers anys, es va dedicar totalment a fer obres de misericòrdia i d'ajut als pobres. Va morir el 1267 i va ser enterrada a l'esmentat monestir. La seva festa se celebra el 16 d'octubre.

«La Passió de Llinars»: la força de la paraula

LLINARS DEL VALLÈS.— *Veniu a mi. La Passió de Llinars*, l'única existent al Vallès Oriental, va néixer fa sis anys fruit de la inquietud artística de Reyes Barragán, membre del grup teatral Till-Tall, que desitjava posar en escena una *Passió* diferent, més viva i més propera a la gent.

La *Passió de Llinars* és un espectacle teatral escrit i dirigit per Reyes Barragán que permet donar a conèixer, gràcies a un llenguatge fresc i actual, el missatge de Jesús. Té, per tant, un caire de primer anunci cristià que li dona una gran espontaneïtat.

L'obra presenta la història des d'un punt de vista femení. Les dones, especialment Maria i Maria Magdalena, cobren un més gran protagonisme. Això fa que aquest drama, tantes vegades representat, adquireixi noves dimensions de tendresa i humanitat. En aquesta *Passió* la força dramàtica de la paraula fa oblidar la necessitat d'efectes especials espectaculars i de grans decorats. Amb un escenari pràcticament buit, la força de l'obra es troba en el text, la interpretació dels actors, la música i el treball d'il·luminació.

Foto: «La Passió de Llinars»

Una de les escenes de «La Passió de Llinars».

Un altre tret característic és el tractament cinematogràfic de la història, que s'explica mitjançant uns narradors i fent servir *flashback*. Tots aquests elements propicien que el públic se senti implicat en l'obra ja des de les primeres escenes i fan que la història de Jesús estigui al l'abast de tothom, creients i no creients. Cal afegir que l'espectacle té una durada de 2 hores i 40 minuts, molt més breu

que la resta de *Passions*.

La Passió de Llinars es va estrenar la Setmana Santa de l'any 2000 amb motiu del Jubileu. Es va representar durant quatre dies i hi van assistir uns vuit-cents espectadors, xifra que ha augmentat gradualment cada any. Enguany l'obra es representarà els dies 12, 13, 19 i 20 de març, a les 18.00, al cinema-teatre de Llinars del Vallès. L'objectiu dels organitzadors és aconseguir omplir l'aforament del recinte els quatre dies de representació i arribar així als dos mil assistents. (C.C.)

Reflexió sobre «Mar adentro»

BARCELONA.— Mn. Xavier Morlans, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya, va impartir el 10 de febrer a la parròquia de Sant Ramon de Penyafor, dins del cicle de trobades «Tornar a creure», la ponència titulada *El sentit de la vida, a propòsit de «Mar adentro»*. El ponent va elogiar el film dirigit per Alejandro Amenábar des del punt de vista artístic, encara que va dissentir de la decisió final presa pel protagonista, «una opció que no comparteixo, però que respecto». Mn. Morlans va afirmar que «aquesta pel·lícula és la punta de l'iceberg d'una nova manera de veure la vida, més individualista i pragmàtica, en què cada persona és vista com una illa».

Segons Mn. Xavier Morlans, *Mar adentro* «és una metàfora d'una situació més global». I afegeix: «En el fons, tots som com Ramón Sampedro. Tenim una mena d'incapacitat per abandonar-nos a nosaltres mateixos i acollir el proïsme. La qüestió clau seria poder guarir aquesta mena de «tetraplegia de l'amor», que implica incapacitat d'estimar, perdonar i ser perdonat.» (M.A.C.)

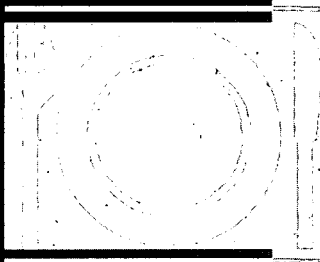
Exposició sobre diàleg interreligiós

TARRAGONA.— *Mirades en diàleg* és una exposició que, a través de fotografies, pretén mostrar la vida de les diverses comunitats religioses presents a Catalunya, així com la importància del diàleg interreligiós. A la mostra també es pot veure el vídeo *El diàleg interreligiós*, en el qual joves parlen de la seva tradició religiosa i de la seva experiència de diàleg interreligiós. Organitzada per l'Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós i Equip d'Enllaç, es pot visitar fins al 18 de març en el Pati del Rei Jaume I de l'Ajuntament de Tarragona (de 10.00 a 14.00 i de 17.00 a 20.00). Més informació: Associació Unesco per al Diàleg Interreligiós, tel. 934 576 980. (C.C.)

Crema de formatge especial

INGREDIENTS:

maionesa
formatge ratllat
pa de sègol

PREPARACIÓ:

Prepareu una maionesa i, quan ja estigui feta, afegiu-hi un 40% de formatge ratllat. Trebal·leu-ho bé fins que quedi ben barrejat i, després, unteu unes quantes llesques de pa de sègol.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Testimoni

Fortalesa espiritual

Es diu Jordi Desquens Massanés. Pateix paràlisi cerebral de naixement, no pot moure les cames i a penes els braços, però té una ment clara. És molt intel·ligent. A les preguntes que li formules, contesta assenyaland amb la lletra en una cartilla. És un lluitador i es troba integrat perfectament en la vida social. Els seus pares, unes persones admirables, l'adoren. S'aboquen en el seu fill: viuen per ell i per a ell. Al seu costat sempre hi ha la tieta Carme.

Té un gran magnetisme, una energia espiritual i una sensibilitat exquisida. La seva vida interior és riquíssima en vivències. Amant de la música i la lectura, és molt alegre. De fe indestructible, poques vegades he vist rebre l'Eucaristia amb tanta devoció. Té alguna cosa especial; deu ser perquè Déu li reserva una missió extraordinària? Diuen que els camins del Senyor són inexpugnables...

Al Jordi li agrada viatjar. Per això ha visitat Lourdes més d'una vegada. Amb motiu de la beatificació del Dr. Pere Tarrés el 5 de setembre passat —tot just fa ara sis mesos—, va viatjar a Loreto. A la missa va poder estar al peu de l'altar i en l'audiència el Papa el va saludar de manera afectuosa, ja que li va acaronar la cara. «El Papa és un home molt valent. Tot i les seves dificultats, és al peu del canó. Això és digne d'admiració», explica el noi.

Actualment el Jordi llegeix la biografia del Dr. Tarrés. «Era un home molt espiritual. M'agradaria tenir tots els llibres que va escriure», comenta el Jordi. I afegeix: «Li demanaria que ens ajudés a arreglar el món perquè no hi veig solució.»

L'enorme fortalesa del Jordi Desquens m'ha inspirat aquest poema:

«Portes el nom d'un gran sant
jove, lluitador i creient,
amic Jordi, fes com ell
i guanyaràs al gran drac,
sigues amorós i tendre,
canta a Déu la seva glòria
accepta amb fe el teu destí
i Ell et tindrà en sa memòria.»

Jordi Desquens.

Cecília Aranés Mallol

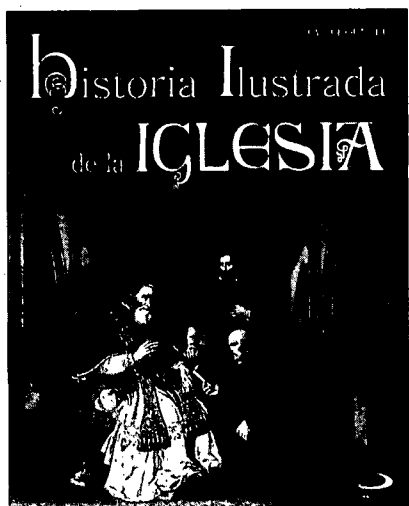
LLIBRES

Història del cristianisme llatí

El propòsit d'aquest llibre no és oferir una història il·lustrada de l'Església com es feia en el passat, ni tan sols una història de l'art explicada en el seu context religiós. Es tracta d'un projecte nou: parlar de tota la història del cristianisme llatí per mitjà de dos camins paral·lels i complementaris: la paraula i la imatge. Si una frase té alguna cosa incompleta, a causa de la seva brevetat, sintaxi i coherència, la imatge ofereix plenitud remetent a la complexitat o a l'harmonia del fenomen històric.

Aquests dos camins són necessaris per comprendre la història i estan perfectament harmonitzats en aquest volum, magníficament il·lustrat. A més, es presenta com un manual, perquè pretén oferir al lector una visió de conjunt de la història de l'Església romana durant els vint segles de la seva existència. Aquest llibre mostra que l'òptica de la història i la de la teologia «no són contradictòries, sinó que han de ser, al seu torn, separades i associades: separades pel que fa al procediment i al mètode, però associades en la comprensió», s'explica a la introducció. (C.C.)

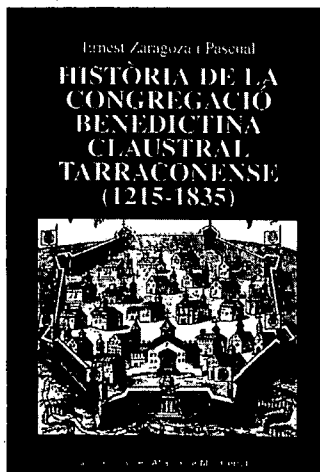
Guy Bedouelle, *Historia ilustrada de la Iglesia*. Editorial San Pablo, Madrid 2004, 278 pàg.

Una obra històrica cabdal

Per elaborar aquesta primera història global dels benedictins catalans i aragonesos, l'autor, Mn. Ernest Zaragoza, ha fet servir notícies extretes de diferents arxius, especialment els de Montserrat, de la Corona d'Aragó, del Ministeri d'Afers Exteriors i de l'Històric Nacional de Madrid. A les seves pàgines hi ha força bibliografia temàtica i apèndixs amb la història abreuçada de les abadies i principals priorats de monjos i monges claustrals que formaven la congregació benedictina claustral tarraconense i cesaraugustana des del segle XIII al XIX, amb apèndix de bisbes, escriptors i abats que en van ser presidents. L'obra està estructurada en set capítols que segueixen l'ordre cronològic de la celebració dels capítols generals triennals, amb més de 1.400 notes a peu de pàgina. Amb aquesta obra, en la qual ha invertit anys de treball, l'autor desfà la valoració negativa que tradicionalment s'havia fet dels benedictins claustrals catalans. És el darrer volum d'una trilogia que va començar amb *Catàleg dels monestirs catalans* (1997) i *Abaciologi benedictí de la Tarraconense* (2002). (C.C.)

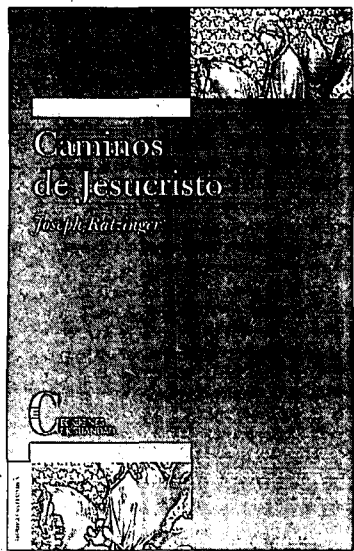
Ernest Zaragoza i Pascual, *Història de la congregació benedictina claustral tarraconense i cesaraugustana (1215-1835)*. Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció Scripta et Documenta, Barcelona 2004, 415 pàg.

Apropar-se a la figura de Jesús

Un nou recull d'articles del cardenal Joseph Ratzinger en els quals l'autor tracta qüestions teològiques que susciten un interès especial en l'actualitat i les desentranya amb agudesia precisa i amb claredat admirable, fent-les assequibles a un ampli ventall de lectors. Especial atenció mereixen en aquest llibre les consideracions sobre l'emplaçament cultural de la religió, l'estudi sobre la inculturació de la fe, entre altres. Els articles aquí publicats, «elaborats a partir de diferents circumstàncies externes, tenen en comú el fet que tots ells volen ser intents d'apropar-se a Jesús, una recerca d'acord amb la seva autèntica figura integral», afirma el cardenal Ratzinger al pròleg. Designat arquebisbe de Munic i creat cardenal, Joseph Ratzinger va ser nomenat prefecte de la Sagrada Congregació per a la Doctrina de la Fe el 1991. Durant el seu mandat, la Congregació ha cercat orientar positivament la recerca teològica i respondre a les qüestions més actuals del cristianisme. (C.C.)

Joseph Ratzinger, *Caminos de Jesucristo*. Editorial Cristiandad, Col·lecció Teologia Sistemàtica, Madrid 2004, 166 pàg.

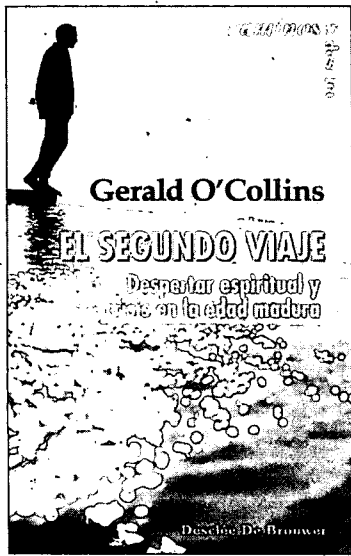

Obertura a l'esperit humà

Es pot concebre la vida humana com a constituïda per tres etapes. La primera és el viatge de la infància a la maduresa; la darrera és el viatge de la vellesa a la mort. Però també hi ha una etapa intermèdia per la qual molts acostumen a passar. És un viatge que comença quan el vigor de la joventut declina, quan s'adona de la possibilitat de fracassar

a la vida i quan els somnis dels anys anteriors resulten superficials i deixen de tenir sentit. Aquesta és la crisi de l'edat madura, de l'anomenada «primera maduresa». És un temps d'ansietat i de commoció interior, però també pot ser un temps de revelació i de descobriment de noves perspectives obertes a l'esperit humà. Aquest llibre, escrit pel jesuïta australià Gerald O'Collins, autor prolífic i famós teòleg, va adreçat a totes aquelles persones que recorren aquest fosc viatge en la recerca de la llum. L'autor, que ha ensenyat durant dècades Teologia Sistemàtica i Fonamental a la Pontifícia Universitat Gregoriana de Roma, proporciona el perfil d'un mapa que serveix com a guia per a aquest viatge. (C.C.)

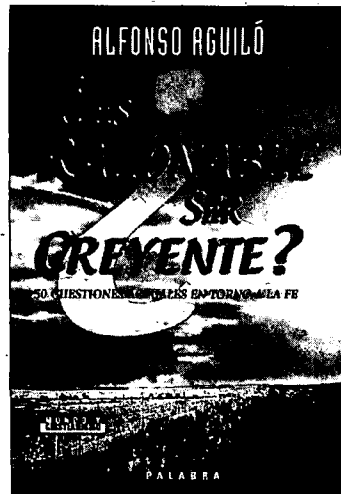
Gerald O'Collins, *El segundo viaje. Despertar espiritual y crisis en la edad madura*. Editorial Desclee De Brouwer, Col·lecció Caminos Desclee, Bilbao 2005, 120 pàg.

Viure amb pau i esperança

La pregunta sobre Déu continua d'actualitat. Continua interessant. És una qüestió que interpel·la des de sempre l'ésser humà, que planeja sobre ell des que és conscient de la seva pròpia existència, des que comença a pensar i s'interroga sobre el seu origen, el seu destí final i les seves motivacions. Per què creure? Per què serveix creure? El creient està més ben preparat davant dels grans problemes de la vida per fer front a l'enigma del mal i de la mort? Per què creure en l'Església? Quina és la veritat sobre les pàgines més difícils de la seva història? Ha d'acceptar-se tot el que diu sobre ètica sexual? Aquest llibre, escrit per Alfonso Aguiló Pastrana, vicepresident de l'Institut Europeu d'Estudis de l'Educació, mira de donar resposta a aquestes i moltes altres preguntes. Pretén aportar una mica de llum a totes aquestes qüestions. Una llum provinent del sentit comú, del que ensenyen l'enteniment i el cor, per ajudar l'individu a trobar raons per viure amb pau i esperança. L'obra es presenta en forma de diàleg amb un interlocutor preocupat per la seva fe, la dels seus fills i la de familiars i amics. (C.C.)

Alfonso Aguiló, *¿Es razonable ser creyente? 50 cuestiones actuales en torno a la fe*. Editorial Palabra, Colección Mundo y Cristianismo, Madrid 2004, 459 pàg.

Formar en valors socials

L'objectiu fonamental d'aquest volum és presentar un pla, adreçat al conjunt de persones de les comunitats educatives, per formar integralment en valors socials. Es pretén arribar al més profund de cada persona i de cada institució educativa perquè aquells valors que ens fan experimentar la fraternitat es vagin manifestant com un estil de vida habitual quan ja no s'està present en els contextos educatius on s'ha fet l'experiència. A

la base d'aquesta proposta educativa hi ha els valors proposats per Jesucrist. Aquest pla «pot arribar a ser una eina útil per «recuperar la nostra ànima d'educadors», pot ajudar-nos a trobar el fil conductor enmig de la possible dispersió entre objectius i activitats educatives, i a replantejar la nostra acció educativa en la línia de l'acció transformadora de persones que creixen i ajuden a créixer en la consciència, convençudes que aquesta no ens transforma amb cursos i discursos, sinó per l'acció dels homes i les dones sobre el món», escriu Joan Codina, provincial dels Salesians, en la presentació. (C.C.)

Oriol Ràfols i equip PlaJIS, *Educación en la justicia y la solidaridad. Un pla per educar integralment en valors socials*. Fundació Edebé-Salesians, Col·lecció Itineraris, Barcelona 2004, 306 pàg.

La crítica literària d'aquesta setmana

Degradació total

Primer de tot, cal dir que la lectura d'aquesta novel·la no és un passatemps fàcil. Encara més, suposa un esforç de voluntat poc comú, tant pel contingut com per alguns moments de reiteració pesada. Però és, primerament, d'un autor superpremiat, i ella mateixa va obtenir el Joanot Martorell 2004. A tot això cal afegir també, que el tema és escabros —es pot fer servir encara aquesta paraula!— des del principi fins al final, i el lector es troba assetjat constantment pels ambients, de vegades putrefactes, de la marginalitat més baixa de què és capaç l'home.

Per què, doncs, la comentem en aquestes pàgines? Perquè fet aquest advertiment, és evident que hi ha un interès intrínsec, sociològic i ètic, en el seguiment de la vida del protagonista, un autèntic marginat de la societat, que es deixa arrossegar per la degradació fins als límits més extrems. Però, tot i que Jordi Coca és implacable quan el presenta capítol rere capítol, i el situa al graó més baix de l'escala moral, impotent davant de les seves abjeccions, absurdament esclau de contrasentits, que el porten del fang al cim de l'idealisme, malauradament, retrata un personatge que

és real, que moltes vegades tenim més a prop de nosaltres del que sospitem, i amb el qual cal aprendre a conviure, o a ajudar-lo a sortir de la seva abjecció.

Segons notícies relativament recents, els *sex shops* o, almenys, els cinemes especialitzats en pornografia desapareixen de la nostra ciutat de Barcelona. Però, això no vol dir que la pornografia no estigui sempre a l'aguait. La crida repetida dels anuncis d'Internet, o les pàgines publicitàries dels diaris que tenim per seriosos, estan plens d'anuncis que fan esgarriar, si pensem en la quantitat de dones que hi ha a la venda, i la quantitat d'homes que busquen la satisfacció d'instints bàsics, a canvi d'uns diners que de vegades neguen a la seva família.

El protagonista obsessionat de *Cara d'àngel* està disposat a tot, per tal de posar-se per sobre de tot, aquella noia que el té

Jordi COCA,
Cara d'àngel.

Edicions 62, Barcelona 2004, 172 pàg.

embogit. I comunica al seu entorn els seus deliris, enmig d'altres deliris quotidians, dels quals no es pot desprendre.

Tota la resta, què importa? És el reflex de fins a on pot caure l'home, quan no supera els nivells de l'animalitat. Desapareix el sentit del ridícul, el valor del raciocini, l'impuls de l'honestat que de vegades envaeix encara en els moments més desagradables. Es deixa menjar per la degradació, obsessionat per la possessió d'una criatura a la qual, d'altra banda, sublimina a poc a poc. I aquest és el secret del problema plantejat per Jordi Coca. Aquest idealisme és capaç d'existir? Si ni ell mateix ha estat capaç de maniobrar ni de manipular el seu text per aconseguir-ho amb claredat.

Per tot això, encara que és una obra premiada d'un autor superpremiat, no cre-

iem que sigui una novel·la per deixar a sobre de la taula, a l'abast de qualsevol.

El fet d'haver-la llegit m'ha confirmat el que ja sabia: que l'abisme crida l'abisme, i que hi ha molts homes lliurats a la prostitució, que no saben com sortir-ne, i que hi ha dones que, des de l'adolescència, hi troben una manera fàcil de fer diners. S'arriben a vèncer repugnàncies, es vol sortir del túnel pudent del sexe trepitjat. I nosaltres només en som espectadors...

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

30è aniversari de la cobla Ciutat de Girona

L'any 1975 va néixer la cobla Ciutat de Girona, una conjunció d'instrumentistes que aleshores encapçalava el mestre Lluís Buscarons i que ràpidament es va guanyar un espai destacat dins del rànquing coblístic. Ara, trenta anys més tard, la cobla Ciutat de Girona és una formació admirada i aplaudida, que compta amb un equip d'intèrprets molt sòlid sota el guiatge artístic d'un jove amb una trajectòria brillant: el mestre Marcel Sabaté.

Aquesta cobla gironina es disposa a celebrar els seus trenta anys amb un programa d'actes i iniciatives molt atractiu. La primera de les quals ja s'ha portat a terme. El dia 31 de gener, als Estudis 44.1 d'Aiguaviva, es va fer l'enregistrament del que serà el CD commemoratiu de l'efemèride i que es presentarà el 19 de març vinent, en un concert que tindrà lloc a Girona, organitzat per l'agrupació Amics

de la Sardana Terranosta. Aquest CD porta per títol *Ciutat de Girona 30 anys* i inclou una sardana escrita expressament per a aquesta celebració per Jordi Paulí i que s'anomena *Ciutat de Girona*. En aquesta mateixa producció sonora, també s'ha enregistrat un tema per a cobla i cant escrit per Marcel Sabaté, el director de la formació i que, en el CD està interpretat per la coneguda i popular cantant Nina. El títol d'aquesta peça musical és *Somnis d'amor*. Altres sardanes d'aquest CD són: *Ocellets enjogassats*, de Lluís Buscarons, *En Quimet de Ca l'Alguer*, de Joan Roure, *Impetuosa*, de Ricard Viladesau, *El bruel de Pals*, de Pau Marons, *Trencacaps*, de Miquel Tudela i *El foc de Castelló*, d'Antoni Agramont. També cal remarcar *La goja de l'estany*, de Josep Coll i Ferrando, *Comiat*, d'Agustí Pedricó i la *Glosa per a cobla núm. 1*, de Francesc Camps.

La Principal de Terrassa estrena pàgina web

Des del 1923, la cobla La Principal de Terrassa ha desenvolupat les seves activitats musicals i ha contribuït a divulgar el repertori sardanista amb una gran profusió de títols. Amb l'experiència d'aquests 80 anys llargs d'actuacions, aquesta cobla ha assumit que l'evolució és garantia de futur i així, ara, acaba d'optar per tenir la seva pròpia pàgina web a Internet. Una web que, tot i que encara no té activades totes les seves seccions, dóna testimoni de tota una trajectòria i serveix per comunicar iniciatives i prendre compromisos. L'adreça és: www.lapincipal.net (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 90,70€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom Cognoms

Adreça Població

D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 90,70€
per any

☐ Amb dos pagaments semestral
de 45,35€

☐ Domiciliació bancària
(Ompliu l'ordre de domiciliació)

☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data

Entitat

Oficina

DC

Compte

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:

CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Podria originar un megatsunami l'illa de la Palma?

Després del devastador tsunami ocorregut al sud-est asiàtic, la possibilitat d'una repetició d'aquest fenomen en algun altre punt del nostre planeta i el plantejament de com prevenir-lo s'han esmentat als mitjans de comunicació. Doncs bé, ja fa temps que es parla de l'illa de la Palma, de l'arxipèlag canari, com d'un punt potencial per a un tsunami més devastador que el que ara ha commogut la humanitat.

Dos científics, l'un de la Universitat de Santa Cruz (Califòrnia), Steve Ward, i l'altre del Centre Beinfeld Greig de Londres, van publicar el 1997 a la revista *Volcanology and Geothermal Research* un article que explicava que la possible erupció del volcà Cumbre Vieja de l'illa de la Palma podria fer que s'esllavissés cap al mar un bloc de 150-500 quilòmetres cúbics, tal com es preveu per la constitució d'aquesta illa canària. Això faria arribar a les altres illes onades de centenars de metres d'alçada. Un autèntic megatsunami. En menys d'una hora unes altres onades de més de 50 metres devastarien la costa africana. A Europa encara arribarien ones de 5-7 metres que farien destrosses a les costes

El volcà Cumbre Vieja a la Palma.

lòmetre de llargada. Això és el gran perill si s'hi esdevé una altra erupció. L'illa pràcticament es partiria en dues.

Què hi podem dir? Juan Carlos Carracedo, geòleg canari, en un article del 2001 replica als dos científics dits afirmant que la probabilitat de l'erupció, com ells la veuen, és bastant més baixa del que diuen. Pot trigar 10.000 anys, durant els quals la Palma es podria establitzar més del que ho està ara. No cal almar-se, doncs, segons sembla, però sí que és bo no estar desprevinguts.

espanyoles i angleses. I fins i tot a l'altra banda de l'Atlàntic, com a Boston i Nova York, es trobarien amb aigua que podria arribar fins a 20 km terra endins.

Tot això ho raonaven prenent per base els estudis realitzats sobre la constitució europea geològica de les Canàries. Havien descobert que fa uns 120.000 anys a l'illa del Hierro havia succeït una cosa semblant. La Palma és una illa jove de molta alçada: el Roque de los Muchachos arriba a 2.426 metres. I l'última erupció del Cumbre Vieja del 1949 originà una enorme esquerda de quatre metres d'amplada i de més d'un qui-

Actualitats científiques

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

El progrés de la medicina

61 La psicoanàlisi, un instrument per curar neurosis

A l segle XIX es feren intents ben lloables per tractar humanament els trastornats mentals com uns malalts més, afectats simplement d'alguna disfunció cerebral, i dignes d'ajuda. Però això no volia dir que ja s'hi apliquessin medicaments com es podia fer amb altres menes de malalties. Se sabia que hi havia diversitat de malalties psíquiques. Pinel les havia classificat en quatre espècies (mania, malenconia, demència i idiotisme). Però res no se sabia de com aplicar la terapèutica adequada a cadascuna d'elles. Sent el cervell una entitat tan complexa, no es veia en quin punt del seu interior fallava ni què calia administrar perquè no fallés. El plantejament que es feren els metges va ser: si no podem fer res directament en el cervell, potser es podrà fer alguna cosa indirectament, influint sobre el psiquisme o conducta de la persona. I la primera classe de malalties mentals que començaren a tractar va ser la dels malalts de *neurosi*. Una neurosi és una afeció caracteritzada per desordres funcionals, que poden tenir origen orgànic, i que originen estats anormals d'angoixa, histèria, fòbies, compulsions, obsessions..., sense que es perdi, però, el sentit de la realitat i de la pròpia personalitat. El terme s'inventà per oposar-lo a *psicosi*, que significa una alteració global de la personalitat fins a alterar també greument el sentit de la realitat. La idea per guarir una neurosi era cercar amb l'ajuda del mateix neuròtic el fet que la va originar i un cop trobat l'origen eliminar-ne d'alguna manera l'acció nociva. Aquesta idea va ser la que va dirigir la invenció de la psicoanàlisi.

Un metge vienès en fou el fundador

Es deia Sigmund Freud (1856-1939).

D'ascendència jueva, nasqué a Freiberg (Moràvia), però es considerà vienès perquè va viure a Viena des dels quatre anys d'edat. S'hi doctorà el 1881, s'especialitzà en les malalties del sistema nerviós. El 1885 anà un any a París a estudiar amb Jean-Martin Charcot (1825-1893), a la Salpêtrière, que per curar neurosis d'histèria aplicava la hipnosi. No el convencé del tot, però li augmentà l'interès pels malalts de neurosi. Tornat a Viena, ocupà una plaça de *privatdocent*.

El 1887 es casà amb Martha Bernays, amb qui feia ja cinc anys que s'havia compromès. Trigà tant, perquè havien sorgit dificultats que havien fet retardar l'enllaç. El matrimoni tingué sis fills, tres nois i tres noies.

El mètode de la hipnosi per a la histèria també era practicat per Ambroise August Liébault i Hyppolyte Bernheim a Nancy. El 1889 hi anà Freud a conèixer els seus sistemes. Hi trobà directrius diferents de les seguides per Charcot. Ell mateix diu que el viatge havia estat dels de més profit de la seva vida. El 1895 publicà, en col·laboració amb el seu amic Joseph Breuer, *Studien über Hysterie*. Ja hi exposa el poder de la *catarsi*. Aquesta paraula, que en grec significa «purificació», començà a ser utilitzada per Freud en el sentit d'«exteriorització, amb expressió verbal, de continguts mentals vinculats a situacions malaltisses (traumàtiques) que no es tenen en la consciència per haver estat reprimides», o sigui, és treure a fora allò que pot haver originat la neurosi, per això fa com una «purificació» de l'interior psíquic. No és encara el naixement de la psicoanàlisi, però ja n'és l'embrió. El llibre considerat pedra angular de

la psicoanàlisi va publicar-lo el 1900: *Die Traumdeutung* («La interpretació dels somnis»). I en seguiren d'altres. Diguem-ne els principals: *Drei abhandlungen zur Sexualtheorie* («Tres assaigs sobre la teoria sexual») del 1905, *Totem und Tabu* («Totem i tabú») del 1913, *Einführung in die Psychoanalyse* («Introducció a la psicoanàlisi») del 1916, *Das Ich und das Es* («El jo i l'allò») del 1923.

Des del 1902 va ser professor de la universitat de Viena i el 1908 fundà la societat psicoanalítica, amb seguidors que després s'anaren separant i fundant altres escoles. Els dos més representatius van ser Alfred Adler (1870-1937), que després d'haver estat president de la Societat Psicoanalítica de Viena, va ser el primer de trencar amb el mestre el 1911 (en desacord amb l'afirmació freudiana que l'energia psíquica fonamental és el sexe; ell digué que era la superació del sentiment d'inferioritat), i Carl-Gustav Jung (1875-1961), que abandonà Freud el 1913 també en desacord en el mateix punt.

L'obra de Freud, discutida per uns quants, rebé felicitacions d'altres. El 1909 erà nomenat doctor *honoris causa* per la Clark University dels Estats Units d'Amèrica. El 1930 rebia el premi Goethe. Però el 1938, com a jueu, havia de fugir a Anglaterra en ser ocupada Àustria pels nazis. Va morir a Londres el 1939, víctima d'un càncer que arrossegava des del 1923.

Guareix de debò les neurosis, la psicoanàlisi?

Cal distingir entre la teoria, més o menys filosòfica, que Freud tenia del psiquisme humà i la pràctica dels mètodes psicoana-

lítics. Freud era ateu convençut i això féu que la seva teoria fos materialista i determinista. Posa tres nivells en el psiquisme humà: el *jo* (conscient), i el *superjò* i l'*allò* (inconscients). El *superjò* és el conjunt de normes acceptades com a vàlides per la societat que influeix en la conducta de la persona. L'*allò* és innat i instintiu; comprèn la *libido* o tendència sexual, motor de l'energia psíquica, i la *destrudo* (o *thanatos*), temor de la mort. La conducta de la persona és una resultant dels tres elements: l'*allò* vol satisfer el seu impuls, però el *superjò* restringeix, provoca la *repressió* i el *jo* busca una solució de compromís. El *jo* és objecte de conflictes. La neurosi apareix quan no es poden solucionar. L'objectiu de la psicoanàlisi és ajudar a reviuire controladament el conflicte, fent que el pacient parli tranquil·lament amb tota llibertat i ben relaxat en un divan, per aconseguir la catarsi i així enfortir el jo.

La teoria de reduir les energies psíquiques a l'impuls sexual ja va ser contradita, com hem vist, per deixebles qualificats de Freud. També nosaltres hem de dir que en això Freud s'equivocà. Però potser no va desbarrar tant en proclamar l'existència de l'inconscient, que si és reprimat pot provocar estats neuròtics, diferent del subconscient (o pre-conscient), que no és objecte de repressió. En aquest punt molts psicòlegs hi veuen una troballa important. En paraules del Dr. Ramon Sarró (1900-1993): «L'afirmació que l'inconscient humà està poblat per impulsos sexuals és tan falsa com la hipòtesi del flogist de Stahl o la teoria dels humors de Galè. En canvi, considerem fonamentada l'afirmació que en l'home hi ha un inconscient més o menys reprimat.»

Per això no es pot dir que la psicoanàlisi pràctica sigui una desviació total de l'autèntica medicina. Analitzar certes neurosis pot portar a treure'n la causa. És, doncs, un mètode que pot donar bons resultats en certs casos. Però només, és clar, en certes menes de neurosis.

Pensadors cristians del segle xx (122)

Adenauer i l'Europa de la pau

DE L'ADVOCACIA A LA POLÍTICA

Konrad Adenauer va néixer el 5 de gener del 1876 a Colònia (Alemanya). D'origen modest, la seva família es va situar professionalment en el funcionariat públic. El seu pare, Konrad Adenauer, va ser funcionari a la xarxa administrativa i la seva mare, Helen, també provenia de família del funcionariat.

En acabar els estudis a l'escola secundària humanista Els Apòstols, Konrad s'inicia en el sector bancari. Però canvia els estudis de banca pel dret. Així, començarà la carrera de Dret a la Universitat de Friburg, gràcies a una beca concedida pels ciutadans de Colònia.

De Friburg passa a Bonn. Combina els estudis de dret amb l'economia. Finalitzats els estudis universitaris, aprova l'examen d'accés al servei públic el 1897. El 1901 adquireix el títol de funcionari públic, i acaba els estudis pràctics a la fiscalia del jutjat provincial de Colònia.

Treballa al bufet d'advocats de Hermann Kausen, establert a Colònia. El senyor Kausen en aquell moment era el president del Partit Centrista del Consell de la Ciutat. Adenauer comença a preocupar-se pels problemes polítics del seu país i el seu desig de col·laborar activament amb la política del seu país és cada cop més gran. El podem ubicar ideològicament al catolicisme polític. Adenauer fa el salt dels despatxos d'advocats al món de la política després de casar-se amb Emma Weyer.

UNA VIDA NOVA: LA POLÍTICA

Després del seu casament amb Emma Weyer, Adenauer inicia la seva carrera política, als 24 anys d'edat. Cal subratllar que Emma Weyer provenia d'una família benestant i influent en el camp polític de la ciutat alemanya de Colònia. El matrimoni amb Emma el va relacionar inevitament amb l'alta burgesia de la regió: més influència social i política.

El seu primer càrrec polític serà el de regidor adjunt de plena dedicació a l'Ajuntament de Colònia (1906). El 1909, gràcies al seu treball i dedicació a la gestió política, serà escollit primer regidor, i esdevindrà el portaveu del primer alcalde de la ciutat,

«Els governs dirigits per ell van establir les bases per a una estructuració reeixida de la nova democràcia» (Hans-Otto Kleinmann).

Konrad Adenauer.

Max Wallraf, precisament oncle de la seva esposa Emma.

Durant la I Guerra Mundial Adenauer s'encarrega de l'avituallament d'aliments per a la gent de Colònia. El seu èxit professional era rotund. Gràcies a ell, Colònia no va patir la temuda fam de qualsevol altra guerra prolongada en el temps.

El 1916 mor la seva dona Emma, amb la qual va tenir tres fills. Després del cop, Adenauer es refà, però patirà un greu accident automobilístic que li ocasionarà ferides a la cara. Després d'una llarga hospitalització i la rehabilitació final, torna a la política.

PERSPECTIVA SOCIAL DE LA SEVA POLÍTICA

Per a Adenauer viure la política no era aspirar al poder, sinó servir el poble, les persones que confiaven en la seva capacitat de resoldre els problemes diaris. Cap a ells adreçava els esforços, no cap a la seva butxaca. Per això, quan Wallraf va ser nomenat viceministre de l'Interior a Berlín el 1917, Adenauer va ser escollit unànimement successor de Wallraf, com a primer alcalde de Colònia, i així va esdevenir l'alcalde més jove de Prússia.

La seva manera humanitària de fer política sorprenia tothom, precisament en una època tan inhumana com va ser a l'Alemanya des de la República de Weimar fins al final de la II Guerra Mundial. Ens referim a l'apogeu, victòria i posterior derrota del nazisme.

Durant la República de Weimar, Adenauer va ser una de les personalitats polítiques més humanes d'Alemanya. Cultural-

ment, va restablir la Universitat de Colònia (1919), va desfortificar la ciutat per reconvertir-la en zona verda, va reactivar el recinte firal i les exposicions de Colònia, va potenciar la creació d'empreses i l'atracció de noves indústries com la fàbrica Ford. Tot això va fer que Colònia es transformés en la metròpoli d'Occident.

Enemic dels nazis, Adenauer va promoure la creació de l'Estat Federal del Rin, a la Renània, amb la finalitat de donar seguretat als francesos i evitar una guerra amb Alemanya. Adenauer va obtenir el càrrec del president del Consell Estatal Prussià (1921-1933). Quan els nazis van arribar al poder el 1933, va ser destituït del seu càrrec de primer alcalde de Colònia, apartat de la política local i nacional, i desterrat a Rhöndorf. Arrestat per la Gestapo, després del famós atemptat frustrat contra Hitler, va ser posat en llibertat sense cap càrrec.

RETORN A LA VOCACIÓ POLÍTICA I EL CDU

Els nord-americans, vencedors de la II Guerra Mundial, juntament amb la resta de forces aliades, recol·loquen Adenauer, ja amb 69 anys d'edat, com a primer alcalde de Colònia, ciutat totalment destruïda per la guerra. Però després d'una crítica d'Adenauer al poder britànic de la zona, aquests el destitueixen del càrrec.

És llavors quan Adenauer decideix treballar activament al CDU (Unió Cristiano Democràtica). Unifica els grups conservadors i cristianodemòcrates d'Alemanya Occidental i dona lloc al CDU-CSU (Unió Cristiano Social). Tot això entre els anys 1945 i 1949.

El 1948 inicia, amb altres grans del corrent polític democratacristià europeu (Alcide de Gasperi, Robert Schuman...), un projecte de reunificació europea, per aconseguir l'estabilitat econòmica i la pau

entre els diferents països europeus. S'anomenarà Mercat Comú Europeu, origen de l'actual Unió Europea. El mateix any és nomenat president del Consell Parlamentari i el seu partit polític serà el vencedor de les eleccions nacionals del 1949.

Entre el 1951 i el 1957 va ser ministre d'Exteriors de la República Federal Alemanya. Va dur a terme una política anticomunista, europeïsta cap a l'Occident i als Estats Units. Però l'any 1957 arribarà un dels seus grans triomfs electorals. Obté la majoria absoluta dels vots i esdevé el canceller de la República Federal Alemanya. L'electorat va valorar el seu esforç, juntament amb el ministre d'Economia, Ludwig Erhard, de reconstruir l'Alemanya destruïda per la guerra i desenvolupar-la com una potència mundial en breu període de temps. El fort creixement de l'economia alemanya va ser a causa de l'arrelada economia social de mercat, posada en pràctica per tots dos ministres.

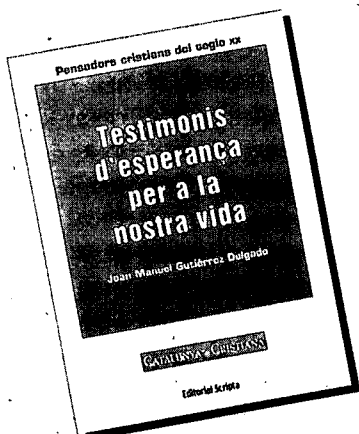
Com a canceller, Adenauer potencia el desenvolupament harmònic del país, la pau amb les nacions veïnes, la democràcia i els seus valors, potencia el desenvolupament

econòmic i també social del seu país... El desig profund d'Adenauer va ser el de passar de la generació de les dues guerres mundials a una generació de la reconstrucció nacional i europea. Un dels pilars de la seva política va ser la col·laboració entre els països democràtics europeus. El seu darrer èxit polític el celebra el 1963, quan signa el conveni entre França i Alemanya per aconseguir una col·laboració a nivell europeu entre totes dues potències. El 1966 Adenauer renuncia al seu càrrec de president del CDU i el 19 d'abril del 1967 mor a la seva República Federal Alemanya, i és enterrat a Rhöndorf. Com a fonts dels seus escrits personals i polítics ens va deixar *Erinnerung* («Records»), 4 volums, Stuttgart (1965-1968) i les seves *Cartes*, 8 volums, Berlín (1945-1963).

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

Si t'han agradat els
«Pensadors cristians del segle XX»,

**NO US
PERDEU EL
LLIBRE**

Regala't el llibre i ajudaràs el setmanari

Desitjo rebre el/els llibre/s: Testimonis d'esperança per a la nostra vida
Testimonios de esperanza para nuestra vida

català: _____ castellà: _____ total llibres: _____ a 9,62 € = _____ €
(com a donatiu, despeses d'enviament incloses)

Nom: _____

Adreça: _____

C.P.: _____ Població: _____

Forma de pagament:

☐ gir postal ☐ enviament xec ☐ es pot presentar un càrrec a:

☐ Entitat

☐ Oficina

☐ DC

☐ Compte

ENVIA LA BUTLLETA A:

Catalunya Cristiana, Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014-Barcelona

RÀDIO

Dilluns

07.00-08.00 *El tren de les set* (reflexió)
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè* (informatiu i tertúlia)

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta* (l'actualitat de l'Església)

23.00-00.00 *Planeta Blau* (medi ambient)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència (selecció musical)

01.00-02.00 *Ressons* (música en català)

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dimarts

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dimecres

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

GRAELLA DE PROGRAMES

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Dijous

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*

19.00-20.00 *Temps d'oci*

20.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Divendres

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *El Primer Cafè*

09.00-19.00 *Radiofórmula*

19.00-20.00 *Catalunya sense Barreres* (atenció a discapacitats)

20.00-22.00 *Radiofórmula*

22.00-23.00 *Finestra oberta*

23.00-00.00 *Amb l'hum pròpia* (personatges famosos)

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli

02.30-07.00 *Espurna d'Alba*
Música instrumental

Dissabte

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-10.00 *Radiofórmula*

10.00-12.00 *A tota costa* (submarinisme)

12.00-14.00 *Trotamundos* (turisme rural)

14.00-00.00 *Radiofórmula*

00.00-01.00 *Pregària de Completes*
La gran diferència

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*
Evangeli
Espurna d'Alba

02.30-07.00 *Música instrumental*

Diumenge

07.00-08.00 *El tren de les set*
Evangeli
Sant Rosari
Espurna d'Alba
Santorai

08.00-09.00 *Radiofórmula*

09.00-10.00 *Tot sardana*

10.00-12.00 *Rutes per Catalunya* (excursions)

12.00-18.00 *Radiofórmula*

18.00-18.30 *La taula de l'Evangeli* (comentari de les lectures dominicals)

18.30-20.00 *Avui és el dia del Senyor* (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)

20.00-21.00 *La cantata del diumenge* (música de Bach)

21.00-23.30 *Melodies de fe* (música cristiana)

23.30-00.00 *Missatge en una ampolla* (reflexions)
Moments a mitjanit (reflexió cristiana)

00.00-00.30 *Pregària de Completes*

00.30-01.00 *Cova de Country*
Jazz

01.00-02.00 *Ressons*

02.00-02.30 *Dietaris*, *Evangeli*, *Espurna d'Alba*

02.30-07.00 *Música instrumental*

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta i Ribera d'Ebre*

91.3 FM Osona*

93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages i Berguedà

96.8 FM Garraf*

100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Priorat*

103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa

106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

91.5 FM Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre i Priorat*

104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*

105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell

107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 6

08.45 *Islam hoy*
Programa de la comunitat musulmana.
Director: Mohamed Chakor.

09.00 *Buenas noticias TV*
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

09.15 *Shalom*
Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

09.30 *Pueblo de Dios* (repetició del dilluns 28)
«Liberia, la paz está más cerca.»
Les forces de pau de l'ONU intenten posar fi a 14 anys de guerra a Libèria. El programa ha estat testimoni de la tasca que fan els missioners i Càritas amb els desplaçats abans, durant i després de la guerra.
Director: Julián del Olmo.

10.00 *Últimas preguntas*
Programa religiós catòlic per a gent que té dubtes.
Directora: M. Ángeles Fernández.

10.25 *Testimonio*
Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.
Director: Isidro Catela.

10.30 Santa Missa

Amb la participació de la Coral Lloriana de Sant Vicenç de Torelló (Osona), sota la direcció d'Aida D. Raurell. (Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

11.20 Els camins de la calma

Programa de reportatges que proposa itineraris per indrets de Catalunya que tenen les esglésies com a eix central.
Director: Josep Sardà.

Dilluns 7**19.30 Pueblo de Dios**

«Los olvidados de Nairobi.»
Korogocho és un dels molts barris marginals de Nairobi. Són barris on es donen totes les conseqüències de la pobresa extrema, però també moltes esperances i ganes de lluitar-hi en contra. L'Església encapçala una gran tasca en aquestes zones tan oblidades.

Diumenge 6**10.15 Signes dels Temps**

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc. (Dirigit per Francesc Rosaura.)

11.00 Missa conventual de Montserrat

Cada primer diumenge de mes, retransmissió de la missa conventual de Montserrat amb els cants finals a càrrec de l'escolania.

Divendres 4**20.00 Creure avui**

El tema d'avui, entrevista al carrer sobre un tema d'actualitat amb el comentari d'un especialista del tema a debat; *Llibres per comentar*; *Agenda*, activitats de grups, comunitats i parròquies, preparada per l'equip de redacció; *Temps de reflexió*, comentari de les lectures del diumenge, espai preparat per Dolors Fernández.
Programa coordinat per Ramon Safont-Tria. El programa es repeteix el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge**Els quatre vents**

Espai escrit i dirigit per Mons. Jaume Pujol que s'emeta les 10.00, 12.00 i 14.00 hores.
El programa també s'emeta pel Canal Reus TV a les 8.30 i es repeteix cada quatre hores.

Canal Berguedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emeta els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

MARÇ ÉS EL MES CONSAGRAT AL PATRIARCA SANT JOSEP

Setmana Santa

• **PARES DOMINICS.**— El 18 de març, a les 19.30, celebració comunitària del perdó; **Diumenge de Rams**, a les 11.45, benedicció de rams i missa solemne; **Dijous Sant**: a les 9.00, laudes i pregària del matí; a les 19.00, solemne concelebració de la Cena del Senyor; a les 22.00, hora santa *Velad y orad*; **Divendres Sant**: a les 9.00, laudes i pregària del matí; a les 12.00, Via crucis; a les 18.00, celebració litúrgica de la Passió; **Dissabte Sant**: a les 9.00, laudes i pregària del matí; a les 21.00, solemne Vetlla Pasqual; **Diumenge de Pasqua**: misses a les 10.00, 12.00, 13.00, 20.00 i 21.00. Església conventual Ntra. Sra. del Roser, c/ Ausiàs Marc, 54 - Barcelona.

• **PASTORAL DEL SORD.**— Celebracions en llengua de signes a la parròquia de Santa Teresa de l'Infant Jesús (Via Augusta, 68 - Barcelona, entrada pel jardí del carrer Sant Marc): **19 de març**, a les 18.30, benedicció de rams i missa; **Dijous Sant**, a les 18.30, missa de la Cena del Senyor; **Divendres Sant**, a les 12.30, la Passió del Senyor; a les 15.00, Via crucis amb *La Pasión*; **Dissabte Sant**, a les 21.00, Vetlla Pasqual.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per Setmana Santa per a homes i joves, a partir de 18 anys, del **21 al 26 de març**, a la casa Ntra. Sra. de Montserrat (Caldes de Mont-

bui). Més informació: tel. i fax 938 654 496.

• **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.**— Del 23 al 27 de març, àplec de Setmana Santa. Lloc: Casal Sant Martí - Campelles, tel. 972 727 288.

• **EL MIRACLE.**— Del 24 al 27 de març, recés de Setmana Santa dirigit pel P. Cebrià Pifarré, monjo. Tel. 973 480 045.

• **COVA DE MANRESA.**— Del 24 al 27 de març, exercicis espirituals per viure la Setmana Santa. Cova de Sant Ignasi, tel. 938 720 422, a/e: covae@jesuites.net, web: www.jesuites.net/manresa

• **PASQUA DE LES AVELLANES.**— Del 24 al 27 de març, per a joves a partir de 17 anys, amb el lema «Amb Krist, a fons: Passa-ho!». Més informació: Equip de Pasqua-germans maristes, tel. 934 908 146, web: www.maristes-cat.es/pasqua

Barcelona

• **TROBADES SOBRE PERE TARRÉS.**— El 3 de març, a les 20.00, Mn. Andreu Oliveras parlarà sobre *El Dr. Pere Tarrés i els joves: la Federació de Joves Cristians de Catalunya*, a la parròquia de Sant Ot (Eduard Conde, 1 - Barcelona). Més informació: tel. 932 030 907.

• **DIA DE LA PREGÀRIA ECUMÈNICA.**— El 4 de març, a les 19.00, a l'església de Sant Pau (c/ Aragó, 51 - Barcelona), dia de la Pregària Ecumènica, preparada per Polònia amb el lema «Siguem llum».

• **ASSOCIACIÓ CIC.**— Organitza una

aula d'extensió universitària per a la gent gran. El 7 de març, a les 17.00, Joan Vidal (metge cirurgià, oncòleg) parlarà sobre *La prevenció del càncer*; a les 18.30, celebració de l'eucaristia Més informació: Via Augusta, 228, baixos - Barcelona, tel. 932 013 701, fax 932 412 577, a/e: associaciocic@terra.es

• **CRISTIANISME I JUSTÍCIA.**— El 7 de març, a les 19.00, dilluns dels drets humans amb Luis de Sebastián (catedràtic d'Economia d'ESADE), que parlarà sobre *Drets humans i guerra preventiva*. Més informació: c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona, tel. 933 172 338, fax 933 171 094, a/e: info@fespinal.com, web: www.fespinal.com

• **MUSEU GEOLÒGIC DEL SEMINARI.**— El Museu Geològic del Seminari de Barcelona i els Amics del Museu organitzen un cicle de conferències sobre «La geologia avui (I)», que pronunciarà Mn. Francesc Nicolau, sotsdirector del Museu i professor emèrit de Filosofia de la Natura a la Facultat de Filosofia (URL). La propera xerrada serà el 8 de març, a les 18.30, sobre *La ciència de l'Oceanografia*. C/ Diputació, 231 - Barcelona, tel. 934 541 600.

• **UNIÓ ESPIRITUAL DE MARES.**— El 9 de març, a les 16.30, celebració del perdó. Riera de Sant Miquel, 1 bis - Barcelona.

• **VIDA CREIXENT.**— El 10 de març, a les 17.00, reunió d'animadors amb el tema *Honrar a aquells per qui nos viene la vida*. C/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona.

• **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— El 10 de març, a les 19.00, aula de memòria pastoral sobre *El beat: Pere Tarrés*. Testimoni a càrrec del company de curs Mn. Francesc Vergés. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 3r - Barcelona, tel. 933 174 858, fax 933 025 109.

• **PASTORAL DE LA SALUT.**— El 12 de març, de 9.45 a 17.00, jornada de reflexió a la casa d'exercicis de Sarrià amb el tema *Els professionals de la salut. Els necessitem. Ens necessiten*. Organitza: Delegació diocesana de Pastoral de la Salut. Més informació: tel. 933 171 597, de 10.00 a 13.00.

• **QUARESMA.**— El 12 de març, de 10.00 a 17.00, recés femení de Quaresma dirigit per Francesc Muñoz. Casa de la Sagrada Família de Vallvidrera. Més in-

formació: tel. 932 047 803.

• **GOA.**— Els Grups d'Oració i Amistat organitzen el 12 de març, de 10.00 a 18.00, una trobada de pregària i amistat per a joves, dirigida per Mn. Ferran Llorda. Serà a la casa d'espiritualitat M. Antònia París (c/Major de Sarrià, 169 - Barcelona). Més informació: tel. 932 181 005 i 600 231 729 (Claudia).

• **CENTRE D'ESTUDIS FRANCESC EIXIMENIS.**— El 12 de març, a les 10.30, Jesús Huguet i Modest Prats, a Les Converses de l'Espai Obert, parlaran sobre *Evangelis i institució eclesial*. Serà a Via Augusta, 205 - Barcelona.

• **FUNDACIÓ AJUDA I ESPERANÇA.**— El 12 de març, a les 11.00, conferència de Mònica Terribas (periodista, professora de la UPF, neboda del fundador del servei, Mn. Miquel Àngel Terribas), amb motiu dels 36 anys de funcionament del Telèfon de l'Esperança de Barcelona. Cal confirmar l'assistència: tel. 932 020 260, de 9.00 a 14.00.

• **ADORACIÓ NOCTURNA FEMENINA.**— Organitza el 12 de març, a les 17.00, una conferència sobre l'Eucaristia, dirigida per Mn. Jaume González Padrós, a l'església del Santíssim Sagrament, c/ Aragó, 268 - Barcelona, tel. 932 160 213.

• **DIA DEL SEMINARI.**— El 12 de març, de 17.00 a 20.00, jornada de portes obertes; vetlla de pregària per les vocacions, a les 20.00, dirigida pel rector del Seminari i delegat episcopal de Pastoral Vocacional, Mn. Francesc Prieto. Seminari Conciliar, c/ Diputació, 231 - Barcelona.

• **FEDERACIÓ DE LES ASSOCIACIONS CATALANES DE VIUDES.**— Jornades de formació els dies 12 i 13 de març, als jesuïtes de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera). Conferenciants: Francesc Xavier Marín (filòsof i teòleg) amb el tema *Com podem oferir esperança al món d'avui*, i Magda Català (filòsofa i terapeuta) sobre *Salut i espiritualitat*. Més informació: tel. 935 879 745 i 933 400 549.

• **HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES.**— El 13 de març se celebrarà l'assemblea anual per a hospitalaris i hospitalàries. Serà al col·legi de Sant Ignasi (c/ Carrasco i Formiguera, 32 - Barcelona). Primera convocatòria: a les 9.30; segona convocatòria: a les 10.00; a les 13.00, eucaristia, i a les 14.00, dinar de

Bona notícia

Si sents que Jesús et crida a seguir-lo, i no saps com correspondre-li, o bé no acabes de veure clar per a quina missió et crida, t'ofereixo la possibilitat de compartir amb mi una vida consagrada.

És igual que siguis noi o noia, perquè si aquesta llavor neix i creix, amb el mateix «projecte» en sortiran dues branques, masculina i femenina. No es tracta de viure junts. Al si de l'Església, fa molts anys, per exemple, que hi ha franciscans i franciscanes, i cada congregació fa el seu camí per separat compartint arrels comunes.

Si vols ampliar la informació o aprofundir en aquest nou estil d'organització i carisma, truca al telèfon 609 373 578 a la Maria Eugènia i ella t'orientarà.

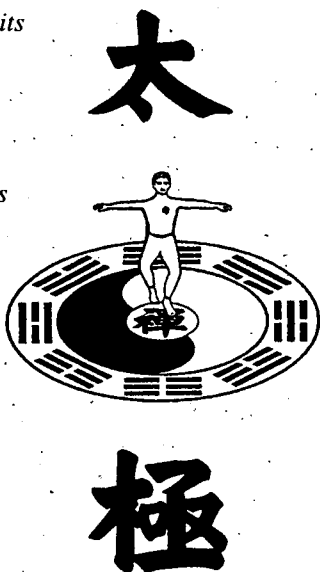
MARIA EUGÈNIA PÉREZ I CANALS
Santa Maria, 26-28, 1r 1a
08172 Sant Cugat del Vallès

天地相合以降甘露
民莫之令而自均

La terra i el cel si estiguessin units
farien caure la pluja com
una rosada suau.
La pau i l'ordre regnarien
espontàniament entre els homes
sense necessitat d'estar sotmesos
a cap comandament.

CONVIVÈNCIA AMB PETER YANG

Del 31 de març al 4 d'abril a
la casa espiritual Juan Bonal
de Zuera (Saragossa).

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ

«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 562 444

CAMPANYA DEL ROSARI

Per cada donatiu de 6 € que ens envieu,
rebreu el llibret *Bajo Tu amparo nos
acogemos* i nosaltres n'enviarem un
altre a Cuba en nom vostre. També
rebreu un rosari beneït pel Sant Pare.

Amb la col·laboració de tots, aviat haurem enviat
milions de llibrets a diversos països

Ajuda a l'Església Necessitada. Associació Pública
Universal de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona
- Tel. 932 373 763
c/c: 0049-1806-91-2110636317 - BSCH - Barcelona

EL ROSARI
Goig · Llum · Dolor · Glòria

Des del carrer

Valors com la justícia i la solidaritat són presents en la societat, però de vegades més en la teoria que en la pràctica, més com una quimera que com un compromís en ferm. D'aquí que els Salesians de Catalunya bagin presentat el llibre «Educar per la justícia i la solidaritat, un pla destinat a educar i formar integralment en valors socials» i que cerca, en darrer terme, fomentar opcions de compromís personal i col·lectiu. L'obra, que s'ha editat en català i en castellà, és fruit del treball d'un equip de mestres i professors, al llarg de gairebé sis anys, coordinats per Oriol Ràfols.

Oriol Ràfols ha coordinat el llibre «Educar en la justícia i la solidaritat. Un pla per educar integralment en valors socials»

«L'experiència de cada dia ens marca la forma de ser»

—Què diferencia aquest llibre d'altres propostes d'educació en valors?

—Hi ha moltes propostes de treball en valors, però trobàvem a faltar una mica de planificació. L'objectiu del llibre és, doncs, recollir en un sol projecte molts elements que normalment es treballen per separat.

—A qui va adreçat?

—El llibre està pensat per a mestres, monitors d'esplai, responsables d'activitats pedagògiques en grups d'Església... i és una manera d'ajudar-los a programar les seves activitats en l'educació en valors.

—Avui dia és més necessària que mai una educació en valors?

—De vegades diem que la gent no té valors. I això segurament no és cert, perquè tothom en té. El que passa és que si no els treballem correm el perill de viure'ls de forma superficial. D'aquí que amb aquest llibre no ens haguem limitat a transmetre missatges o a insistir en determinats temes, sinó que haguem volgut donar més profunditat al treball que es fa en valors per tal d'assegurar-nos que les persones els vis-

quin amb més consistència.

El llibre, doncs, ofereix un marc educatiu, eines i recursos que faciliten i dinamitzen la formació en valors socials. Si, per exemple, no hem viscut què és estar marginats a classe no podem valorar prou la importància que tothom participi a classe. De la mateixa manera que si no hem vist zones del nostre barri degradades no podem valorar la importància de les millores socials.

—Quin resultat tindrà l'aplicació d'aquest pla?

—És un treball a llarg termini, de manera que els itineraris s'ordenen per edats, i l'objectiu final serien adults que s'interessessin per valors com la justícia i la solidaritat. Dins d'aquest objectiu general, hi caben moltes versions diferents. Una persona pot acabar sent voluntària al Tercer Món i una altra pot acabar treballant com a mestra. I n'hi pot haver que treballin en una oficina però que dediquin estones del seu temps a col·laborar en una ONG. Els valors són molt amplis i donen cabuda a molts perfils diferents de persona. L'interessant és haver viscut a fons aquesta sen-

sibilitat que, després en la vida adulta, cadascú integrarà de diferent manera.

—El llibre també té un component interactiu?

—Sí, en el sentit que s'hi adjunta un CD que recull un total de 87 experiències concretes, aplicades i contrastades. D'altra banda, les activitats també estan penjades en una pàgina web (www.plajis.net) que inclou un apartat per a col·laboracions. És un element d'intercanvi que farà que no ens quedem només amb aquestes 87 experiències sinó que les anem ampliant. El llibre, doncs, no s'acaba amb la seva publicació sinó que té continuïtat i manté viu l'interès.

—Els itineraris que es proposen comencen a partir dels 3 anys. Ens pot donar alguna pista de com educar en la justícia i la solidaritat infants tan petits?

—Que aprenguin a compartir les joguines. És una edat en què espontàniament són molt egoistes i el repte en aquesta edat és que comparteixin les joguines. Si ho aconsegueixen, després els podrem demanar que siguin responsables del material de classe i, més endavant, que donin la seva opinió en una assemblea... Tot comença per coses molt quotidianes, perquè l'experiència de cada dia ens va marcant la nostra forma de ser.

Carme Munté

Qui escolta les famílies?

Reconeguts des de fa anys els beneficis de tota mena que comporta donar el pit als fills, avui la majoria de mares opten per l'alletament matern durant els primers mesos del nadó. Fins i tot s'han creat nombroses entitats que defensen i promouen aquest sistema natural d'alimentació i reclamen a les administracions més atenció en aquest sentit, com ara un permís de maternitat de sis mesos per tal que l'alletament no quedi interromput massa d'hora.

Aquestes associacions afirmen que malgrat que la majoria de mares donen el pit als seus nadons, la legislació laboral tal com la coneixem avui dificulta l'alletament matern i que en general posa moltes traves a la conciliació de vida familiar i treball, com tots sabem. Les administracions, per la seva banda, aparentment corroboren les crítiques que es fan des d'aquestes associacions i periòdicament fins i tot ens recorden altres situacions poc falagueres com ara la natalitat baixa que patim; a part de proclamar aquestes obvietats, però, la classe política i empresarial no ha pres mesures que afavoreixin d'una manera real la natalitat, ni tan sols l'alletament prolongat. En una època en què tothom coincideix a afirmar la importància de la família, a la pràctica, els pares encara troben massa entrebancs i les ajudes i facilitats que els arriben són mínimes.

Eduard Brufau

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Fa deu anys del nostre Concili

Ja fa deu anys del Concili Provincial Tarraconense... Els qui vam rebre la gràcia de participar-hi d'una manera o d'una altra, ara en revivim el record. I, ja se sap, la memòria és una facultat personal: cadascú en conserva la seva imatge, matisada, amb el temps, pels seus propis sentiments d'èxit o de frustració, pel vaivé de tants esdeveniments posteriors, per les maneres plurals de situar-se dins l'Església.

Hi va haver, en aquesta història, una primera fase d'engrescament: la de la convocatòria i la preparació del Concili. Més de seixanta mil persones van participar en la consulta sobre els possibles temes a debatre i, després, es van constituir dos mil quatre-cents seixanta-sis grups d'estudi de les quatre qüestions escollides. Són xifres molt notables.

En un segon i decisiu moment, el de la celebració del Concili, vam gaudir d'unes ponències de qualitat, d'un diàleg de bon nivell, lliure i ric, d'un clima de comunió creixent, d'una bona organització... També, com era inevitable, vam palpar els límits del Concili: la seva mateixa naturalesa, les nostres diferències, el decalatge entre algunes expectatives i els decantaments finals... Així vam arribar, laboriosament, a les cent setanta resolucions aprovades que són el gran fruit que ens resta d'aquella assemblea excepcional.

Després ha vingut el postconcili, és a dir, l'objectiu cap on apuntava tot el treball conciliar. En efecte, la raó de ser del projecte del Concili, de les seves ponències, de les seves deliberacions, de les seves resolucions... no era altre, tot comptat i debatut, que fer créixer la qualitat evangèlica de les nostres diòcesis en la perspectiva del nou mil·lenni. Amb quin resultat?

Dir, com he sentit alguna vegada, que no s'ha fet res... és una d'aquelles fal·làcies que ens surten sovint de l'estómac quan estem irritats, potser amb raó, per altres coses. Fer-se mal gratuïtament és un gust pervers que desmoralitza. No ens l'hauríem de permetre. Ens cal revisar per què hi ha tant de contrast entre l'entusiasme a l'hora dels projectes i el clima de desencís que es produeix en el moment de les realitzacions. Ens calen anàlisis objectives, menys condicionades pels sentiments.

El primer valor del nostre Concili és haver existit. Ateses totes les nostres circumstàncies, potser una hipotètica prospecció, rigorosa i freda, que hagués tingut lloc abans de començar-lo, hauria sentenciat que no era possible... Però ha existit, ens ha orientat en la bona direcció i és un punt de referència permanent, que ens identifica. Fixem-nos, encara, que les seves resolucions no són fruit d'una personalitat genial, sinó d'un col·lectiu amplament representatiu de les nostres Esglésies particulars.

No escau, ara i aquí, una relació de les aplicacions del Concili. Se n'han fet d'importants tot i que probablement se n'haurien pogut fer més. Em limito a suggerir per a aquesta Quaresma una lectura pausada de les seves resolucions: amb esperit de conversió, no d'acusació. Conversió personal i conversió eclesial, pastoral.

Ara mateix

Rauxa